

Emekçilere yönelik bir saldırı daha!

İstihdam Paketi; Bakanlar Kurulu'nda hızlı bir şekilde onaylanıp TBMM Genel Kurulu'na gönderildi. Pakette burjuvazinin sürekli diilendirdiği vergi indirimi, kreş yükümlülüğünün kaldırılması, zorunlu özlürlü istihdamının kaldırılması gibi talepler yer alıyor. □ Sayfa 8

1 Mayıs kavga günüdür, kavgaya devam!

2008 1 Mayıs kutlamaları egemenlerin kapsamlı saldırılarına karşı bir yanıt niteliği de taşıyordu. Son süreçte egemenlerin emperyalist efendilerinin direktiflerine uygun olarak çıkardıkları yeni yasalara karşı ortaya konulan kitlesel tepkilerin 1 Mayıs'ta daha ileri bir boyut kazanacağını onlar da biliyordu. □ Sayfa 9

İşçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 17

*Yıl:1 *16-29 Mayıs 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Devletin işçi ve emekçi yığınlarına yönelik dizginsiz saldırılarına karşı

Kararlılık ve direniş

AKP hükümeti saldırıyor

AKP hükümeti tarafından ezilen işçi-emekçi yığınların haklı ve meşru eylemleri bir kez daha "provokasyon" olarak lanse edilmekte, her türden şiddete başvurularak, bastırmanın-sindiriminin yolları aranmakta, Kürt halkının siyasal-kültürel-sosyal talepleri yine imha-inkarla cevaplanmaktadır. Ülkemiz egemen sınıfları ve bağlı oldukları emperyalist güçler tarafından gerçekleştirilen bu saldırıların dozundaki artışın nedeni ise, gerek işçi-emekçi yığınların grev vb. eylemlerde gerekse işgal karşıtı hareketlerin her türden yönlemlerle gerçekleştirdikleri direnişlerdeki yükselişte ve bunun verdiği paniktedir aranmalıdır.

İşçi ve emekçiler direnişte

Saldırıların genel olarak, tarih boyunca ezilenlerin direniş ve direnişlerindeki artışı ifade eden bahar aylarında, daha bir hızla gerçekleştirildiği bilinmektedir. Ancak bu bahar daha azgınca bir saldırı söz konusudur. Çünkü direniş ve direniş bu yılın baharında son yıllarda olmadık kadar yükselişe geçmiştir. 1 Mayıs'ta Taksim'e kitlelerin akması da bu sürecin bir devamı ve sonucudur. Sendikaların içinde bulunduğu ihanetçi tutum önderlik sorununun net olarak görülmesini sağlamaktadır. Bu yükseliş doğru, sınıfsal bir rotaya sokma, önderlik etme misyonu ise, devrimci-komünist güçlerin önünde acil bir görev olarak durmaktadır.

Sendika yoksa, üretim de yok!

Sakarya'da bir linç girişimi daha

Bir prova ve bir can daha...

27 Nisan'da Sakarya'da DTP bir şölen düzenlemekteydi. Ancak gündeme yansıyan şölenlerden daha çok, şölen salonunun dışında tertiplenen faşist saldırıydı. Akşamdan başlayıp, gece yarısından sonra da devam eden bu saldırı insanın aklına birçok şeyi getiriyor. □ Sayfa 6

Gözlerden saklanmaya çalışılan

Kadın istihdamı üzerine

Toplumdaki geleneksel bakış açısına göre kadın "ev kadını", "eş", "anne" olarak görülüyor. Ancak diğer taraftan da "boyun eğen", örgütsüz ve "kanaatkar" olarak değerlendirilen kadın emeği, egemenler için ayrı bir öneme sahip. Bundandır ki, ucuz olan kadın işgücünü daha fazla sömürebilmek için yeni yöntemlere başvuruyorlar. □ Sayfa 8

DESA kimdir?

Türkiye'deki en büyük deri şirketi olan **DESA Deri**'nin İstanbul **Sefaköy**, **Çorlu** ve **Düzce**'de üç ayrı fabrikası bulunuyor. Dünyaca ünlü pek çok uluslararası markaya üretim yapan DESA 2007 yılını 87 milyon dolarlık ciroyla kapattı. DESA'nın Londra'da 10, Türkiye çapında 67 mağazası bulunuyor. 30 Haziran 2006 itibarıyla Sermaye Piyasası Kurulu'na tebliğ ettiği çalışan sayısı 888 olan şirketin borsada hisse senetleri de satılmakta.

Düzce'de kurulu bulunan DESA Deri'de sendikalaştıkları için işten atılan işçiler patronun baskılarına ve işten atılmalarına rağmen sendikadan vazgeçmiyor.

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 40 işçi, iki haftadır fabrika önünde bekliyor. Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçiler patronun hukuksuz uygulamalarına maruz kalıyor. Kamuoynuna yaptığı açıklamalarda sendikaya karşı olmadığını söyleyen DESA yönetimi, işçileri odalarına çekerek tehdit etmiş ve istifa etmeye zorlamış. İşçilerin direnişine destek olmak amacıyla fabrika önüne giden Sendika yöneticileri de işçilerle birlikte gözaltına alındı.

Fabrikada işçiler ağır çalışma koşulları altında mesai yapıyor. Buna karşılık aldıkları maaş ise asgari ücret düzeyinde. Tuvaletler bozuk, yemekler kötü çıkıyor. Tüm bunlara itiraz edildiğinde işten atılmak an meselesi. Servisler için de işçilerden 1 YTL ücret alınıyor. □ Sayfa 4

Enternasyonal

Ç.N. Saibaba röportajı

Hindistan Maoist Hareketi

Devrimci Halk Örgütleri Federasyonu'na bağlı, Devrimci Demokratik Cephe Sekreter Yardımcısı Saibaba ile yapılan söyleşiyi kısaltarak yayımlıyoruz. □ Sayfa 10

Nergis Tekstil işçisi isyanda

Bursa'da kurulu bulunan ve Cavit Çağlar'ın sahip olduğu **Nergis Tekstil** fabrikasında 784 işçi 5 aydır ücretsiz zine çıkarılmış durumda. TMSF'nin kışkıncında olduğunu iddia eden patron işçileri oyalamaya devam ediyor. **TEKSİF Sendikası** ise kılını kıpırdatmıyor. □ Sayfa 4

Uşaklar, hedefiniz...

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Mart ayının sonlarına doğru "2008-2012 Tarım Vizyonu"nu düzenlediği bir toplantıyla kamuoyuna açıkladı. Mehdi Eker'in bu açıklamayı yaptığı günlerde tarımla ilgili oda ve dernek başkanları da tarım ürünlerinde yaşanan gerilemeye, ithalatın ve dışa bağımlılığın arttığına dikkat çekiyorlardı. □ Sayfa 5

Sincan Cumhuriyeti...

22 Şubat 2008 ve 31 Mart 2008 tarihleri arasında **Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde yaşanan gelişmeler hakkında mektupla bizlere bilgi veren **Tutsak Partizanlar** kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor. □ Sayfa 7

İşçi köylü'den

İbrahim gibi bir öndere..

8 Mart'tan 1 Mayıs'a kadar geçen ve içinde SSGSS gibi tüm emekçileri bir şekilde etkileyecek bir yasaya karşı örgütlenen eylemlerle dolu yoğun bir faaliyeti arkamızda bıraktık. Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Taksim'de kıyam, Türkiye'de kıyamet

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

1 Mayıs'ta yüzeye çıkan gücü örgütleyelim!

Sayfa 4

Pusula

Tarihi tecrübelerden öğrenelim!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Tsunami derinden, sessizce yükseliyor!

Sayfa 13

“Amaç denetlenebilir alanlar yaratmak”

Ülke çapında birçok yerde hayata geçirilmeye çalışılan “Kentsel Dönüşüm Projesi”nin kapsamı giderek genişliyor, bu yağma ve talan projesine her geçen gün yeni bölgeler ekleniyor.

Projeye gündeme gelen son yerlerden biri de Pendik. Pendik’in Sapanbağlar, Yeşilbağlar Mahalleri ve Yeni Mahalle Projesini (ortaya çıkan) son ayağını oluşturuyor.

Birbirine bitişik, hatta iç içe olan bu mahallelerin mazisi 60 yılı yakın. Özellikle de Sapanbağlar Mahallesi, etnik yapısıyla bölgede ayrı bir yere sahip. Mahallenin neredeyse tamamı 60 yılı aşkın bir süre önce, Adnan Menderes döneminde buraya yerleştirilen oluşuyor. Çok partili dönemin ilk yıllarında, daha çok da oy kaygısıyla, dönemin Yugoslavya’sından getirilerek, buraya yerleştirilen Boşnaklar, yıllar boyunca kültürel ve sosyal yapılarını koruma çabasında olmuşlar.

Daha geldikleri ilk günlerde tapusulan verileri, çoğu iki-üç katlı evlerinde yaşamalarını sürdürmekte. Buradaki kahvelerin büyük bölümünde kâğıt, okey vb. oyunlar oynanıyor. Bunların yerine hemen tüm kahvelerin masalarında satranç takımı var. Bunların müdavimi ise daha çok da, geldikleri yerin kültürünü yaşatma “inadını” sürdüren yaşlılar.

Mahalle sonraki yıllarda genişleyerek, bugün Yeşilbağlar olarak anılan kesimi de içine alarak büyümüş. Genişlemeyle birlikte, Sapanbağlar’daki etnik doku aynen korunurken, Yeşilbağlar ve yine hemen bitişiğindeki Yeni Mahalle’ye doğru kozmopolit bir yapılanma ortaya çıkmış.

Ancak bu genişleme gecekondulaşma olarak gerçekleşmemiş. Tüm bölgedeki evlerin hepsi de yine tapulu-planlı ve en yenisi 40 yılı aşkın maziye sahip.

Mahallenin yapısı büyük, bugün böl-

gede “Kentsel Dönüşüm Projesi”ni hayata geçirmeye çalışan AKP’li Pendik Belediyesi de yine yağma ve talan meşurlaştırma gayretiyle, diğer yerlerde getirilen iddiayı gündeme getirerek, bölgeyi “tapusuz gecekondular bölgesi” olarak lanse etme çabasında.

Bölgenin proje kapsamına alınması kısa süre önce gerçekleşmiş. Pendik Belediye Başkanı Erol Köse, anlatılan di-

Mahallenin en önemli yanlarından biri de, komşuluk ilişkilerinin ve aralarındaki dayanışmanın çok güçlü olması. İnsandan yana ve insanca bir yaşama oldukça büyük önem veriyorlar. Ve mahalleyle birlikte ortadan kaldırılmak istenen şeylerden birinin de bu olduğunu düşünüyorlar.

ğer AKP’li belediyelerin rant paylaşımından kendi payını almak istemiş ve Şubat ayında Büyükşehir Belediyesi’ne başvurmuş. Hemen 15 gün içinde de projeye ilgili tüm yetkileri almış ve 16 Nisan’da 1/5 Planı denilen proje ilanla duyurulmuş.

Projenin gündeme gelmesiyle birlikte bölgede yaşayan halk, vakit kaybetmeden harekete geçmiş. Hemen aynı günlerde sorunlarının çözümüne ilişkin faaliyetleri örgütlemek amacıyla bir dernek oluşturmuşlar. Mahalle sakinleri Pendik Yeşilbağlar, Yeni Mahalle ve Sapanbağlar Geliştirme Güzelleştirme Koruma Derneği adını verdikleri dernekte sık sık toplanarak, sorunlarına çözüm üretmeye çalışıyorlar. Gelişmeleri öğrenmek için derneğe giderek, yöneticilerle ve orada bulunan mahalle sakinleriyle görüştük.

“Yeni varoşlar yaratmak istiyorlar!”

Sorunun çözümüne ön ayak olanlardan biri de, Dernek Başkanı İhsan Turnalar. Eczacı olan Turnalar, hem mahalle sakinini hem de Sapanbağlar Sağlık Ocağı’nın hemen karşısında bir eczanası var.

Turnalar, projenin askıya alınmasıyla birlikte, hemen harekete geçtiklerini söylüyor. Aynı günlerde hak sahibi 120 kişi,

itiraz etmek için Belediye’ye gitmiş toplu olarak. Bu itirazla sonraki günlerde 15-20 kişi daha katılmış. Epeyce sayıda insan da yurtdışındaymış ve onlar da duruma itiraz ediyormuş. Bölgedeki insanların % 80-90’ı mülk sahibiymiş.

“Yapılmak istenen tam anlamıyla ‘kentsel sürgün’, dönüşüm falan değil” diyor Turnalar ve devam ediyor: “E-5 Karayolu’nun alt kısmı giderek değerleniyor.

ayrışma yaratacaklar. Daha doğrusu var olan ayrışmayı gözle görülür bir düzeye çekerek, zengin-fakir sınıf farkını uç seviyelere çıkaracaklar. Dahası kolay denetlenebilir alanlar ortaya çıkaracaklar.”

“Bunların derdi insan değil!”

Bu sırada demekte bulunan bir mahalle sakini, Sapanbağlar Muhtarının da bu işten kârlı çıkmaya çalıştığını söylüyor ve “Muhtar Belediye’nin ‘emlakçılığına’ soyunmuş” diyor. Bir başkası ise, muhtarın kardeşine ihaleler aldığını vurguluyor.

Belediyenin proje için getirdiği “gerçek”lerden biri de, bölgenin deprem bölgesi olduğu iddiası. Bu iddiayı ise şöyle yanıtlıyor mahalleli: “Oysa mahalle bölgenin depreme dayanıklı kesiminde yer alıyor. Bunların derdi insan değil. Belediye herhangi bir etüt mü yapmış da, buranın depreme dayanıklı olmadığını söylüyor. Böyle bakıldığında amacın rant olduğu bir kez daha görülüyor.”

Bir diğer etken olarak da, bölgenin, seçimlerde AKP’nin en az aldığı bölgelerden biri olmasını getiriyorlar. Bu projenin bugün gündeme gelmesinde, bunun da önemli rol oynadığını düşünüyorlar.

İnsana ve insandan yana değerlere verdikleri önemin yansımaları olarak da, gerçek bir kentsel dönüşümün, ancak halkın katılımı ve sosyal-ekonomik-kültürel yapısının dikkate alınacağı projelerle gerçekleştirilebileceğini söylüyorlar. Ve de hepsinden önemlisi, aynı halkın aynı yerde ikame edip, yaşayabileceği koşullar yaratılarak.

“Onlara insan olduğumuzu öğreteceğiz!”

Önümüzdeki sürece ilişkin bir dizi plan yapıyorlar ve yıkım saldırısına nasıl karşı koyacaklarını ve saldırıyı nasıl püskürtceklerinin ayrıntılar üzerinde tartışıyorlar. İlk etapta mahkeme sürecini başlatmışlar. “Gerekirse yüksek yargıya gideriz” diyorlar.

En çok da kendilerinin buralardan kovalanmak istenmesine ve yerlerine zenginlerin getirilme çabalarına içeriyorlar ve bunu da “Buradaki insanların, bizlerin insanca yaşama hakkı yok mu? Bizi rahat bıraksınlar, biz burayı daha yaşanır hale getiririz kendi çabamızla” biçiminde dile getiriyorlar.

Sohbeti bitirip, yanlarından ayrıldığımız sırada, sorunlarının kamuoyuna yansıtılmak istemesi çabısından duydukları memnuniyet eşliğinde, şöyle diyorlar:

“Onlar insan faktörünü ortadan kaldırmaya, bölgeyi insansızlaştırmaya çalışıyorlar, ama biz onlara insan olduğumuzu öğreteceğiz!” (Kartal)

Başbüyük halkı:

“Taşları henüz yere koymadık!”

“Kentsel Dönüşüm” saldırısına karşı, 70 günü aşkın süredir direnen Başbüyük halkı, bu süreçte oldukça ağır bedeller ödedi.

En son birkaç hafta önce gerçekleşen polis saldırısında, mahalleden bir kadın geçici felç yaşadı, bir başkası ise saldırıların etkisiyle beyin kanaması

Birkaç hafta önce gaz bombaları nedeniyle geçici felç geçiren **Emine Aslan** da çadırdıydı. Tedavisinin hala sürdüğünü söylüyor ve felç olmaya götüren süreci, hastanede yoğun bakımda ne kadar süre kaldığını anlatıyor.

Bu arada yıkımla ilgili son durumun olduğunu da konuştuk. Şu an Belediye’yle bir protokol aşaması yaşanıyor. Görüşmelere, Başbüyük Mah. Çevre Düzenleme ve Koruma Tabiatı Yaşatma Derneği Başkanı **Adem Kaya**, mahalleden temsilciler ve Belediye Meclis üyelerinin katıldığı söylüyorlar.

Protokol sürecine dair bilgileri, görüşmelere katılan mahalle sözcülerinden **Sahure Demirkıran**’dan alıyoruz.

Protokol süreci yaklaşık bir hafta kadar önce başlamış. “Bugün tekrar gittik ve taleplerimizi iletтик. Başlıca talebimiz, birebir ev verilmesi” diyor Demirkıran. Birebir evden kast ettikleriyse, evlerinin bulunduğu araziye yeni ev yapılması halinde, her evin nüfusuna göre ev-daire verilmişiyse. Evlerinin bulunduğu

arazinin dışındaki bir yerde oturmak istemiyorlar.

Protokol süreciyle birlikte TOKİ inşaatında da gelişmeler yaşanmış ve vinç vs. getirilmiş. Ancak mahalleli “Orası kaygan toprak, bir depremde bize mezar olur” diyerek, TOKİ evlerine başından beri olduğu gibi, hala karşı olmayı sürdürüyorlar.

Demirkıran, kendilerine birkaç gün süre verildiğini, talepleri kabul edilmezse her şeyin başa döneceğini söylüyor ve “Halk olarak taşları henüz elimizden yere koymadık. 70 küsur gündür nasıl direndiysek, aynı direnişi devam ettiririz” diyor. Nitekim birkaç günlük süre dolduğunda taleplerinin yine dikkate alınmadığı, Belediye’nin daha önceki projeyi aynen sürdüreceği ortaya çıkıyor. Başbüyük halkı sonraki günlerde de, hafatalar önce kurdukları çadırlarla içinde ve önünde toplanarak, taktik beklemeyi sürdürüyor. Mahallede haftalar terör estiren polislin yığınağı da, hem çadırların hemen karşısında hem de mahallenin giriş çıkışlarındaki ablukayla devam ederken, Belediye Başkanı’nın “polislin kalmasını halk istiyor” gibi bir yalan başurması haftalardır polis şiddetine maruz kalan Başbüyüklülerin öfkelerini daha da büyütüyor. (Kartal)

geçirerek, kalıcı felç oldu. Ancak kalbi bu saldırıları kaldıramayarak, yaşamını yitirenler de var. Tıpkı 7 Mayıs günü direniş çadırında kalbi duran **Gülşen Ay** gibi!

Cenazenin olduğu gün Başbüyük halkının yanındaydık. Kadınların bulunduğu çadırda yaptığımız sohbette kadınlar, “Kalbi bunca sıkıntıya dayanmadı” sözleriyle özeltiyorlar Ay’ın ölümünü.

Evlerimizi yıkanların saraylarını yıkacağız!

TOKİ, Mersin Büyükşehir Belediyesi ve Akdeniz Belediyesi tarafından imzalanan protokolle Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında Çay, Çilek ve Özgürlük Mahallelerinde 10 bini aşkın konut yıkılarak bir kısma TOKİ konutları yapılacak.

Söz konusu mahallelerde yaşayan göç mağduru Kürtler, kendilerine yeni bir göçün dayatıldığına dikkat çekerek, projedeki amacın Kentsel Dönüşümü yaratmak olmadığını Kürtleri tekrar göçertmek olduğunu belirttiler. İmzalanan protokolle Çay, Çilek ve Özgürlük Mahalleleri “tasfiye” edilerek, yerine toplu konut yapılacak. Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında yapılan protokole göre, 6 milyon 730 bin metrekairelik (6 bin 730 dönüm) alanda çoğunluğu Türkiye Kürdistanı’ndan çeşitli nedenlerle göç etmek zorunda kalan Kürtler yaşıyor. 3 mahallede, 20 bin metrekaresi Büyükşehir Belediyesi, 30 bin metrekaresi Akdeniz Belediyesi mülkiyetinde olan 50 bin metrekairelik alanda toplu konut yapılacak. Geriye kalan 6 milyon 680 bin metrekairelik alanda ne yapılacak ise meçhul iken sonucunun ne olacağı, ne kadar konut yapılacağı, kimlere hak verileceği belli değil. Çay, Çilek, Özgürlük Mahallelerinde 10 bini aşkın konut bulunduğu, bu konutlara “tapusu ve ruhsatı olmadığı” iddiasıyla gecekondular olarak bakıldığı, ancak konut sahiplerinin yıllardır emlak vergisi, su, elektrik parası verdikleri ise dikkat çekici bir ayrıntı. Bu projeyi protesto etmek amacıyla **DTP, Partizan, ESP ve Barikat** 5 Mayıs günü Akdeniz Belediyesi önünde yaklaşık 500 kişiyle bir eylem yaptı. Kitle “Evlerimizi yıktırmayacağız”, “Gecekondumu yata kata değişmem” vb. dövizler taşıdı.

(Mersin)

İşçi-köylü’den

İbrahim gibi bir öndere sahip olmak...

8 Mart’tan 1 Mayıs’a kadar geçen ve içinde SSGSS gibi tüm emekçileri bir şekilde etkileyecek bir yasaya karşı örgütlenen eylemlerle dolu yoğun bir faaliyeti arkamızda bıraktık. Her zaman söylediğimiz gibi, tüm takvimsel günler, ekonomik-demokratik talepli gündemler vb. siyasal iktidar mücadelesiyle birleştirildiği ve kitlelerle bütünleştirildiği oranda doğru anlamı kazanır. Yani tüm pratiklerimizin temelinde örgütlenme ve örgütlenme olmak durumundadır.

Önümüzde, bizler için çok anlamlı bir gün var. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın Diyarbakır zindanlarında katledilmesinin 35. yıldönümü yaklaşmakta. Kaypakkaya’yı anmak derken, bu ifadeye neler sığdırdığımızı/sığdırmamız gerektiği üzerinden her yıl birçok konuya vurgu yapıyoruz. Bu sayımızda da arka kapağımızda onu nasıl anmamız gerektiğine dair bir yazımız var.

Öncelikle İbrahim’i komünist önder olarak kabul ediyor ve onun ardılı olma iddiasındaysak; O’nun düşüncelerini, çözümlerini, O’nu ortaya çıkaran koşulları kavramamız şarttır. Zira O’nun düşüncelerini, bu düşüncelerin şekillendiği süreci ve zamandaşlarıyla arasındaki farkı anlamaksızın ardılı olma iddiası da anlamını yitirecektir.

“İbrahim gibi bir öndere sahip olmak ayrıcalıktır!” söyleminin altı boş bir ajitasyon olmadığını, O’nun düşüncelerini ve mücadele yaşamını öğrendikçe daha yerine oturur ifade olduğunu göreceğiz. Kaypakkaya’nın “kampus sınırlarının dışına çıkan” çözümlerini bize devrimin yolunu göstermektedir. Zamandaşlarıyla arasındaki en önemli fark da budur zaten. O, henüz Marksist klasiklerin ülkemizde yeni yeni yayıldığı bir süreçte, incelemeye ve araştırmaya her zaman için vakit bulmuş ve Kemalizm’den devlet tahlili, Kürt Ulusal Sorunu’ndan güncel politik çözümlerlere kadar çok değerli ve devrim için vazgeçilmez önemde bir eser bırakmıştır bizlere. Bugün “itinayla” gözlerden gizlenmeye çalışılmasının, adına dahi tahammül edilemeyeşinin nedeni tam da budur. O, sistemin “masum çocuklar” tanımlamasına uydurulamayacak kadar gerçek bir komünist önder olarak yer aldı tarih sayfalarında. Bu nedenle, liberal “aydınların”, burjuva demokratların vb. O’nun adını anmamasını, yok saymasını “anlayışla” karşılamak gerekir. Çünkü O’nun düşünceleri pratikte yaşam bulduğu takdirde kendilerini var eden ve içinde barışık yaşadıkları sistemi temellerinden sarsacak ve onları sıcak yataklarından edecek bir sürecin de adımları atılmış olacaktır. Bu nedenle, Kaypakkaya’nın kitlelerle buluşmasını, tanınmasını istememeleri normaldir, anlaşılabilir. **Sistemin “romantik devrimci” tanımlamasına uymayacak kadar keskin ve nettir çünkü Kaypakkaya.**

İbrahim’den öğrenmek derken ikinci olarak vurgulanması gereken nokta ise, Kaypakkaya’nın bu düşünceleri çalışma odasında yazmadığı gerçekliktir. O, içinde yaşadığı hareketli mücadele günlerinde ve sıcak pratiğin direkt içinde yer alarak bu düşünceleri geliştirmiştir. Özellikle genç militanlar açısından örnek alınması gereken önemli bir özelliklidir bu. İbrahim’i anarken, O’nun Değirmendere köylülerinin toprak işgalinden 15-16 Haziran’a ve anti-emperyalist gençlik hareketine vb. katılımına özellikle vurgu yapmaktayız. Bu vurgunun amacı, toplumsal hareket içinde yer almaksızın, işçi-köylü emekçi yığınların hareketinin içinde olmaksızın amaca ulaşamayacağı göstermektir. Bugün de özellikle son aylarda yükselen işçi, emekçi eylemlerinin neresindeyiz sorusunu bir de **İbrahim’in pratiğini** göz önünde bulundurarak yanıtlamak önemlidir. Emekçi kitleler hareket halindeyken, bu hareketin gerisinde kalmak, emekçi kitlelerin sorunlardan kendimizi muaf tutmak İbrahim gibi bir öndere sahip olan bir anlayışın savunucularının tavrı olamaz. İçinden geçtikimiz sürecin tüm özelliklerini kavrayarak, süreçteki tüm gelişmeleri devrim için kullanma becerisi göstererek ilerleyeceğiz. İbrahim de böyle yaptı ve işte tam da bu nedendir ki 35 yıldır her türlü saldırıya karşı yaşamaya devam ediyor.

Bugünden bahsederken, sürekli olarak sürecin yoğunluğundan bahsediyoruz. Ancak bu bir yakınma olarak anlaşılmalıdır. Sürecin yoğun olması demek, yapacak yığınla “iş”in olması demektir. Ve bu, devrimciler açısından bir yakınma nedeni değil, aksine devrim için daha fazla şey yapma vesilesidir. Sadece Marmara Bölgesi’nde bile onlarca işçi direnişi mevcuttur. Diyarbakır’da Akyl işçilerinin direnişi hala sona ermiş değil, Malatya vd. illerde TEKEK işçilerinin gündeminde hala özelleştirme saldırısı var. Mevsimlik işçilerinin çilesi gündemde vb. Bu direnişleri sahiplenmek, onların yalnız olmadığını ve gerçek dostlarının devrimciler olduğunu göstermek bizlere düşüyor. **TEKEK, Akyl, Desa, tersaneler, Şahin Motor, Acerer...** işçi direnişleri bizlerin dayanışmasını bekliyor. Yine SSGSS iş her şey bitmiş değil. Yasa karşıtı mücadeleyi sürdürürken, bu mücadeleye özellikle **İstihdam Paketi** adı altındaki saldırıyı da dâhil etmeliyiz. Bunun için, sarı-bürokratik-işbirlikçi dediğimiz sendika yönetimlerinin harekete geçmesini ve bizlere çağrı yapmasını beklememeliyiz. Bu mücadeleyi ancak tabandan örgütleyerek geliştirebiliriz. **Tüm bu konularda kendi özgücümüzle, Newroz’dan 1 Mayıs’a ortaya koyduğumuz iradeyle başarılar kazanabiliriz.** Bu noktada devrimci güçler, birlikte hareket etmeyi esas alacağımız güçlerdir.

Sistemin bütünlüklü krizine paralel olarak, krizi giderek derinleşen faşist diktatörlüğün, 1 Mayıs kutlamalarına yönelik gerçekleştirdiği azgınca saldırıya dönük tepkiler ve tartışmalar hala dinmiş değil. Emekçilerin baharla birlikte daha üst boyutlarda bir seyir izlemeye başlayan hareketlenmesi karşısında ürken egemen sınıflar, çok açık ki, korkularını yenmenin yolunu bir kez daha baskı ve sindirme politikasına sarılmakta buldular.

Diğer yandan bakıldığında, artan saldırılara paralel olarak, ülke egemen sınıfları arasındaki çatışmalar da hız kazanmış gibi görünüyor. AKP hükümeti, halk nezdinde iyice teşhir olurken, dahası faşist yüzü artık gizlenemez biçimde açığa çıkarken, sermayenin azımsanmayacak bir kesimi de giderek AKP'den umudunu kesmiş bir izlenim yaratıyor. TÜSIAD gibi sermaye kuruluşlarının 1 Mayıs'ta yaşananlara ilişkin AKP'yi hakısız görür yönü açıklamaları, egemen sınıflar arasındaki bir yıl ayırma da işaret ediyor.

Dünyadaki ekonomik krizin ülke öngülündeki yansımalarından, mümkün merteye daha az zararlı çıkmanın hesapları içinde olduğu uzunca zamandır gözlemlenen sermaye kesimi, anlaşılabilir çıkarlarının tehlikeye girmekte olduğunu düşünüyor.

Kriz derinleştikçe çatlak büyüyor

1 Mayıs saldırılarının ardından sermaye cephesinde göze çarpan önemli nokta ise, TÜSIAD ve uzantısı kuruluşlar, örneğin Doğan Grubu gibi medya kuruluşları, AKP'ye yüklenirken, dini gericiğin tekelindeki medya vd. çevrelerin AKP'yi kurtarma atığına geçmiştir. Bu da kriz derinleştikçe egemen sınıflar arasındaki çatlakla da giderek büyüdüğü/büyüyeceğini göstermektedir.

Bunun en önemli nedenlerinden biri, bugün kimi kesimlerce "Yeşil Sermaye" olarak adlandırılan ser-

maye çevrelerinin, AKP hükümeti döneminde aldıkları ihaleler, özelleştirmeler vb. rantlarla, giderek kazandığı güçlü konumudur. Bunun içindir ki, bu çevreler güçlerine güç kattıkları şu sürecin devam etmesi adına, cansiperane bir şekilde AKP savunuculuğuna soyunmuş bulunmakta, çeşme akarken, testiye taşına kadar doldurmaya çalışmaktalar.

Faşist Kemalist diktatörlüğün, belki de tarihindeki gelmiş geçmiş en büyük, en yüzüstü, en aleni yolsuzluklarının ve de yağma ve talanın gerçekleştirildiği şu günlerde, egemen sınıflar arasında sürdürüldüğü görülen çatışma ise, rant alanı daralanlarla kendilerine sunulan sonsuz rant saldırılarına karşılık bir çatışmadır özünde. Bu çatışmanın galibi hangi sermaye kesimi olursa olsun, işçi-emekçi yığınlar açısından hiçbir şey değişmeyecektir. Çünkü, çıkarları gerektirdiğinde, emek cephesine dönük saldırılarda her an "tek yumruk" olmaları ihtimalden de öte, hem uzak hem de yakın tarih tarafından defalarca kanıtlanmış bir gerçekliktir.

Egemenler yeni bir figurana ihtiyaç duyabilir

Emperyalistlere uşaklığı sınırlandırarak, hükümetteki süresini mümkün merteye uzatmaya çalışılan AKP açısından, şu sıralar en önemli gündem maddelerinden biri de kuşkusuz kapatma davasıdır. Son dönem yaşanan tüm gelişmelerin arka planına bakıldığında da, kapatma davasında lehte bir pozisyon yaratma telaşı görülmektedir. Bir yandan, sona doğru yaklaşılan bu dava karşısında "soğukkanlı" bir duruş izlenimi yaratmaya çalışan AKP, diğer yandan da olası bir kapatmaya dönük "önlemlerini" de artırma gayretinde. Şu sıralar meclis kulislerinden, Erdoğan'dan sonra kimin başbakan olabileceği üzerine tartışmaların başladığı, hatta isimlerin bile zikredildiği bilgileri sızıyor.

Olası bir başbakan değişikliğinde gelebilecek isim, Erdoğan adına

emanetçi olarak görev yapabileceği şeklinde olduğu gibi, Erdoğan'ın son dönemdeki yıpranmışlığı ile birlikte gözden çıkarıldığı, sermayenin, başka bir temsilcisi aracılığıyla yola devam etmek isteyeceği biçiminde de yorumlanabilir. Bugüne kadarki tecrübeler de, yıpranmış bir kişiliğin, ne emperyalistlerin ne de hizmet ettiği yerli sermaye kesiminin işine yaramadığını defalarca göstermiştir.

Direniş ve diriliş bu bahar daha da yükselişte!

Emekçi halka dönük saldırı politikalarını yıpranmış kişiliklerle, hele de işçi-emekçilerin öfkesinin büyüdüğü bir dönemde, hayata geçirmeye çalışılmak, bunların bağlı olduğu egemen güçlerin "işini" her daim daha da zora sokmuştur. Bunun içindir ki egemenler, duyulan ihtiyaçtan dolayı, sahneye yeni bir figüran sürebilirler.

Yeni figüranın kim olabileceği noktasında yürütülen fikirlerde ise, öncelikle emperyalistlere hizmet etme noktasında kendinden öncekileri aratmayacak bir isme verileceği kesindir.

Egemenlerin vazgeçilmezi: Gerilim stratejisi!

Sürece yön veren politikalarda öne çıkan eğilim bir kez daha, topluma germe ve bu gerinlik üzerinden hakimiyet planlarını hayata geçirme olarak çıkıyor karşımıza. Egemenlerin neredeyse tüm tarih kesitlerinde başvurduğu, bölüp-parçalama, emekçi yığınların değişik kesimlerini

birbirine karşı kutuplaştırma ise, bu süreçte de germe politikasının temelini oluşturuyor. Gerilim stratejisi olarak adlandırılan bu politika, egemenlerin "vazgeçilmezi" olarak, hem dünyada hem de ülkede daha işlevli hale getirilmeye çalışılıyor.

Kapatma davasıyla birlikte kah mağdurları oynayan, kah - ideolojisi gereği gerçekte inanmadığı- demokrasie sığınmaya çalışan AKP'nin (ve bir bütün olarak da devletin tüm kademelerinin) şu sıralar bu stratejiye neden daha çok ihtiyaç duyduğuna ise, geçtiğimiz günlerde hükümete ulaşan bir

"mektup" açıklık getiriyor. IMF'den gelen bu "mektup", toplumsal muhalefete dönük saldırıların son süreçteki pervasızlığına da ışık tutuyor.

IMF'nin, 7. "Gözden Geçirme"yi onaylaması ile birlikte tamamlanan IMF programında, "izleme" sürecine geçilmesi vesilesiyle gündeme gelen bu "mektup", aslında IMF'nin önmüzdeki sürece dair direktiflerini içeriyor. Söz konusu direktifler en başta da, SSGSS yasasının öngörülen zamandan da önce yürürlüğe sokulmasını, Kamu Personel Reformu'nun vakit geçirmeden yapılmasını, bunlardan bağımsız olmayarak da özelleştirmelere hız verilmesini vb. saldırıları öngörüyor. Yıkım saldırılarının önmüzdeki kısa süre içinde daha kapsamlı olarak ele alınacağından başka bir anlam ifade etmeyen bu durum sanırız, toplumsal muhalefete ve eylemliliklerine dönük son süreçte gerçekleşen azgınca saldırıları da açıklamaya yetiyor.

Bölgesel uşaklık pekiştiriliyor

Çok açık ki, şu süreçte bir kez daha, emperyalist politikaların engelsiz hayata geçirilmesini zemini genişletmek, ülke emperyalistler için dikensiz gül bahçesine dönüştürülmek, saldırı yasalarının önmündeki engeller "temizlemek" isteniyor. Emekçi kesimlerin baharla birlikte yükselişe geçen hareketliliğinin yarattığı panikle "orantısız" kullanılan güç, aynı zamanda emperyalistlerin bölgesel askeri saldırganlık politikalarının önünü de açacak biçimde ele alınmaya çalışılıyor. Siyonistlerin bölgesel jandarmalık rolü paylaşılacak, bölge halklarına dönük askeri saldırı politikalarına fiili katılım artırılmak isteniyor. Bu niyet ise, Rice'in son Ortadoğu ziyareti sırasında, bölgedeki en güvenilir ülkeleri, Türkiye ve İsrail olarak ifade etmesi ve egemen sınıfların bundan duydukları "memnuniyet" gösterilerinden de anlaşılıyor.

İmha-inkarda son evre

Kürt halkına dönük imha-inkar saldırılarının son günlerde daha da hız kazanması da yine, ülkedeki yönetememe kriziyle olduğu kadar, Türkiye'ye biçilen bölgesel uşaklık rolünde gelinen aşamaya da ilintilidir. Yine bu rolle yakından ilintili olduğu bilinen son gelişmeler, emperyalistler, bölgesel Kürt hükümeti, İran ve TC arasında, Kürt sorunu öngörülen yeni adımların olduğuna işaret ediyor. Kürtlerin imha-inkarına dönük son evrede ortaya çıkan ve beklenmedik olmayan bu adımların merkezinde ise, esas olarak Kürt Ulusal Hareketi'nin ve de özellikle hareketin önder kadrolarının ortak imhası tasfiyesi olduğu görülüyor.

Sonuç olarak; Ezilen işçi-emekçi yığınların haklı ve meşru eylemleri bir kez daha "provokasyon" olarak lanse edilmekte, her türden şiddete başvurulacak, bastırmanın-sindirmenin yolları aranmakta, Kürt halkının siyasal-kültürel-sosyal talepleri yine imha-inkarla cevaplanmaktadır. Ülkemiz egemen sınıfları ve de bağlı oldukları emperyalist güçler tarafından gerçekleştirilen bu saldırıların merkezinde artışı nedeni ise, gerek işçi-emekçi yığınların grev vb. eylemlerde gerekse işgal karşıtı hareketlerin her türden yöntemle gerçekleştirdikleri direnişlerdeki önlenebilir yükselişte ve bunun verdiği panikte aranmalıdır.

Saldırıların genel olarak, tarih boyunca ezilenlerin direniş ve dirilişlerindeki artışı ifade eden bahar aylarında, daha bir hızla gerçekleştirildiği bilinmektedir. Ancak bu bahar daha azgınca bir saldırı söz konusudur. Çünkü direniş ve diriliş bu yılın baharında son yıllarda olmadık kadar yükselişe geçmiştir. Bu yükseliş doğru, sınıfsal bir rotaya sokma, önderlik etme misyonu ise, devrimci-komünist güçlerin önünde acil bir görev olarak durmaktadır.

Sınıfsal Yaklaşım

Taksim'de kıyam Türkiye'de kıyamet

Daha ilk cümleden girelim; 2008 1 Mayıs Taksim, Faşist Türk devleti için tam bir bozgun, acıdır ve hiç kuşkusuz **yenilgidir**. Bu sadece AKP hükümetiyle değil, onu arkalayan bütün kurumlarıyla, özünde 1 Mayıs ve Taksim'e karşı olduğu halde o yöne direksiyon kırmak durumunda kalan bütün örgüt ve partilerin öncesi, sonrası ve sonrası tutumlarıyla **resmedilmiştir**. Bunu açığa çıkaran ise, elbette ki komünist ve devrimci güçlerin ısrarlı **tutumu ve pratiği** olmuştur.

Bu tutuma güç veren ve hâkim sınıfları köşeye sıkıştıran süreç, sınıf mücadelesinin işçi-emekçi cephesinde son aylar itibarıyla kitleleşerek yükseliş kaydeden **direniş hareketleriyle** örülmektedir. Öyle ki 2007'den 2008'e geçen işçi direnişleri, grev ve eylemlerinin (Hava-İş, Telekom, Novamed'in ardından Tuzla Tersaneleri, TEGA, Yörsan, TEKEL...) etkili sürdü ve Mart-Nisan ayı boyunca SSGSS vesilesiyle geliştirilen genel direniş ve eylemlerin büyüdüğü potansiyel, zincirleme biçimde 1 Mayıs'a taşındı.

Diğer yandan egemenler açısından daha büyük **tehlike**; aynı zaman dilimi içerisinde Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik "sınır dışı kara hareketi"ni de kapsayan bü-

yük çaplı saldırılar karşısında Türkiye Kürdistan'ında Newroz ateşiyle büyüyen kitlese halk hareketi potansiyelinin işçi-emekçi muhalefetiyle **buluşmasıydı**. (Toplumsal muhalefetin devrimci dinamizm açısından en yüklü bu alanlarında/merkezlerinde başta önderlik olmak üzere **"birleşme"** önünde engel teşkil eden bir dizi sorunun bulunması başka, bu güçlerin belli bir an veya süreçte hâkim sınıflara karşı ortak bir platformda buluşturulması başka bir şeydir.)

İşte, onbinlerce polis ve askerle Taksim'de **müdafaa hattı** kurmak, Urfa'dan, Elazığ'dan, Rize'den daha bir çok ilden onlarca uçak dolusu polisi İstanbul'a taşımak, 3-5 tane pasaport polisinden dahi medet ummak, hastanenin acil servisini bombalayacak, gazetelerin bahçesinde muhabirinin kolunu kırarak, sendika binalarını defalarca gaza boğacak kadar **azgınlaşmak**; uygulayıcılardan öte onları motive eden, emri veren, an be an idare edenlerin bu gerçekliğini yansıtıyordu.

İşçi sınıfı hareketi açısından 2008 1 Mayıs, konfederasyonlar ve bağlı şubelerin büyük bir bölümüne bağdaş kurmuş ağaların sınıfsal niteliğini teşhir eden yeni bir pratik olmuştur. Gelişmelerde şaşırtıcı bir tutum saptayan varsa

kendi değerlendirmelerini gözden geçirmelidir. Türk-İş, DİSK ve KESK'in gerek eylemin örgütlenmesi, gerekse de Taksim'e taşınması konusunda zamanlama ve aşama farklılıklarına karşın **özünde** ayrılan tutumları (yan çizme, geri adım atma) öngörülebildiği halde, buna uygun konumlanışla ilgili belli aksaklıkların oluşması, devrimci güçler açısından en önemli **eksiklik** olmuştur. Buna karşın devrimci güçler **esasta** kendi planlarına ve güçlerine dayalı olarak hareket etmişler ve belli alanlar ve mevzilerden Taksim'i **kararlılıkla** zorlamışlardır.

2008 1 Mayıs, Taksim'in zorlanması ve faşist devlet terörüne direnilmesi pratiğinde işçi ve emekçi kitlelerinin **etkin** bir katılım payına sahip olamayışları nedeniyle işçi sınıfı hareketine militan bir mücadele geleneği kazandırma yolunda katkı sunamamış olsa da, **moral değerler** bakımından yükledikleriyle, **ileriye** doğru atılmış bir adım kabul edilmelidir.

Bu moral değerlerin başında; hâkim sınıfların İstanbul'u açık hava hapishanesine çevirip sıkıyönetim ilan edercesine aldığı olağanüstü önlemler ve başvurduğu vahşi terörün işaret ettiği üzere, işçi sınıfının **kahredici gücü** gelmektedir. Bu güç, son süreçte yükselme kaydeden mücadele ile kendisini iyiden iyiye hissettirmiş, hükümet 1 Mayıs'ı **"birlik ve dayanışma"** günü ilan etmek zorunda kalmış, Türk-İş'ten para-medyanın hatırı sayılır kalemlerine Taksimcilerden geçilmez olmuş, 1 Mayıs'ı kutlayan işçi "dostları" arasında MHP'den TİSK'e olmadık çevreler katılmıştır.

İşçi sınıfı hareketi bakımından 1 Mayıs 2008'in elde ettiği **kazanımlar**; hakim sınıfların işçi ve emekçi (halk ve insanlık) düşmanı, demokrasi karşıtı faşist karakterinin bir kez daha **açıktan** teşhirini içermektedir. Bu bağlamda, faşist diktatörlüğe karşı mevzilenişte, liberal, reformist, revizyonist bütün duruşlar ve özellikle işbirlikçi ve gerici sendikal yönetimler de teşhir olmuştur. AKP'yi demokrat, liberal ya da "en ağırından" dincilerci vb. sıfatlarla niteleyerek devletten soyutlayanlar, süreci nasıl izah edeceklerini şaşırılmıştır. SIP-"TKP" gibi sahtekar Taksim fetihçileri ile EMEP, ÖDP vb. uslu taktikçilerin, sınıfın gününe ve alanına sahip çıkma adına izledikleri politika ve pratik ise Taksim 2008'deki Reformist 1 Mayıs Platformu'na ait fotoğraf kareleri olarak kaydedilmelidir.

1 Mayıs 2008'de önceki yılın birikimi üzerinden Taksim için politika belirleyen ve bu doğrultuda konfederasyon ve diğer kurumlar üstünde basınç uygulayan, devamında da örgütlü bir pratik sergileyen **Devrimci 1 Mayıs Platformu** ile bu paralele aktif tutum benimseyen diğer devrimci güçler, hedeflerine **esas olarak** ulaşmıştır. Devrimci güçlerin önderlik ettiği militan kitle; araç ve silah bakımından güç dengesizliğine karşın faşist diktatörlüğün azgın ve vahşi terörüne karşı saatler boyunca yılmayan, gerilemeyen, **ısrarlı ve kararlı** bir direniş göstermiştir. Mevcut güç dengesi (devrim-karşı-devrim), konfederasyonların önderlik yapısı ve sınıfın durumu (ör-ğütülülük) dikkate alındığında orta-

ya çıkacak/yaşanacak olan tablounun bundan daha iyi olabilmesi (daha büyük kuvvetlerle ve/veya daha iyi organize olarak daha uzun süre zorlamak) elbette mümkündür bir kez daha **açıktan** teşhirini içermektedir. Bu bağlamda, faşist diktatörlüğe karşı mevzilenişte, liberal, reformist, revizyonist bütün duruşlar ve özellikle işbirlikçi ve gerici sendikal yönetimler de teşhir olmuştur. AKP'yi demokrat, liberal ya da "en ağırından" dincilerci vb. sıfatlarla niteleyerek devletten soyutlayanlar, süreci nasıl izah edeceklerini şaşırılmıştır. SIP-"TKP" gibi sahtekar Taksim fetihçileri ile EMEP, ÖDP vb. uslu taktikçilerin, sınıfın gününe ve alanına sahip çıkma adına izledikleri politika ve pratik ise Taksim 2008'deki Reformist 1 Mayıs Platformu'na ait fotoğraf kareleri olarak kaydedilmelidir.

Bu kazanım, başarı ve sonuçlarıyla beraber 2008 1 Mayıs, mevcut gerçekliklerin bir kez daha bütün çıplaklığıyla görülmesine yol açmıştır ki, bu durum sürece/dönüme ilişkin **acil görev ve sorumlular** ortaya koymamızı gerekli kılmaktadır. Bunların ilki yukarıda da andığımız üzere işçi sınıfı hareketinin ekonomik-demokratik alan örgütülülüğünde yani **sendikalar-daki** durumuna ilişkindir. Bu konudaki büyük zafiyet, egemen sınıflar cephesindeki krizin de büyümesine paralel, sınıf çelişkilerinin giderek derinleştiği, yoksullaşmanın boyutlandığı, sömürünün katmerleştiği, sınıfa yönelik saldırıların alabildiğine arttığı günümüz koşullarında, daha da **kritik** hale gelmiştir. Sınıf, önce kendi içerisinde sınıf düşmanlarından arınmak durumunda.

1 Mayıs sürecinde konfederasyonların sergiledikleri tutum ortadadır. Dahası, faşist diktatörlüğün önmüzdeki süreçte gerek emekçi sınıflara gerekse de devrimci, yurtsever ve demokratik güçlere yönelik ekonomik ve politik kapsamdaki saldırı ve katliamları **bozulacaktır**. T. Erdoğan'ın **"Ayaklar baş olursa kıyamet kopar"** demesi boşuna değildir. "Kıyamet" ifadesi içinde buldukları durumu yansıtan, korkuyu dışarı vuran bir itiraf niteliğindedir. Nite-

kim Nepal'deki **"büyük kıyamet"**ten sonra, açık isyanları yaşayan bir dizi ülkede **"küçük kıyamet"** haberleri gelmektedir.

1 Mayıs, **kırılma** noktası olarak değerlendirilmiş, sınıf hareketinin **ileri** noktalara sıçraması, ivmesinin daha da yükselmesi istenmediği için tatil ilan edilmiş, özellikle de Taksim konusunda, belli bir hesaplaşmanın/iddialaşmanın **alanı ve mevzisi** olarak kabul edilemediği için ayak direme tutumuna girilmiştir. Önmüzdeki süreçte daha çok yüklenmek zorunda oldukları ve bu yüzden işçi sınıfı ve devrimci-demokratik güçlere manevra alanı bırakmaya hiç tahammülleri olmadıkları görülmektedir. Böylelikle bir diğer **sorun/görev** ortaya çıkmaktadır. 1 Mayıs 2008'de Taksim kuşatmasını yarmak için ortaya konulan **irade** ve faşist devlet terörünü göğüslemek için sergilenen **kararlılık ve devrimci dayanışma**, sınıf mücadelesinin bütününe taşınmak durumunda. İşçi ve emekçiler hedef konumundadır ve daha çaplı saldırılarla yüz yüzedir. Büyük bir potansiyele sahiptir ve geniş yığınları ateşleyecek güç onlardadır. Ne var ki onların da doğru önderlikler altında, devrimci bir atılımla ve militan bir ruhla harekete geçirilmesi gerekmektedir. Halk Savaşı'nın ateşini kırlarda büyümeye çalışan gerillaya ve Kürt Ulusal Hareketi'nin savaş ve direnişle beraber sokakları, meydanları zapteden Kürt halkına doğru uzanacak bu hareket, **"kıyamdan kıyamete"** doğru giden yolu kısaltacaktır.

Desa deri işçileri:

"Sendika yoksa üretim de yok!"

Düzce'de kurulu bulunan DESA Deri'de sendikalaşmaları için işten atılan işçilerin patronun baskılarına ve işten atılmaları rağmen sendikadan vazgeçmiyor.

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 40 işçi, iki haftadır fabrika önünde bekliyor. Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçiler patronun hukuksuz uygulamalarına maruz kalıyor. Kamuoyuna yaptığı açıklamalarda sendikaya karşı olmadığını söyleyen DESA yönetimi, işçileri odalarına çekerek tehdit etmiş ve istifa etmeye zorlamış. İşçilerin direnişine destek olmak amacıyla fabrika önüne giden Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi**, Türk-İş İl Temsilcisi **Ali Güler**, Ağaç-İş eski şube başkanı **Cemil Tınaz**, Deri-İş Uzmanı **Nuran Güleç** işçilerle birlikte gözaltına alındı.

İşçiler gözaltılara tepki gösterdi

DESA Deri'nin İstanbul Sefaköy'de bulunan Genel Merkezi önünde bir araya gelen işçiler, patronun baskılarına boyun eğmeyeceklerini, haykırıklarını sloganlarla dile getirdi.

"DESA'da sendika olacak başka yolu yok", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları ile "Sendika anayasal haktaır,

sendika hakkımız engellenemez, sendikaya üye olmak suç değildir" yazılı pankartı açarak DESA önüne yüründü. İşçilerin coşkulu olduğu eylemde konuşan Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi**; DESA patronunun sendikaya üye olan işçileri işten çıkardığını, tek tek sorguya çektiğini dile getirerek, deri işçilerinin köle olmadıklarını sendikaya üye olarak gösterdiklerini söyledi.

Konuşmasını sloganlar eşliğinde bitiren Servi'den sonra DISK Nakliyat-İş Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu** da bir konuşma yaptı. İşten atılan DESA işçilerini yalnız bırakmayan **Tuzla işçileri** de eylemdeki yerlerini aldı. Eyleme **Belediye-İş 2 No'lu Şube** yöneticileri de destek verdi.

Eylem sonrası görüştüğümüz Tuzla deri

işçisi ve işyeri

temsilcisi **Bayram Ateşoğlu**; DESA'da iki aydır sendikal çalışma yürütüldüğünü, patronun sendikayı öğrendikten sonra işçileri işten çıkarmaya başladığını dile getirerek, buna karşılık sınıf dayanışmasını büyütmenin önemli olduğunu söyledi.

DESA'da sendikalaşma mücadelesi yürüten işçilerden **Caner Özçelik**; patronun "performansınız düşük" diyerek işçileri 1 Mayıs günü işten çıkardığını dile getirerek bu sürece nasıl gelindiğini bizimle paylaştı.

Fabrikada işçiler ağır çalışma koşulları altında mesai yapıyor. Buna karşılık aldıkları maaş ise asgari ücret düzeyinde. Tuvaletler bozuk, yemekler kötü çıkıyor. DESA'da işçiler "denkleştirme" adı altında 3-4 gün geceli

gündüz çalıştırılıp fazla mesai parası ödememek için sonraki 3-4 gün zorla izne ayrılıyor. Herhangi bir nedenle çalışma saatleri içinde izin alındığında DESA, yapılmayan mesaiyi saat başına iki katı ücretin ödendiği tatil mesailerinden kesiyor. Fabrikada tatiller Pazar, Pazartesi günü yapıyor. Tüm bunlara itiraz edildiğinde işten atılmak an meselesi. Servisler için de işçilerden 1 YTL ücret alınıyor.

İşçiler sendika çalışmasına başlayınca patron, 25 işçiyi işten çıkarmış, sendikalaşma devam

edince diğer işçileri de işten çıkarmaya başlamış. Şu an toplamda 40 işçi işten çıkarılmış durumda. İşçiler sendikaya üye olunca fabrika yönetimi işçilere kendi istekleri ile işten ayrılıklarını yazan bir kâğıda imza atmaya zorlamış. İşçileri aşağılayarak ve zor kullanarak kâğıtları imzalatmak isteyen patronun icraatları bununla bitmiyor. Fabrikada noter çağırarak sendikadan istifa eden işçilere işe geri alınacakları vaadinde bulunmuş.

"Performans düşüklüğü" iddiası ile işten çıkarılan **Sevil Çerçi** ise sendikadan önce, ayın elemanı seçildiğini söylüyor. Fabrikada karşılaştıkları sorunları ve sendikalaşma mücadelesini bize anlatan Çerçi, sendika fabrikaya girinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini dile getiriyor. (İstanbul)

Yemek zammına karşı eyleme devam...

Rektörlük önüne yürüyen 500'e yakın SES üyesi, paralı yemek uygulamasının son bulmasını talep etti.

Ankara Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi çalışanları yemeklerini paralı hale getiren genelgeye karşı eylemlerine devam ediyor. Hacettepe SES üyeleri, yemek boykotlarının 15. yılında yemekhane önünden Rektörlüğe yürüdüler. Emekçiler, yemeklerin yeniden parasız olması talebiyle topladıkları 1500 imzayı da Rektörlüğe teslim ettiler.

7 Mayıs günü 12.30'da Hacettepe Merkez Kampüsünde bulunan yemekhane önünden Rektörlük önüne yürüyen 500'e yakın SES üyesi, paralı yemek uygulamasının son bulmasını talep etti. Eylemde SES işyeri temsilcisi tarafından okunan basın açıklaması ile sağlık çalışanlarına yemekleri paralı hale getiren genelgenin geri çekilmesi talebi yinelenildi. SES Genel Başkanı **Bedriye Yorgun**, eylemde yaptığı konuşmada parasız yemek için sürdürdükleri mücadelenin yaygınlaştırılması için çalıştıklarını dile getirdi. Yapılan basın açıklaması ve konuşmalar sonrası bir heyet çalışanların topladığı dilekçeleri Rektörlük'e teslim etti. (Ankara)

Tersane işçilerine "Erdoğan gözaltısı"

Erdoğan'ın tersanelere gelişini pankart açarak protesto etmek ve tersane işçilerinin taleplerini gündeme taşımak isteyen sendika yöneticilerine ve üyelerine saldıran polis, eylemcilerin pankartlarını açmaya fırsat bile bırakmayarak, gözaltına aldı.

AKP hükümetinin tersanelerdeki sorunlara karşı ikiyüzlü tutumu, geçtiğimiz günlerde Erdoğan tarafından gerçekleştirilen Deasan Tersanesi ziyaretiyle bir kez daha açığa çıktı.

Aynı zamanda işçi-emekçi düşmanlığının aleni bir hale dönüşmesinin de göstergesi olan bu ziyaret sırasında, ziyareti protesto eden tersane işçileri ve sendika yöneticileri gözaltına alındılar.

Erdoğan'ın 3 Mayıs günü ziyaret ettiği Deasan Tersanesi, bölgedeki en katarsız çalışma koşullarına sahip olan, adı sık sık iş cinayetleri ile anılan bir tersane olup,

hakkında Çalışma Bakanlığı tarafından 20 Şubat'ta kısmi iş bırakma kararı bulunmakta. Ancak bu karara ve tersanedeki koşulların devam etmesine karşın, bölgeye gelen Erdoğan, bu tersanede yapılacak olan bir karakol botunun ilk kaynağını yapıp, sermayenin temsilcisi olduğunu kez daha gösterdi.

Onca iş cinayeti yaşanırken tersanelere adını bile atmayan başbakanın bu açık tutumu, tersane işçileri ve Limter-İş Sendikası yöneticileri tarafından protesto edildi. Ancak Başbakan'la görüşmek isteyen işçilere ve sendika yöneticilerine po-

lis saldırmakta gecikmedi.

Sendika yöneticilerine ve üyelerine saldıran polis, kitlenin pankartlarını açmasına fırsat bile bırakmayarak, gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar bu sırada "Tersane işçisi köle değildir", "Artık ölmek istemiyoruz", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atarak durumu protesto ettiler. Gözaltına alınanlardan, Limter-İş Genel Sekreteri **Kamber Saygılı** ve Atılım muhabiri **Mustafa Kapar**, haklarında arama kararı olduğu gerekçeyle, Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek, ertesi gün çıkarıldıkları Savcılık'ta ifade verdikten sonra serbest bırakıldılar.

Tersaneler yine can aldı

Tersanelerdeki koşullara dönük tepkiler sürerken, tersaneler can almaya devam ediyor. 9 Mayıs günü Selah Tersanesi'nde gerçekleşen bir patlamada **İzzet Gider** adlı işçi yaşamını yitirirken, 1 mühendis ve en az 5 işçi de yaralandı. Yaralanan işçilerden **Çınar Kaygısız**'in durumunun ağır olduğu bildiriliyor. Limter-İş Sendikası 10 Mayıs sabah 07.30'da GİS-BİR önüne bir yürüyüş düzenleyerek, tersanelere yaşananlara bir kez daha dikkat çekti. (Kartal)

Nergis Tekstil işçisi isyanda!

Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Nergis Holding bünyesinde faaliyet gösteren Nergis Tekstil, 1981 yılından bu yana polyester iplik ve kumaş üretiyor. Fabrikanın patronu eski bakan **Cavit Çağlar**. Bir zamanlar İnterbank'ın sahibi ve bankanın içini boşaltıp "iflas" ettiğini iddia ettiğinden dolayı göstermelik olarak bir yıla yakın hapiste yatıp çıkan ünlü sömürücü. Yine 1990 yıllarında iflas ettiğini söyleyen Çağlar, DYP-SHP koalisyon hükümetinde devlet bakanı olunca, devlete ait olan POLYEN ve SİFAŞ fabrikalarını satın alarak, üretim konusu aynı olan Nergis Holding'e bağlı Nergis Tekstil'i bünyesine aldı. Şu an fabrika 167 bin metrekare alanda toplam bin 339 işçiyi faaliyet gösteriyor.

Çağlar, İnterbank davasından dolayı devlete ödemesi gereken borcu ödememek için sermayesini Bulgaristan ve Mısır'a aktarmıştı. Şimdiyse fabrikanın TMSF kıskacında olduğunu iddia ederek "zor durumda" olduğunu söyleyip 5 ayı geçkin bir süredir 784 işçiyi ücretsiz izne çıkarmıştır. Ne patron ne de Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası işçilerin durumuna karşı kılını kıpırdatmaktadır. Patron ve sendikaların "ha bugün ha yarın işbaşı yapacaksınız" oyalama taktiklerine karşı işçiler, 1 Mayıs'ta fabrika önünde, 2 Mayıs'ta AKP İl binasına ve en son 5 Mayıs günü yine fabrika önünde toplanarak çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Bunun üzerine fabrika yetkilileri, sendika yöneticileri ile görüşüp 15 gün daha ek süre vermelerini istedi. Bu açıklamanın ardından işçiler eyleme son vererek dağıldılar. Sendika ve işçiler eğer bu 15 gün içerisinde herhangi bir gelişme olmazsa, Ankara'da Çalışma Bakanlığı önünde eylem yapacaklarını ifade ettiler. (Bursa)

Emekçinin Gündemi

1 Mayıs'ta yüzeye çıkan gücü örgütleyelim!

İşçi ve emekçilerin örgütlenmesine yönelik saldırılar durmaksızın devam ediyor. 2008 1 Mayıs'ındaki şiddet, abluka, terör ve sıkıyönetim karşı işçi ve emekçilerin birleşme, hak arama, mücadele ve direniş yönündeki tavır, sınıf hareketindeki kıpırdanmanın işaretini vermektedir. Ancak, bu her şey demek değildir.

Zira sınıf hareketi ve mücadelesi önemli bir dönemden geçmektedir. Ya bu dönemci kararlılıkla

aşarak daha iyi bir süreci başlatmaktır ya da bugün bulunduğumuz yerin daha gerisine düşülecektir. Ki bu durum, uzun süre daha sınıf hareketini etkisiz kılacaktır. Bu anlamda 2008 1 Mayıs'ı işçi sınıfı hareketi ile burjuvazi arasındaki mücadelede bir üst noktayı, bu mücadelede moral ve motivasyon üstünlüğü ve saldırılar karşısındaki tutumuyla emekçiler daha avantajlı bir noktadadır.

Saldırganlığıyla teşhir olan AKP

hükümeti ise, bunun acısını çıkartmak için İstihdam Paketi vb. saldırılar hazırlayarak mücadelecilerle duruşu etkisiz kılmayı hedeflemektedir.

Son bir yıla yakındır işçi hareketindeki kıpırdanma ve yükseliş bugün açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Siyasal iktidar ise bu yükselişi durdurabilmek, dağıtmak ve etkisizleştirmek için tüm yol ve yöntemleri denemektedir. Türk-İş'in gerek 13-14 Mart ve 6 Nisan'da SSGSS karşıtı eylemlerdeki tutumu gerekse 1 Mayıs'a bir gün kala Taksim "ısrarından" vazgeçmesi (yani tam da hükümetin sularında yüzmesi) devlet açısından bulunmaz bir nimet durumundadır. Çünkü devlet, her zaman işçi ve emekçilerin temel örgütlenme araçlarını tes-

lim (ya da kontrol altına) alarak sınırın mücadelesini de durdurmak ve etkisizleştirmek ister. Yine de bu noktada her şey kontrolü altında değildir. Zira tüm bu ihanetçi ve işbirlikçi çizgiye ve pratiğe karşı sendikaların içinde işçi sınıfından yana mücadele eden subelerin karşı çizgisi gelişmektedir. Ki bu çizgi SSGSS karşıtı hareket içinde de, 1 Mayıs'ta da (üstelik Deri-İş ve Belediye-İş gibi iş bırakarak kendisini var etmiş ve dipten gelen dalgayı yüzeye taşımada önemli bir misyon yüklenmiştir.

Türk-İş içindeki bu mücadeleciler çizgi, bu tutumuyla oldukça önemli bir süreci başlatmış bulunuyor. Bunun, Türk-İş içerisindeki ileri sendikaların 13-14 Mart ile 6 Nisan'daki

pratiğinde ve 1 Mayıs'ta (daha da ileri giderek Türk-İş'in yönetiminden de bir parçayı yanına alarak) göstermiştir. Ve bu çizgi tüm emek cephesini olumlu yönde etkilemektedir.

Bu tutum ve anlayışın daha da geliştirilmesi ve büyütülmesi ise başta **DDSB**'lilerin görevidir. Artık yavaş yavaş da olsa, sancılı da gerçekleşse yüzeye çıkan direniş ve eylemleri büyütmeliyiz. Örneğin, Deri-İş Sendikası'nın Düzce'deki **Desa Deri** işçilerinin sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılmalarına karşı aldıkları tavırdan dolayı iki gün arka arkaya 41 işçinin gözaltına alınmasına karşı Türk-İş'in sessiz kalmasına yönelik tavır yükseltilmelidir. Bu şekilde Türk-İş içinde artık gizlenemeyecek durumda

olan ayrılık çizgisi derinleştirilebilecektir.

Yine Konfederasyona bağlı sendikaların Desa direnişiyile dayanışma içinde olması, direnişi sahiplenmeleri, yükselen mücadeleye katkı sunmaktadır. Unutmamak gerekir ki, bu çizgi dünün ortaya çıkardığı sonuçtur. Özelde Deri-İş'in bu direniş ve mücadelecilerle çizgisi Düzce'de bulunan ve mücadele etmek isteyen sendikaları ve diğer kesimleri olumlu yönde etkilemektedir. Bugün görevimiz mevcut Desa direnişini olan gücümüzle desteklemek ve buna katkı sunmaktır. Diğer yandan sendikal hareketteki işbirlikçi ve ihanetçi çizgiyi teşhir ederek, mücadeleciler çizgilerin iktidarlaşmasını hedeflemektedir.

Emperyalistlerden Tarım Bakanlığı'na yeni emir: "Uşaklar, hedefiniz 70 milyar dolar, ileri!"

Tarım ve Köylüleri Bakanlığı Mart ayının sonlarına doğru "2008-2012 Tarım Vizyonu"nu düzenlediği bir toplantıyla kamuoyuna açıkladı. Bu vizyonla, ülke tarımının Gayri Safi Milli Hâsılasını 70 milyar dolara çıkarmayı hedeflediklerini belirtti. Mehdi Eker'in bu açıklamayı yaptığı günlerde tarımla ilgili oda ve dernek başkanları da tarım ürünlerinde yaşanan gerilemeye, ithalatın ve dışa bağımlılığın arttığına dikkat çekiyorlardı. Bu açıklamalar halka düşen yoksulluğun bir ifadesi iken 70 milyar dolarlık gelirin tarımda yaşanan gerilemeye ve artan dışa bağımlılığa rağmen elde edileceğini de göstermektedir. IMF ve DB'nin isteklerini harfiyen yerine getiren AKP

hükümetinin bu hedefine nasıl ulaşacağına biraz daha yakından bakalım.

Tarım Bakanı'na değil, yaşıyanlara bakalım

Tarım Bakanı "Türkiye dışındaki bütün üretici rakibimiz, tüketiciler ise potansiyel müşterimizdir" sloganıyla açıkladığı 70 milyar dolar gelir hedefine kimin üzerinden ulaşacağını da ipucunu vermektedir. Son yıllardaki gelişmelere bakıldığında "rakibin ve potansiyel müşterinin" **toprağından kopartılan köylüler** olduğu anlaşılabilir. Bunun en açık örneği tarımsal destekleme politikalarıdır. DB ile yapılan anlaşmalar çerçevesinde belirlenen tarımsal desteklemeler, AKP

hükümeti döneminde dibe vurmuş vaziyettedir. Kaldı ki yapılan destek ödemelerinin de aslan payı zengin köylülere akarken, yoksul köylüye ya çok az bir miktar ulaşmakta ya da hiç ulaşmamaktadır. **Bu durumda ise "Türkiye dışında bütün üreticilerin" kapsamına yoksul köylüler de dâhildir.**

Yapılan açıklamalara göre 16 sektörün en üst düzey yetkilileriyle "ortak akıl toplantıları" sonucu belirlenen 70 milyar dolarlık gelir hedefi, 183 konu başlığı görüşülerek belirlenmiştir. Tarım Bakanlığı'nın yapmış olduğu bu "kapsamlı çalışmanın" tabii ki gerçeklik payı vardır. 16 sektörün (siz emperyalist şirketler anlayın) bir araya gelerek 70 milyar dolardan ne kadar pay alacağı da kuşkusuz ki 183 konu başlığından bir tanesidir. Bu "kapsamlı çalışma" sonucu 5 yıllık plan oluşturulmuş, yani 5 yıllık süre içinde tarıma "çekidüzen" verileceği ifade edilmektedir. Bu "çekidüzen" in nasıl yapılacağını 2009 Mayıs'ına kadar TMO'ya ithalat yetkisinin verilmesini görmekteyiz. Bu "kapsamlı çalışmanın" niteliğini ise **Eker'in beylik lafları değil tarımda yaşananlar gösterecek.**

Hafızalarımızı biraz yokladığımızda tarımda yaşananların ne olduğunu görmekteyiz. Artan girdi fiyatları (4 ay önce 26 YTL olan gübre, şimdi 49 YTL'ye satılmaktadır) ve ithalat rakamları, açıklanan düşük taban fiyatları gördüklerimizin sadece birkaç örne-

ğidir. Tüm bunların anlamı ülke tarımının emperyalist tekelere bırakılmasıdır. Tarım Bakanlığı'nın 16 sektörün en üst düzey yetkilileriyle yaptığı "kapsamlı çalışma"da kimin çıkarları gözetildiği ortaya çıkmaktadır. ZMO, TZOB, TZD gibi önemli tarımsal kuruluşların öneri-uyarı vb. açıklamalarını dikkate almayan Tarım Bakanlığı 16 sektörle oturduğu masadan 5 yıllık planla çıkmaktadır. Ülkemizde sektör kapsamında tarımla ilgilienlerin hem ilgi boyutları hem de sektöre hâkim olan emperyalist şirketlerin ağırlığı düşünüldüğünde, Tarım Bakanlığı'nın bu "kapsamlı çalışması"nın tarım sektöründe, kendi deyimi ile bir "altyapı" oluşturmayı değil emperyalist çıkarları artırmayı hedeflediği açıktır. 70 milyar dolar da bunun rakamsal ifadesidir.

Tarımsal üretimi elinde bulunduran emperyalistler, piyasada satılabilecekleri ürünleri üretmeye yöneliyorlar. Üretilen ürünleri uluslararası pazarlarda satarak kârlarına kâr katıyorlar. Bunu gerçekleştirebilmeleri için birilerinin üretmemesi, uluslararası piyasalara ürün sürmemesi gerekiyor. Çünkü emperyalistlerin elinde her zaman bir üretim fazlası olur ve bu üretim fazlasını elinden çıkarabilmesi için birilerinin üretmemesi gerekmektedir. Üretim üretmesi gereken birileri ise bizim gibi yarı-sömürge ülkelerdir.

Eker yaptığı açıklamada "tarım sektörünün kendi alt yapısını oluşturması, sürdürülebilir ve pozitif bir tarım sektörü hedefledikleri"ne dikkat

çekmektedir. Bu sözlerin ülkemiz gerçekliği ile örtüşüp örtüşmediğini anlamak için âlim ya da tarım uzmanı olmaya gerek yoktur. AKP hükümetinin 6 yıllık döneminde Meclis'ten geçirdiği tarım yasalarına bakıldığında her şey apaçık görülmektedir.

AKP hükümeti, izlediği tarım politikalarıyla, ülke tarımında emperyalist tekel için bir altyapı oluşturmaktadır. Emperyalistlerin çıkarlarına hizmet edecek şekilde tarımı "sürdürülebilir" hale getirmektedir. **"2008-2012 Tarım Vizyonu"** ve 70 milyar dolar gelir hedefi bunun dile getiriliş

biçimidir. Kuşkusuz ki bunun kapsamı toprak ağaları, tarımsal şirketler ve emperyalist tekel sınırlıdır. Yoksul köylü ise aç kaldığı, perişan olduğunu anlattığında "**terbiyesiz**" denilerek "**anani al da git**" denilerek yine azarlanacaktır.

Bugün bu yaşananlar köylülüğün, kendi toprağında köle durumuna getirilmesinden başka bir şey değildir. IMF, DB anlaşmalarına, Ortak Tarım Projesi'ne, emperyalist çıkarlara kurban edilmesidir. 2008-2012 Tarım Vizyonu ve 70 milyar dolar gelir hedefi de bunun son örneğidir.

Ülkemizde tarım hızla tasfiye ediliyor. Çıkarılan yasalar, kısıtlanan desteklemeler, özelleştirmeler vs. tasfiye sürecinin birer parçasıdır. Bu demek oluyor ki halkın üretimine dönük politikalar terk ediliyor, tarım emperyalistlerin eline bırakılıyor.

Gebze Havzası'nda işçi direnişleri büyüyor...

Gün geçmiyor ki Gebze bölgesinden bir grev-eylem haberi gelsin. İşçi emekçiler, kendilerine dönük hak gasplarına karşı durmanın, hak almanın-aramanın yolunu, ellerindeki yegane silahları olan, üretimden gelen güçlerini kullanmada buluyorlar.

Son 20-30 yıl içinde bölgenin en büyük iş havzalarından birine dönüşen Gebze'de, emek-sermaye çelişkisi de tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriliyor. Bu çelişki ise kendini, sayıları her geçen gün artan, işçi grev ve direnişleriyle dışarı vuruyor.

Gün geçmiyor ki Gebze bölgesinden bir grev-eylem haberi gelsin. İşçi emekçiler, kendilerine

dönük hak gasplarına karşı durmanın, hak almanın-aramanın yolunu, ellerindeki yegane silahları olan, üretimden gelen güçlerini kullanmakta buluyorlar.

Bu direnişleri ortaya çıkaran nedenlerin başında ise, patronların işçileri **sendikasız, örgütsüz** bırakmaya dönük saldırıları geliyor. Bir diğer önemli neden ise, **taşeronlaştırma** saldırısı.

Patronlar anlaşmaya yanaşmıyor, direnişler sürüyor

Acerer Bölgede, tüm bu ve daha birçok nedenle gidilen direnişlerden-grevlerden bazıları 100'lü günleri aşmış bulunuyor. Örneğin **Gebze Otagar**'ına yakın bir yerde bulunan **Acerer Fabrikası** işçilerinin grevi 150 günü aşkın süredir devam ediyor. Sendikalaşma nedeniyle işten atılan ve sendikadan tanınması ve işe iade edilme talebiyle direnişe geçen 20 işçi, patronun görüşmelerdeki uzlaşmaz tutumu nedeniyle, fabrika önünde gerçekleştirdikleri grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Bossal Bossal-Mimaysan

işçilerinin direnişi de yaklaşık iki aydır sürüyor. İşten atılan 6 işçi, işe iade edilme talebiyle fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. İlk günlerde uzlaşmaz bir tutum içinde olan patron, bir süre sonra yapılan görüşmede, işçilerin 5 Mayıs'ta işe geri alınacağını söylemiş. Ancak işçiler, ne 5 Mayıs'ta ne de sonraki günlerde işlerine geri dönmemişler. Bossal-Mimaysan işçileri de tıpkı Acerer işçileri gibi, haklarını geri alana kadar direnişi sürdüreceklerini söylemektedirler.

Her iki direnişe ilişkin gördüğümüz **Birleşik Metal-İş Gebze Şube Sekreteri Kadir Acar** iki direnişte de işçilerinin kararlılıkla direndiklerini ve bu direnişlerin kazanımla sonuçlanacağından emin olduklarını söylüyor.

Kocaeli Üniversitesi

Sendikalı oldukları için işten çıkarılan **Kocaeli Üniversitesi** çalışanları da, 150 günü aşkın süredir

grevde. 25 üniversite kantin çalışanı, okul idaresinin ve jandarmanın, işbirliği halinde gerçekleştirdikleri ve çoğu kez gözaltına alınmalarıyla sonuçlanan tüm saldırılarına karşın, kararlılıklarından bir şey yitirmiyorlar. **OLEYİS** üyesi işçiler, bu kararlılıklarını 1 Mayıs günü de gösterdiler. Grev önlükleri ile İstanbul'daki 1 Mayıs eylemine katılan işçilerden 4'ü eylemler sırasında gözaltına alındı. Ancak onlar, gözaltından çıktıktan sonra, tekrar grev yerine geri döndüler.

Grevle ilgili görüştüğümüz **OLEYİS Bölge Temsilcisi Barış Aşan**, bugüne kadarki kararlılığın bundan böyle de süreceğini söylüyor.

Şahin Motor Şahin Motor

İşçileri iki ayı aşkın süredir fabrika önünde bekliyor.

Şahin Motor, Türkiye'nin motor yatağı üreten tek firması. Fabrikanın yaklaşık 35-40 yıllık bir mazisi var. Bölgede ilk açılardan biri. Buradaki sendikal örgütlenmenin kökeni de 35 yıla dayanıyor. Ancak bunca yıldır sendika varlığına rağmen, son aylarda artan örgütsüzlüğe saldıran buradaki gerçekleştirmeye başlamış ve **Birleşik Metal-İş** üyesi 59 işçi, sendikayı istemeyen patron tarafından işten atılmış.

Direnişin 61. gününde görüştüğümüz işçiler, her birinin 15-20 yıl-

dır burada çalıştıklarını söylemektedirler. Patron, işçileri işten attıktan hemen sonra taşeron işçi getirmiş ve üretim şu an bu işçiler üzerinden sürüyor.

İşyeri Baş Temsilcisi **Üzeyir Ateş** de işten atılanlardan biri ve 14 yıldır bu fabrikada çalışıyor. "Patron bizi sendikal mücadeleden dolayı ve de tazminatlarımızı ödemeden işten attı. İşçi ise 'sendikasız çalışmayız' dedi. Bu bir örgütsüzlüğe saldırmıştır" diyor.

İşten atılan işçiler, bu süreçte hukuksal yola da başvurmuşlar. Patron tazminatları 10 taksit halinde ödemeyi teklif etmiş. Ancak işçiler bunu kabul etmeyeceklerini söylüyorlar. Geline aşamada patron, 30 işçinin işe dönmesine razı olur gibi olmuş. Böyle bir anlaşma olsa bile, işçilerin sendikal olarak çalışmalarını ve diğerlerinin tazminatlarının ise en kısa sürede ödenmesini talep ediyorlar. İşçiler "**onca yıllık emeğimizi öyle bir çırpıda atamayız**" diyorlar. Ve sonuna kadar direnmekte kararlı olduklarını altını çiziyorlar.

Bu direnişin kendileri açısından ne anlam taşıdığı ise, işyeri temsilcisi Şaban Gündüz'ün şu sözlerle anlatılıyor: "Biz bu direnişle birlikte aynı zamanda her şeyin para olmadığını, insanların onuru ve şerefi için mücadele etmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz ve herkesi de bu yaklaşıma katılmaya çağırıyoruz." (Kartal)

"Köylüler gübre kullanamaz durumda!"

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Genel Başkanı **Şemsi Bayraktar** yaptığı basın açıklaması ile gübredeki fiyat artışının tarımsal üretimi olumsuz etkileyeceği uyarısında bulundu.

Bayraktar; son bir yıl içinde gübreye yüzde 150 oranında artış yapıldığını, 2007 yılında gübre kullanımının yüzde 4 oranında azaldığını sadece Nisan ayında gübreye iki defa zam yapıldığını söyledi.

Bayraktar, gübredeki KDV'nin yüzde 18'den yüzde 1'e indirilmesi gerektiğini, fiyatlardaki artışın devam etmesi halinde köylünün gübre kullanamaz hale geleceğini belirtti. (H. Merkezi)

"Kuraklıktan kırılıyoruz!"

Yağışların bu yıl **yüzde 50** oranında azaldığı T. Kürdistanı'nda kuraklık tehlikesi kapıda! Kuraklık yüzünden bölgedeki arpa ve mercimek tarlaları tamamen kururken, buğday tarlalarında yüzde 70 oranında kayıp yaşandı. Mardin'de Fırıncılar Odası'nın isteğiyle toplanan Esnaf ve Sanatkarlar Odası 200 gr ve 35 Kuruş'a satılan ekmeğin gramajını 250'ye satış fiyatını da 500 Kuruş'a çıkardı.

Buğday ekmek için mazotu ve gübreyi borçlanarak satın alan köylüler, kuraklığın yaşanması ile borçlarını nasıl ödeyeceklerini kara kara düşünüyor. Köylüler kuraklığa karşı yağmur duasına çıkarken, Tarım Bakanı Mehdi Eker, yağışların az olmasından dolayı herhangi bir sıkıntı yaşanmadığı açıklamasında bulundu! (H. Merkezi)

Tüprağ'ın ruhsatı iptale gidiyor

Bakanlar Kurulu'nun 10 Aralık 2007 tarihinde Tüprağ Metal Madencilik lehine kamulaştırma kararı alması üzerine Efemçukuru'ndaki dava süreci devam ederken, Tüprağ'ın madencilik faaliyetlerini hızlandırarak amacıyla yürüttüğü çalışmalar da devam ediyor. Kamulaştırma kararının yürütmesinin durdurulması istemiyle dava açan köylülerin avukatı **Arif Ali Cangı**, Efemçukuru'nda yaşanan gelişmelere ilişkin yazılı açıklama yaptı. Danıştay 6. Dairesi'nin yürütmeyi durdurma istemli davayı reddinin ardından Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu'na başvurulduğunu hatırlatan Cangı, dava sürecinin devam ettiğini belirtti.

Ancak bu süreç içerisinde Tüprağ'ın köylülerle anlaşarak kamulaştırma kararı alınan parselleri satın almaya çalıştığını öğrendiklerini belirten Cangı, "Bu, Tüp-

rag'ın Efemçukuru'na temelli olarak yerleşmek istediğini bir göstergesidir. Ayrıca, Tüprağ'ın satın almak istediği bu parsellerde kamulaştırma şerhi de kaldırılıyor. Bu şerh kamulaştırma kararı alan Bakanlar Kurulu tarafından kaldırılabilir. Bakanlar Kurulu'nun bu yönlü bir kararının da mevcut olduğunu bilmiyoruz" dedi.

Diğer yandan, Danıştay'ın, Efemçukuru Maden İşletme Ruhsatı'nın iptali davasında reddedilen kısmı onayladığı öğrenildi. Davada ayrıca yeni bilirkişi heyeti oluşturulmasına ve yeniden keşif incelemesi yapılmasına da hükmedildi. Karar üzerine şirket Genel Müdürü Mehmet Yılmaz kararı sevindirici bulduklarını söylerken, Av. Ali Cangı, şirket yöneticilerinin kararı çarpıttığını ifade etti ve kararı "**Efemçukuru altın madeninin işletme ruhsatı iptale doğru gidiyor**" şeklinde yorumladı.

(H. Merkezi)

Munzur'uma dokunma!

27 Nisan tarihinde saat 12.00'de Mersin Tunceliler Derneği tarafından "Munzur'da barajlara ve siyanürlü altın aramaya hayır" konulu bir panel ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Mersin Yenışehir Belediyesi Konferans Salonu'ndan Tunceliler Derneği'ne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca sık sık sloganlar atıldı. Dernek binası önüne varıldığında bir basın açıklamasıyla "Barajlara ve siyanürlü altın aramaya hayır!" şeklinde sloganlar atıldı.

(Mersin)

Bir çağrışım, bir prova, bir can daha...

Kapalı bir salon, içerde yaklaşık bin insan, dışarıda kin kusan gözlerle bağrışan insanlar. Polis sadece salonun giriş kapısını tutuyor. İçerdeki insanlar "provokasyon" ihtimali gerekçe gösterilerek çıkartılmıyorlar. Oysa hemen üç gün sonra "provokasyon" ihtimali gerekçesiyle on binlerce polis 1 Mayıs için İstanbul'da konumlandırılıyor...

Çağrışım

27 Nisan'da Sakarya'da DTP bir şölen düzenlemektedir. Ancak gündeme yansıyan şölenin daha çok, şölen salonunun dışında tertiplenen faşist saldırdı. Akşamdan başlayıp, gece yarısından sonra da devam eden bu saldırının aklına birçok şeyi getiriyor. Auschwitz'de alıyorduz soluğu, daha doğrusu gaz odalarında canlı canlı yakılan Museviler soluğumuz kesiyor. O kadar uzağa gitmeden Marş geliyor gözlerimizin önüne ve sonra Sivas'tayız. Canlı canlı ateşe veriliyor bedenlerimiz.

Aynı senaryo, oyuncular aynı, mağdurlar aynı. Adı farklı sadece mağdurların, Kürtler. "Vatanı ben daha iyi savunurum" kisvesiyle katliamcılığa soyunan, katliamcılıktan geri durmayan, bu yönüyle Ülkü Ocaklarının tahtına göz dikmiş Alperen Ocakları devrede bu defa. Sistemin yeni şamar oğlanı: Alperenler. Alperenler, BBP güdümünde. BBP Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu. Hani şu Sivas katliamını bizzat örgütleyen faşist. Hani şu Hrant'ımıza kurşun sıkılan

rın kollayıcı babası. Hani şu, parlamentonun vakur görünümü mağdur siması, "yüce" parlamentonun vekillerinden Muhsin Yazıcıoğlu.

Prova

Saatler öncesinden ilçelerden otobüslerle getiriliyor gözü dönmüş onca faşist, beraberinde bir o kadar kandırılmış insanlar. Faşizmin cenderesinde düşünme yetisi dumura uğramış çoğu emekçi, yoksul insan belki de. Etkinlik katılımcılarından DTP milletvekili İbrahim Binici durumu kaç kez Valiliğe bildirmesine rağmen, Vali, "birkaç zararsız kişi, hemen dağıtılabılırız" diyerek faşist güruha adeta kol kanat geriyor. Oldukça bildik bir durum bu. Çünkü yaşananlardan sonra bu devletin Başbakanı, "Milletin hassasiyetlerini görmezden gelecek hareket ederse, olacağı budur tabii" minvalinde bir açıklamayla bu linç girişimini desteklemekle kalmıyor yeni linçlere açıklan davetiyeleri sunuyordu.

Kapalı bir salon, içerde yaklaşık bin insan, dışarıda kin kusan gözler-

le bağrışan insanlar. Polis sadece salonun giriş kapısını tutuyor. İçerdeki insanlar "provokasyon" ihtimali gerekçe gösterilerek çıkartılmıyorlar. Oysa hemen üç gün sonra "provokasyon" ihtimali gerekçesiyle on binlerce polis 1 Mayıs için İstanbul'da konumlandırılıyor, sadece dışarıdan getirilen gaz bombası sayısı 5000 adetten fazla. Ama Sakarya'da polis, valisinin birkaç kişi dediği kalabalığı bir türlü dağıtmıyor. Dağıtması da beklenemezdi ki, bir iddiaya göre yeni toplanan kalabalığın arasında Emniyet Müdür Yardımcısı da bulunmaktaydı çünkü.

Bir can daha...

Elias Canetti yaşasa da dışarıda toplanan kalabalığı görebilseydi! Ağzı köpürmüş bu kalabalık tam da Kitle ve İktidar kitabında bahsettği av sürüsüne bir örnekti. O av sürüsü linç hukukunu kendinde gerçekleştiriyordu. Ve yine Canetti'nin dediği gibi bu sürü türünün deşarjı (dağılması) için kurbanı (içerdekileri) yemesi gerekmektedir.

Altı saatten fazla içerde mahsur bırakılan insanlardan bazıları fenalık geçiriyor. İçlerinden 65 yaşından bir DTP'li, Ebubekir Kalkan kalbine yenik düşerek yaşama veda ediyor. Ambulansa yakınlarından birisinin alınmasına müsaade edilmiyor. Buna rağmen kalabalık dağılmamıştır. Doğruyu söylüyor Canetti, yemeden duramayacaktır.

Bizler iyi tanıyoruz bu kalabalığı: Bunlar Trabzon'da TAYAD'lıları bildiri dağıtmaları nedeniyle linç etmeye kalkışan, yaşanan saldırıyı protesto etmek için basın açıklaması yapan TAYAD'lara yeniden saldırın kalabalığının aynısıdır. Yine Sakarya'da aynı olaya ilişkin bildiri dağıtanlara saldırın kalabalıkla, İzmir-Seferihisar'da beş genci PKK'li diye öldürmek isteyen, Gemlik'te yapılması planlanan mitingde giderken, Bozüyük'te otobüslerin önüne kesip, insanları diri diri yakmaya çalışanlarla

aynıdır. Bunun gibi örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama en önemlisi de bunlar "yüce" devletin koruyucu zırhına sahiptirler. Sakarya'da DTP'lileri yeni bir Madımak'la katletmek isteyen kalabalık, ellerini kollarını sallayarak evlerine, ilçelerine dönmüşlerdir. Ki bu oldukça olağandır, Madımak'ın belki de bir numaralı faili Meclis'e girebiliyorsa, devlet bu eli kanlı şamar oğlanlarını son kullanma tarihi geçene kadar kullanıyor ve koruyorsa sorumlunun kim olduğu gayet açıktır.

Ne de olsa bizlere hayal edemeyeceğimiz kadar acı yaşatmaya ant içmiş bir Genelkurmay Başkanı'nın bulunduğu ülkemizde, bir şekilde ezilen olan veya ezilenlerin safında yer tutan kesimlere yönelik ırkçı-faşist saldırılar olmaktadır/olacaktır. Faşizme karşı şamar fazla birlik, daha fazla mücadele, daha fazla zafer!

Dink davasında pervasızlık zinciri...

Hrant Dink'in hain bir pusuda, "ağabeyleri" tarafından yönlendirilen faşist bir tetikçi tarafından katledilmesinin üzerinden neredeyse 16 ay geçti. Dink'in katline ilişkin dava, bir yandan sivil-resmî faşist güçlerin provokasyonlarına, diğer yandan da tam bir hukuk skandalına sahne oluyor. Dava giderek skandallar, daha doğrusu pervasızlık zincirine dönüşüyor.

Geçtiğimiz aylarda yapılan duruşmalardan birine "küçük" katil Ogün Samast'ın yaşına ilişkin gelişmeler damgasını vurmuş ve yapılan kemik incelemesinde Samast'ın yaşının 18'den büyük olduğu ortaya çıkmıştı. Böylece Samast artık "küçük" katil sınıfından çıkarak "ağabey" sınıfına dahil olacaktır! Gördüğü "ilgi ve alaka"ya da yansıtacağı kesin olan bu gelişme, yaşının küçüklüğünden medet umanlarca onaylanmamış olmalı ki, bir sonraki duruşmada Samast'ın "küçük" kalmasına karar verilmiş, böylelikle da bilimsel olarak % 100'lük kesinliği olan bir veri de yine faşist zihniyetlerin anti-bilimselliğine çarpmış, daha doğrusu çarpması istenmişti.

Dink davasını karartmaya, faillerin ortaya çıkmasını engellemeye dönük tutumlardan sadece biridir bu. Ve her duruşma Dink'in katlinin aslında kimlerin işine yaradığının ve de kimler tarafından gerçekleştirildiğinin de somut göstergesine dönüşmekte. Bizlerin başından itibaren bildiği bu durum ise, her duruşmada ortaya çıkan yeni (skandal-pervasız) gelişmelerle birlikte, kör gözler tarafından bile görülmekte.

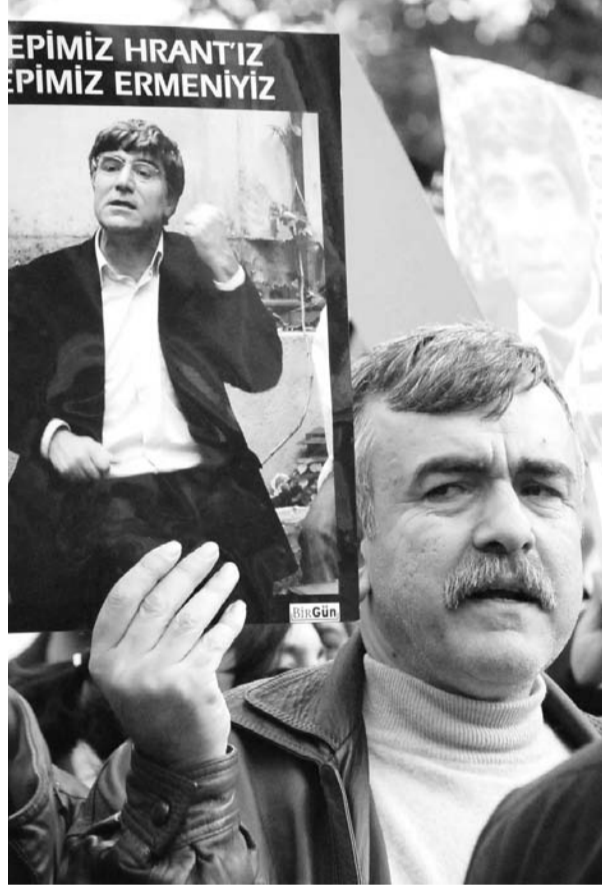
Hrant Dink davasında yaşanan gelişme, katliamın (gerçek sorumluları olan) tüm devlet kademelerindeki onayının, ne kadar pervasızca gerçekleştirildiğini/gerçekleşebileceğini de ortaya

sercek nitelikte.

Davanın geçtiğimiz günlerde yapılan duruşmasının ilk bölümünde, mahkemeye sunulan, Trabzon Emniyet Müdürlüğü tarafından gönderilen yazıda, Mustafa Öztürk'ün cinayetinden önce yaptığı telefon görüşmeleriyle ilgili belge ve delillerin imha edildiği bilgisine yer verildi. Ancak imha gerekçesi açıklanmadı. Ayrıca, muhbir Erhan Tuncel ile Mustafa Öztürk arasında (daha önceleri var olduğu açıklanmasına karşın) telefon görüşmesi olup olmadığına ilişkin kendilerinde böyle bir bilgi bulunmadığı vurgulandı. Böylelikle delillerin karartılmasına dönük aleni çabalar bu duruşmada da, ilk günlerdeki pervasızlıkla sürdü.

Davanın sanığı durumunda olanların tehditkar tavırları da, bu delil karartmalarının verdiği rahatlıkla ya da kendilerine dönük "korumanın" verdiği cesaretle olsa gerek, son duruşmada da kendini gösterdi. Yasin Hayal yine etrafa tehditler yağdırdı durdu.

Bizler, Dink'in gerçek katillerinin güdümündeki bu mahkemelerin, ne bu katliamı ne de TC'nin tarihi boyunca işlenen benzer katliamları aydınlatamayacağına, daha doğrusu aydınlatma gibi bir dertleri olamayacağına çok iyi bilmekteyiz. Çünkü halkları ve onların yiğit evlatlarını katledenlerin, sömürüyü-zulmü katmerleştirenlerin yargılanacakları, yaptıklarının hesabını verecekleri tek mahkeme, sınıf savaşımı zaferle taçlandırılacak olan halk mahkemeleridir!

Davanın sanığı durumunda olanların tehditkar tavırları, delil karartmalarının verdiği rahatlıkla ya da kendilerine dönük "koruma"nın verdiği cesaretle olsa gerek son duruşmada da kendini gösterdi.

5 ay önce Almanya'dan gelir gelmez gözaltına alınan ve birden askerlikten kurtulmak için "sahte çürük raporu" aldığı keşfedilen DTP Eşbaşkanı Nurettin Demirtaş, 2 yıldan 5 yıla kadar ağır hapis cezası istemiyle tutuklanarak hapishaneye konmuştu. Devlet, DTP ile ilgili her şeyi saldırı malzemesi yaptığını ve bu konuda sınır tanımadığını Demirtaş'ın tutuklanma süreciyle bir kez daha göstermiş oldu.

DTP Eşbaşkanı Nurettin Demirtaş ve 182 kişinin, ilk duruşması 6 Şubat'ta Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmüştü. Mahkeme heyeti, sanıkların Askeri Ceza Kanunu'nun 81'inci maddesi uyarınca yargılanmaları için dava dosyasını, Hava Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne gönderilme-

sini kararlaştırılmıştı. Ayrıca aynı mahkeme, sanıklardan 24'ünün, "örgüt kuruculuğu ve yöneticiliği, örgüt üyeliği ve örgüte yardım" suçlarından yargılanmasına, Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilmesi yönünde karar vermişti.

Demirtaş ve beraber yargılandığı 96 kişinin "askerlikten kurtulmak için hile yapmak ve bu suça iştirak etmek" suçlamasıyla Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlı askeri mahkemede görülen davanın duruşması Hava Kuvvetleri Lojistik Komutanlığı'nda bulunan Kapalı Spor Salonu'nda gerçekleştirildi.

Kapalı Spor Salonu'nun "küçük" olduğu gerekçe gösterilerek sınırlı sayıda izleyicinin alındığı duruşmada, en çarpıcı ifadeler hala Kütahya

Orduya büyük darbe

Kürt Ulusal Sorununda imha ve inkar politikalarına devam eden TC, bu beyhude çabalarının karşılığı olarak hem maddi kayıplara uğramakta hem de yaşadığı psikolojik yenilgiyi moral üstünlüğüne çevirmek için yalan haberlerle kamuoyunu aldatmaya çalışmaktadır. Binlerce askerle operasyonlar düzenleyen, ABD'den anlık istihbarat desteği alan, İsrail ordusunun yardımıyla istihbarat toplamaya çalışan, dağlarımızı bombalayan, köyerimizi, şehirlerimizi ablukaya alan TC ordusu, gerillanın taktik saldırılarına karşısında başarısız kalmakta, sahip olduğu onca olanağa karşın gerilla savaşını yenilgiye uğratamamaktadır. En başarısız generaller listesine daha görev başındayken girme "başarısını" gösteren Büyükanıt, sürprizler-müjdelere verirken, Cumhurbaşkanı ve Başbakan çöküşü açıklamalar yaparken Genelkurmay Başkanlığı yalan haberlerle moral bozukluğu yaratmak istese de gerçekler karşısında tüm bunlar tuzla buz olmak, devlet art arda aldığı kayıplarla şok yaşamaktadır. Televizyonlarda her gün bombalanan dağları, operasyona giden askerleri gösteren faşist medya, askerinin göz açtırmadığını açıklarken gerilla Der-sim merkeze 20 km uzaklıkta yol kesip kimlik kontrolü yapmakta, medya gerillaların kaçtığına iddia ederken komandolarla dolu karakollar baskına uğramakta ve yıkıma uğratılmaktadır. Genelkurma-

yn verdiği bilgiler ertesi gün gerek Ulusal Hareketin gerekse de bölgedeki diğer ülkelerin yetkililerince yalanlanmakta, medya ise yalanın tekdüzü yerine yeni üretilen bir yalanla kamuoyunu kandırmaktadır.

HPG Basın İrtibat Merkezi'nin verdiği habere göre en son 9 Mayıs tarihinde Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde bulunan Bezele Karakolu'na yönelik yapılan eylemde en az 29 askerin öldüğü bildirildi. Çatışmada Zagros ve Masiro adlı 2 gerillanın şehit düştüğü de bildirildi. Eylemi son yılların en büyük baskın eylemi olarak niteleyen HPG, karakolda 100'ü komando, 250 asker olduğunu, saldırı esnasında karakolun büyük kısmının imha edildiğini, karakolun 4 binasında, cephanelik ve çevresinde 7 askeri çadırda yagın çıktığını, cephanelikte patlamaların sabaha kadar sürdüğünü açıkladı.

Baskının boyutunu gizlemeye çalışan Genelkurmay ise Ulusal Hareketin önderliğinin iç mücadele içinde olduğu, gerillaların silah bıraktığı yönünde açıklamalar yaparken TC'yi İran ve Kürt Federe Yönetimi yalanladı. İranlı yetkililer Cemil Bayık'ın İran'da olmadığını açıklarken Kürt Federe Yönetimi de 200 gerillanın silah bırakıp sivil yaşama geçtiği bilgilerini yalanladı. KCK de yaptığı açıklamada iddiaların asılsız olduğunu vurguladı.

(H. Merkezi)

DTP

Eşbaşkanı

"serbest"

21 Nisan'da başlayan duruşma 28 Nisan günü sona ererken, Demirtaş ve aynı suçlamayla yargılanan 5 kişi tahliye edildi.

geldiği sırada sadece 3 dakikalık bir konuşma yapacağını belirterek, "Her şeyden önce demokrasiye, insan haklarına, hukukun üstünlüğüne inanmış, sivil bir insan ve siyasetçiyim. Dava konusu soruşturma ile tafelsiz zor haksızlık ve hukuksuzluklara maruz kaldım. Bu, yargı sistemindeki problemlerden kaynaklanıyor" dedi.

21 Nisan'da başlayan duruşma 28 Nisan günü sona ererken, Demirtaş ve aynı suçlamayla yargılanan 5 kişi tahliye edildi. Tahliye kararının ardından gece saat 04.00'te Cebeci Askerlik Şubesi'ne götürülen Demirtaş, burada yapılan işlemlerin ardından 5 kişi ile birlikte Karabük'ün Safranbolu ilçesi'ndeki 116. Er Eğitim Alayı'na götürüldü.

(H. Merkezi)

Darağaçları haklı mücadelemizi engelleyemez

KARTAL

Ülke çapında organize edilen eylem ve etkinliklerden biri **Liseliler Öğrenci Birliği (LÖB)** tarafından **Kartal Meydanı**'nda gerçekleştirildi. 6 Mayıs'ta saat 16.00'da bir basın açıklamasıyla gerçekleşen anmaya, kalabalık bir öğrenci grubu katılırken, çevrede bulunan halk da, sloganlara ve alkışlara eşlik ederek, yoğun bir ilgi gösterdi.

Polisin yoğun bir yığılmak yaptığı anlarda, LÖB imzalı, **"Emperyalizme ve Faşizme Karşı Deniz Olunmalı"** pankartı açıldı.

LÖB adına yapılan açıklamada ise, "Bugün burada toplanmamızın sebebi, 6 Mayıs 1972'de özgürlüğümüzü, adaletimizi ve hakkımızı acımasız bir şekilde boğduklarını zanneden, kapitalizmin devlet maskesi takmış celtatlarına, o insanlığın utandırdığı günü unutmadığımızı göstermektir" denildi.

Basının

özgür olmadığı bir ülkede basın özgürlüğü günü!

3 Mayıs Dünya Basın Özgürlüğü Günü'nde basının önündeki engellerin kaldırılması istendi.

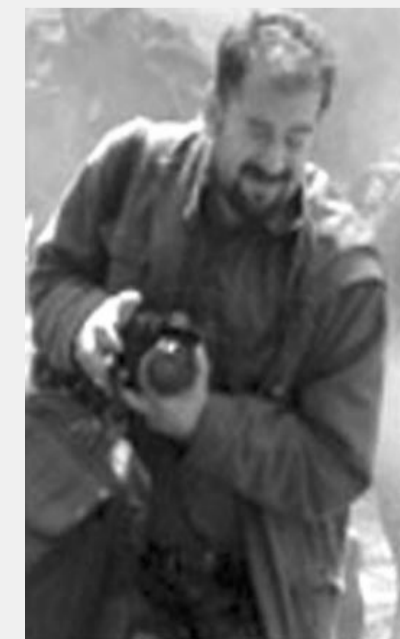
3 Mayıs 1991'de UNESCO tarafından Namibya'nın Windhoek kentinde düzenlenen uluslararası konferansta imzalanan **"Windhoek Deklarasyonu"** anısına, 1993'ten beri BM Genel Kurulu kararıyla kutlanan bu günde basın emekçileri, son olarak 1 Mayıs'ta yaşanan engellemeleri, baskıları dile getirdi.

Gerçekleri halka emekçilere ulaştırmak istediği için birçok gazetecinin, yazarın öldürüldüğü ve faillerinin bir türlü "bulunmadığı" ülkemizde basın özgürlüğü günü dikkatleri bir kez daha bu tabloya çekti.

Aradan geçen zamana rağmen hala bir türlü aydınlatılmayan Hrnt Dink cinayetinden, hakkında 301. maddeden dava açılan onlarca yazara kadar geniş bir yelpazede muhalif düşünceye sahip gazetecilere yazarlara yönelik baskıların süreklilik kazandığı ülkemizde basın özgürlüğü günü buruk "kutlanıyor". Geçen yıl 1 Mayıs'ta basın emekçilerine yönelik baskıların ardından 2008 1 Mayıs'ında da benzer görüntüler yaşandı. Devlet terörü görevi başındaki basını da hedef tahtasına koydu. Gazeteciler dövüldü, kolu kırıldı, üzerlerine gaz bombası atıldı.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin araştırmasına göre; basın özgürlüğünü kısıtlayan veya engelleyen yasa sayısı 1.200'ü aşiyor. İktidarın kendisinden farklı düşünen herkesi düşman olarak gördüğü ve demokrasinin olmadığı bir coğrafyada basın özgürlüğünü savunmak ve bunun için mücadele etmek büyük önem taşıyor.

(H. Merkezi)

ANKARA

Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan etkinlikte mezarlık girişinde toplanan 8 bine yakın kişi **"Yaşasın devrimci dayanışma"**, "Yaşasın halkların kardeşliği", **"Faşizme karşı omuz omuza"** sloganlarıyla Denizlere olan devrim sözlerini yinediler. Mezarlıkta toplanan sendikalar, partiler, devrimci ve demokratik kurumlar yapılan konuşmaların ve saygı duruşunun ardından sloganlarla yürüyüşe geçti. Denizlerin avukatı **Halit Çelenk**'in alanda yaptığı konuşma sık sık sloganlarla kesilirken, Çelenk; 36 yıl sonra Denizlerin anılıyor olmasından mutlu olduğunu belirtti.

Anmaya **Partizan**, **ESP**, **DTP**, **EMEP**, **SDP**, **ÖDP**, **Halkevleri**, **EHP**, **Ödak**, **Kaldıraç**, **PSAKD**, '78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, 68'liler ve Devrimci '78'liler Federasyonu'nun bulunduğu birçok kurum katıldı. Ortak açıklamayı **Halil Çelimli** okudu. '68 gençlik hareketinin 40. yılında üç karanfilin anılması için bir araya geldiklerini söyleyen Çelimli, 12 Mart '71 darbesinin ardından Mahirlerin Kızıldere'de, İbo'nun işkencehanede ve çok sayıda devrimcinin dağlarda sokaklarda katledildiğini hatırlattı.

"Denizlerin, Mahirlerin, İb-

TDH'nin en fırtınalı yıllarına damgasını vuran devrimci önderlerden, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, faşist TC tarafından idam edilişlerinin 36. yılında tüm ülkede anıldılar.

rahimlerin yolunda yürüyoruz" yazılı pankartı ile alanda yerini alan **Partizan** korteji sık sık **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"**, "Yaşasın devrimci dayanışma", **"Denizlerin katili patron-ağa devleti"**, "Faşizmi döktüğü kanda boğacağı" vb. sloganları attı. Mezarlara karanfiller bırakan Partizan korteji sloganlarla alandan ayrıldı.

MERSİN

6 Mayıs günü Taşbina önünde '68'liler Derneği ve '78'liler Derneği'nce bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına **DTP**, **Partizan**, **ESP**, **EMEP** ve **DHP** destek verdi. Açıklamada Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının emperyalizme karşı mücadelesini anarak **Partizan** korteji sloganlarla alandan ayrıldı.

22 Şubat 2008 ve 31 Mart 2008 tarihleri arasında Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan gelişmeler hakkında mektupla bizlere bilgi veren Tutsak Partizanlar kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldı.

İlk olarak hücre cezalarının uygulanmaya konduğuna dikkat çeken tutsaklar, hücre cezasına maruz kalan **Alaattin Uğraş** adlı tutsağın durumunu örnek verdiler. Bu tutsak, tecritin yarattığı psikolojik ortam neticesinde diğer iki arkadaşını havalandırmaya kitleyerek hücreindeki bazı eşyaları yakmıştır. Kendisine de zarar verebileceği çok iyi bilmesine rağmen kendisine hücre cezası verilmiştir.

26 ve 28 Şubat tarihleri arasında, Sincan'daki tüm hapishanelerde zehirlenmeler olmuştur. İdarenin tecritten yararlanarak gizlemeye çalıştığı, gardiyanların **"yok öyle bir şey"** şeklindeki söylemlerle buna çabaladığı zehirlenmeler; ishal, bulantı, yüksek ateş, eklem ağrıları, kırgınlık

ve halsizlikle kendini göstermiştir.

Bu şikâyetlerle hapishane virüline çıkan yüzlerce tutsağın birçoğuna antibiyotik ve ağrı kesiciler verilmiştir. İdareler rahatsızlanan tutsakları hastaneye götürmeyi, orada hem kontrol altında tutulmalarını, hem de gerekli tetkik ve incelemelerin yapılmasını gerekli görmemişlerdir.

Yine 1 No'lu F tipi hapishanesinin hücre ve havalandırmaya duvarlarında kendiliğinden oluşan çatlaklar, buralardan tutsakların birbiriyle konuştuğu gerekçesiyle hapishane idaresinin en önemli işi haline gelmiştir. Önce 11 Mart'ta A Blok tekli hücrelerde bir "çatlak kapama operasyonu" yapılmıştır. Onlarca gardiyanın, çatlak kapama teknisyenlerinin katıldığı "operasyonu" 1.

Müdür yönetmiştir. 1. Müdür tutsakların temsilcisiyle görüşür, çatlakların açılması halinde sürgün sevklerine kadar uzanan tehditlerde bulunurken, onlarca gardiyan da yapılan işlere engel olunur bahanesiyle gün ortasında tutsakları zorla hücrelere atıp havalandırmaya kapılarını kapatmışlardır. Daha sonra 17 Mart'ta özellikle devrimci tutsakların kaldığı hücrelerdeki tüm çatlaklar kapatılmıştır.

Bunlar dışında; - 28.03.2008'de arama adı altında genel talaş yapılmıştır. Kimi hücrelerde 1 saat boyunca sürdürülen talaşta, eşyalar dağıtılmış, el yapımı kartlara, kalemlere, fotoğraflara, kantinden alınmış piller gibi eşyalara keyfi şekilde el konulmuş, bu talan

'78'liler Derneği üyeleri de dernek binasından Büyükşehir Belediyesi'ne kadar **"Aşk olsun size çocuklar"** yazılı bir pankart ve Denizlerin resimlerini taşıyarak yürüdü.

BURSA

6 Mayıs günü Mafel Kafe önünde biraraya gelen **YDG**, **SGD**, **DGH**, **SDG**, **Emek Gençliği**, **Ekim Gençliği**, **Devrimci Liseliler**, **TKP** ve **Genç-Sen** "Emperyalizme ve faşizme karşı Deniz olunmalı" ve "Darbecilere ve çetecilere karşı '68'in 40. yılında gençlik devrim safına" pankartları, slogan ve alkışlarıyla AVP Tiyatrosu önüne kadar yürüdü.

Yürüyüş esnasında kitlenin yolda yürümesini engellemeye çalışan polis ile gençler arasında gerginlik yaşandı. Burada saygı durumu ile başlayan anmanın ardından gençlik kurumları adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada, "68 mücadelesinin 40. yılında gençlik olarak coğrafyamızın her zamankinden daha çok devrime ihtiyacı olduğu bugünlerde 68'in ruhuyla haykırıyoruz. Emperyalizme, ırkçılığa, darbeciliğe karşı inadına, **Deniz Gezmiş**, inadına **Mahir Çayan**, inadına **İbrahim Kaypakkaya** olacağız" denildi. Eyleme Eğitim-Sen, İHD, Tuncelililer Derneği ve SDP de destek verdi.

Adalet duygum beş paralık oldu!

İzmir'de "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle açılan ateş sonucu yaşamını kaybeden Baran Tursun'un duruşması **9 Mayıs**'ta görüldü.

Baran Tursun'un babası Mehmet Tursun, mahkeme süreci boyunca yaşanan gelişmelerle birlikte "adalet duygum beş paralık oldu" açıklamasında bulundu.

Baran Tursun, **25 Kasım 2007** tarihinde İzmir Bayraklı semtinde "dur ihtarına uymadığı" iddiası ile polis tarafından kafasına sıkılan kurşun ile öldürülmüş, ardından gözaltına alınan polis memuru, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Sanki polisin ifadelerine rağmen davanın ilerlemesi için hiçbir adım atmayan mahkeme, ülkedeki adalet anlayışının nasıl işlediğini de gösteriyor. Katilleri koruyan adalet öldürülen oğlunun hesabını soran ve katillerin cezalandırılmasını isteyen babaya ise dava açıyor.

(H. Merkezi)

Anneler gününü kutladık

1 Mayıs Mahallesi Partizan olarak 11 Mayıs'ta mahallemizde bulunan devrim şehitlerinin ailelerini ziyaret ettik. Ve annelerimize kırmızı güller vererek, anneler gününü kutlayıp, sohbet ettik. Şehit düşen yoldaşlarımızın ve siper dostlarımızın annelerinin binlerce oğullarının, binlerce kızlarının olduğunu bilmelerini istedik. Aileler bu yaklaşımımızı, bazen duygulanımlarla da olumlu karşılayıp bu ziyaretimizden kaynaklı çok mutlu olduklarını belirttiler.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

örnekler eklenmiştir. **Serkan Akkuş** ve **Hasan Coşar**'a yatırılan kitaplar kaybedilen son kitaplar olmuştur.

Devrimci basın üzerindeki engellemeler, yasaklamalar sürdürülmektedir. Bunlardan özellikle **İşçi-köylü** gazetesi, diğer tüm yayıncılar son bir aylık sürede tek tük de olsa verilmişken, bir tek sayı olsun verilmemiş, engellenmiştir. (Ankara)

F Tipi'nde TRT 3 yasak

Devlete ait olan ve Meclis TV olarak anılan bir televizyon kanalının yine devletin bir kurumu tarafından yasaklanması, keyfi uygulamaların en bariz yaşandığı F tipi hapishanelerde olabildi ancak. Ve bu da oldu. TRT 3'ün izlenmesi Van F Tipi Hapishanesi'nde yasaklandı. Tutukluların TRT 3'ün gösterilmesi için hapishane idaresine yaptığı başvuru sonuçsuz kalırken, İHD Van Şubesi konuyla ilgili yasal girişim başlatacağını açıkladı.

Tutsaklar ise bu yasaklamayı, kendilerini siyasetten tamamen koparmak için yapıldığı şeklinde yorumluyorlar. TRT'nin bir kanalının hapishane izlenmesine izin verilmemesinin vahim bir gelişme

olduğunu belirten İHD Van Şube Başkanı **Cahit Bozbay**, konuyla ilgili kendilerine başvuruların olduğunu ve gerekli yasal işlem başlatacaklarını söyledi.

Uygulamayla ilgili olarak DTP Van Milletvekili Özdal Üçer ise "Yaşanan uygulama anti-demokratik bir uygulamadır. Tutukluların haklarını engellemeye yönelik bu uygulamayı asla kabul etmeyeceğiz. Bana göre özellikle DTP'nin Meclis'e girmesinden sonra halkın temel sorunları ciddi bir şekilde tartışılmaya başlandı. Tutukluları bu tartışmalardan uzak tutmak için böyle bir girişim yapılmış olabileceğini düşünüyorum" dedi.

(H. Merkezi)

Jandarmadan ajanlık dayatması

Devlet devrimci ve demokrat kişilerin üzerindeki baskıyı artırmaya devam etmekte. Yıllardır devrimcilerin uyguladığı kaçırma ve ajanlık taktiklerine bir yenisi Ankara'da yaşandı. Ajanlık taktiklerine ve telefon tacizlerine maruz kalan Hacettepe Üniversitesi İktisat 1. sınıf öğrencisi **İsmail Keleş**, İHD Ankara Şubesi'nde yaptığı basın toplantısı ile başından geçenleri anlattı. Açıklamada; "Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde 2007 yılının Aralık ayında düzenlenen bir konferansa örgenci temsilcisi olarak katıldım. Sunum yapan Emekli Orgeneral **Armağan Kuloğlu** ile tartışan bir öğrencinin yanında oturdum, burada gözaltına alınarak jandarma karakoluna götürüldük. Jandarmada çantamdan çıkan bir kitap yüzünden bana özel bir ilgi gösterildi. Bu süreçten sonra sürekli sudan bahanelerle karakola çağırıldım" dedi. Ajanlık dayatmasıyla karşı karşıya kalan Keleş; gözaltındayken kendisine "Bu işlerle uğraşma, ders-

lerine bak" denildiğini belirtti.

Ajanlık dayatması karşılığında "Ailenin durumunu biliyoruz. Sana ayda 600-700 YTL devlet bursu ayarlarız" denildiğini söyleyen Keleş ayrıca "Teklifi düşünmesi gerektiği ama aksi durumda yapılacaklara razı olması gerektiği" söylenerek tehdit edildiğini de ekledi.

Ajanlık dayatmasını kabul etmeyen Keleş, İHD Ankara Şubesi'nde yaptığı basın açıklamasında yaşadığı süreci ve bu süreçte kendisiyle görüşen jandarma yetkililerini ayrıntılı olarak anlattı. Kendisinin ve çevresindeki insanların hayatından endişe duyduğunu, eğer bir şey olursa bundan jandarmasının sorumlu olduğunu belirtti.

İHD yetkilileri de bu sürecin takipçisi olacaklarını Rektörlüğe başvurarak

"Burak" isimli kişinin kim olduğunu sorulacağını, Ayrıca Beytepe Jandarma Karakolu ile ilgili hukuki girişimlerde bulunacaklarını belirttiler. Basın açıklaması sırasında İHD Şubesi'ne gelecek "Açıklama ne ile ilgili? Kim yapacak?" gibi sorular sorarak müdahale etmeye çalışan sivil polisler, şubeye alınmadı. Polisler açıklama boyunca kapı önünde bekleyerek ve sürekli telsiz sesleri ile içerdekileri taciz etti. (Ankara)

Emekçilere yönelik yeni bir saldırı paketi daha

Halkların maruz kaldıkları baskı, sömürü, şiddet tüm dünyada hızlı bir şekilde artıyor. Finans-enerji ve gıda-da yaşanan krizler; kısa sürecek ve burjuvazinin aldığı önlemler dizisiyle (bunlar burjuvazinin krizi en az hasarla atlattığı için alınan önlemlerdir!) geçirilebilecek bir "dalgalanma" vs. değildir. Var olan milyonlarca aç insana; dünyanın her tarafından yeni milyonlar katılıyor.

Emperyalizme bağımlı olan ülkelerde bu süreçler halklar açısından daha sancılı geçer. Ülkemiz de kriz sürecini çok ağır ve sancılı geçirecekler/geçirenler arasındadır. Bu nedenle egemenler hızlı bir tahkim sürecine gitmişlerdir. Bu sürecin bir yanını Newroz'da, Sakarya'da, 1 Mayıs'ta olduğu gibi kitleleri korkuyla-baskıyla sindirmek oluşturmaktadır. Sürecin diğer yanlarını ise; akla gelebilecek her şeyin özelleştirilip, sermayeye daha fazla artı-değer sızdırmak için olanak yaratma; esnek çalışma, sigortasızlaştırma, sendikasılaştırma için gereken yasal zemini hazırlama çalışmaları oluşturmaktadır. Kitleleri manipüle etmekte zorlanmaya başlayan, bununla birlikte efen-dilerinden aldığı desteğin tehlikeye girdiğini gören AKP, büyük bir gayretlelikle saldırı yasalarnı çıkarmaktadır. SSGSS yasası tüm tepkilere rağmen çıkarılmıştır. **İstihdam Paketi** ve **Sendikalar Kanunu** aynı hızla hazırlanıp, gündeme getirilmiştir. Yine Nisan ayı içerisinde bitkisel üretimden sonra hayvancılıkta da destek primlerinin ödenme şekli ve miktarı yoksul köylünün aleyhine olacak şekilde değiştirilmiştir.

İstihdam Paketi'yle kompradorların, toprak ağalarının talepleri yerine geliyor

İstihdam Paketi; Bakanlar Kurulu'nda hızlı bir şekilde onaylanıp TBMM Genel Kurulu'na gönderilmiştir. Pakette burjuvazinin sürekli dilendirdiği vergi indirimi, kreş yükümlülü-

ğünün kaldırılması, zorunlu özürlü istihdamının kaldırılması gibi talepler yerine getiriliyor. Bunlarla birlikte; 2000 yılından bu yana İşsizlik Sigortası Fonu'nun devlet tarafından istenilen şekilde kullanılması kararı alındı. İşsizlik Sigortası Fonu'ndan elde edilen bu kaynak **birincisi**; "2009-2012 arasında GAP bölgesindeki yatırımlarda", **ikincisi**; 18-19 yaş arasındaki gençlerle, yasa yürürlüğe girdikten sonra işe giren kadınlar için sigorta priminin ödenmesinde kullanılacak! (30.04.08, Dünya)

İşsizlik Sigortası Fonu: "GAP'ta yatırım" adı altında toprak ağalarına aktarılacak!

İşsizlik, sermayenin yoğunlaşması ve teknolojinin gelişmesiyle birlikte değişen sermaye oranının düşmesi sonucu meydana gelmektedir. Yani işsizlik; kapitalist üretim tarzının "doğal" bir sonucudur! Ayrıca işsizler; "her an el altında bulunan yedek bir sanayi ordusu" (Marks) durumundadırlar. Bunlardan dolayı kapitalist sistemde işsizlik sorununun çözümlenmesi mümkün değildir. Kontrol altında tutulabilirdiği, kendilerine yönelik toplumsal hareketlere yol açmadığı müddetçe kapitalistler açısından işsizlik sorun değildir!

Türkiye'de İşsizlik Sigortası Fonu ilk olarak 1952 yılında gündeme gelmiş, 1999'da da oluşturulmaya başlanmıştır. Fonun oluşumunda ilk başta brüt kazançlar üzerinden sigortalı işçi ve devlet % 2, patron % 3 oranında prim öderken; sonrasında bu oranlar birer puan düşürülmüştür. Fonun yararlanabilmesi için getirilen koşulların gerçekleştirilmesinin zorluğu; aslında bu fonun ilk baştan itibaren işsizler için oluşturulmadığını açıkça göstermiştir.

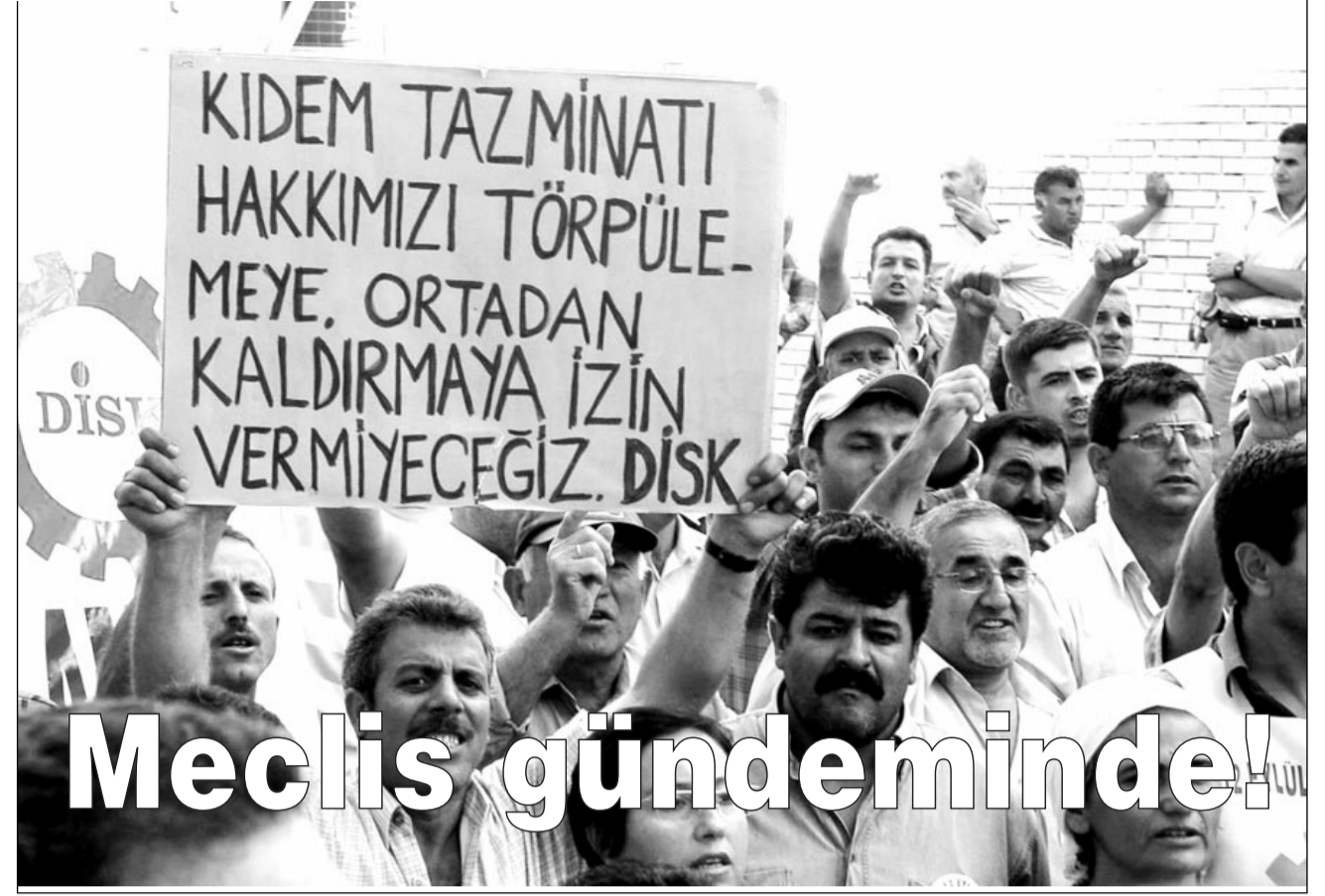
Kayıt dışılığın % 40,2 oranında olduğu; esnek çalışmanın, sendikasızlığın çok yoğun olduğu ülkemizde fonun yararlanmak için "1-Hizmet akdinin sona erdiği tarihten önceki son 3 yıl

İşsizlik, sermayenin yoğunlaşması ve teknolojinin gelişmesiyle birlikte değişen sermaye oranının düşmesi sonucu meydana gelmektedir. Yani işsizlik; kapitalist üretim tarzının "doğal" bir sonucudur! Ayrıca işsizler; "her an el altında bulunan yedek bir sanayi ordusu (Marks)" durumundadırlar.

İçinde en az 600 gün sigortalı olarak prim ödenmiş olması, 2- İşçinin fes-hedildiği tarihten geriye doğru kesintisiz hizmet akdinin 120 gün prim ödenmiş olması 3- Hizmet akdinin; İşsizlik Sigortası Kanununun 51. maddesinde sayılan hallerden birisine dayalı olarak sona ermiş olması" (T. Güngör: 28.04.08, Dünya) aranan koşullardan sadece üçüdür.

Patronun kıdem veya tazminat ödemek için işçiyi istifa etmiş veya patrona kusurlu göstermesi en yaygın uygulamalardandır. 20.11.2006 tarihinde Gündem gazetesinde yayımlanan bir araştırmaya göre; 2005 yılında işten ayrılan 1 milyon 997 bin kişinin sadece % 16,6'sının işyerleriyle ilişkisi işsizlik ödeneğine hak kazanacak şekilde kesildi. Yani kayıt dışı çalışan % 48,2'nin dışındaki işçilerin % 83'ü işsizlik sigortası fonundan yararlanamamıştır.

İçinden harcama yapılması diğer ekonomik oluşumlara göre daha rahat olduğundan Türkiye'de iktidarlar fon

kurmayı peşkeş çekmek için en pratik yol olarak bulmuşlardır. Şu anda "tasfiye" edilmeye çalışılan Konut Edindirme Fonu örneğinde olduğu gibi ücretlilerden kesilen paralar, sermaye çevrelerine peşkeş çekilmiştir. Kıdem tazminatından kaldırılıp yerine fon kurulması istemi de bu nedenlere dayanmaktadır. İşsizlik Sigortası Fonu da, kurulduğu ilk andan itibaren hazine iç borçlanmasını kolaylaştırmak için kullanılmıştır. Ayrıca; Türkiye tahininde ilk defa olmak üzere % 15 vergiye tabi tutulup buradan da devlete kaynak yaratılmıştır. IMF'nin zorunlu olarak koyduğu % 6,5'lük faiz dışı fazla için de teminat olarak gösterilmiştir. Yani kurulduğu zamandan bugüne devlet tarafından; kuruluş amacının çok dışında kullanılmıştır. İşsizler için faydalanılması imkânsız hale getirilen fonda 32 milyar YTL'yi aşan miktarda para birikmiştir. Para birlikte işahları kabaran kompradorlar, toprak ağaları fonun kendilerinin de yararlanmaları gerektiğini her

fırsata dile getiriyorlardı. İşte hükümet, İstihdam Paketi ile; ağızları sulandıran fonu sermaye çevrelerine açmış oldu.

AKP hükümeti GAP'a yapılacak yatırımların istihdam olarak döneceğini; işsizlere yapılacak en büyük iyiliğin onlara nakit ödeme yapmak değil iş olanağı sağlamak olduğunu söyleyerek büyük bir demagoji yapmaktadır! Bu söylemin kapitalist sistemden hele ki ucuz işgücü ile reklamını yapan ülkelerde hiçbir gerçeklik payı yoktur. Türkiye'nin "büyüme" diye yutturmaya çalışılan modeli ranta, ucuz işgücüne, yoğun sömürüye dayanmaktadır. % 49'u sadece 9 ailenin olan GAP topraklarına "yatırım"(!) yapılırca bunun işsizlere iş, açlara aş olarak döneceğine inanmak için bu sistemde yaşamıyor olmak gerekmektedir. Toprak ağalarına, T. Kürdistanı'nda verimli topraklar nedeniyle devasa çiftlikler açan Koç grubuna, Sancar grubuna peşkeş çekilecektir bu fon!

İstihdam Paketi; tüm yönleriyle halkımızın sefaletini, sömürüsünü artırıcı bir işlev görecektir. Bu paketin (ve diğer paketlerin) nasıl bir saldırının parçası olduğu halkımıza anlatılmamalıdır. Taleplerimiz sadece bu paketlerin geri çekilmesi yönünde değil var olan koşulların da düzeltilmesini içermelidir. SSGSS'ye karşı yükseltilen "**Herkesine Sağlık Güvenli Gelecek**" sloganında olduğu gibi "Herkes sigortalı-sindikalı iş; tüm işsizlere iş buluncaya kadar güvenli-sağlıklı yaşam!" şeklinde taleplerimiz yükseltilmelidir! İşsizler için oluşturulduğu söylenen fonun; tamamen işsizler için kullanılması istenilmelidir.

Sistemim topyekûn saldırısına karşı bizler de topyekûn cevap vermenin koşullarını her alanda zorlamalıyız! Newroz ve 1 Mayıs'ta halkımızın harlanıp-güçlendirdikleri direniş ateşini daha da parlamannın; egemenlerin krizlerini derinleştirip, lehimize çevirmenin koşullarını fazlasıyla vardır!

Kadın istihdamı ve egemenlerin saklamaya çalıştıkları...

Toplumdaki geleneksel bakış açısına göre kadın "ev kadını", "eş", "anne" olarak görülüyor. Ancak diğer taraftan da "boyun eğen", örgütsüz ve "kanaatkar" olarak değerlendirilen kadın emeği, egemenler için ayrı bir öneme sahip. Bundandır ki, ucuz olan kadın işgücünü daha fazla sömürebilmek için yeni yöntemlere başvuruyorlar. Bu yöntemlerden biri de genellikle kadınlara yönelik olarak verilen **mikro kredi** uygulaması ve finansmanını, emperyalistlerin sağladığı bir dizi "yardım", "eğitim" projeleridir.

Mikro Kredi nedir?

Kelime anlamı, "küçük çaplı kredi" olan bu kavram, ilk olarak Bangladeşli iktisatçı **Muhammet Yunus'un** ülkesinde **Grameen Bankası'nı** kurmasıyla gündeme geldi. Bu projeye yoksullara özellikle de kadınlara, küçük işletmeler kurabilmeleri için teminatsız küçük çaplı krediler veriliyor. Yoksul kadınların, bu paralarla küçük işletmeler kurarak yaptıkları küçük çaplı üretimlerle yoksulluktan "kurtulacakları" belirtiliyor.

Grameen Bankası'nın faaliyet yürüttüğü ülkelerden birisi de Türkiye. Bu faaliyet kapsamında **Diyarbakır**, **Bismil**, **Silvan** ve **Ergani'de** 5 bin 286, **Ankara-Mamak**, **Gaziantep**, **Mardin** ve **Batman'da** olmak üzere, toplam 5 bin 700 kadına 100 ile 750 YTL'den 7,5 milyon YTL'ye kadar Grameen mikro kredisi verilmiş durumda.

Hedef neden kadınlar?

Biliyoruz ki emperyalistler için işsizliğin en yoğun olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler, ucuz işgücü cenneti olma niteliğine sahip. Kapitalist sömürü çarkı içinde dünya nüfusunun yarısını oluşturan kadın ve çocuklar en ucuz işgücü olarak görülüyor.

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdaki Türkiye'de de işsizlik yoğun olmakla birlikte, sosyo-ekonomik yapının ve kültürünün de etkisiyle kadınlarda işsizlik çok daha yoğun durumda. Bu da kadının ucuz işgücünün daha da ucuzlamasına neden oluyor.

Üstelik emperyalizmin dayattığı özelleştirme, taşeronlaştırma, sosyal hakların her geçen gün daha da budanması gibi talan ve yıkım politikalarıyla işsizlik büyümeye devam ediyor. En başta da kadınlar iş yaşamının dışına itiliyor. Ücretsiz emeklerinin en yoğun sömürüldüğü evin içine hapsediliyor.

Kadınların bir taraftan çalışma yaşamının dışına itilirken diğer yandan da bir dizi projelerle iş yaşamına çekilmek istenmesi tezatlık teşkil etmiyor. Sadece en ucuz diye nitelendirilen iş güçleri daha ucuza kiralınmış oluyor.

Açlık, yoksulluk karşısında çaresiz kalan kadınlar da "eve üç-beş kuruş katkı olsun" anlayışıyla nasıl sömürüldüğünü görsen dahi (çoğunluk bunu da görmüyor) boyun eğip bu sömürü çarkına dâhil oluyorlar.

Eğitim ve iş piyasasında bulunarak egemenlere yeterince kâr sağlamadığı için "atıl" diye nitelendirilen ev emekçisi kadınların sayısının ulaşmış olduğu devasa boyutun (sömürebilmek için) ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. (TİSK tarafından yapılan araştırmaya göre, Türkiye'de 15-29 yaş grubundaki kadınların % 60'ı, 25-29 yaş grubundaki kadınların % 66'sı ne çalışıyor ne de okula gidiyor. Yani istihdamın dışında kalıyor. Bu oranın toplam 5,5 milyon kadar kadın sayısına tekabül ettiği ve bunun da Avrupa'daki 16 ülkenin nüfusundan daha fazla olduğu söyleniyor.)

Açıklanan verilere bakıldığında görüleceği üzere Türkiye'de 18 milyon 702 bin gibi egemenlerin daha fazla sö-

mürmek istediği büyük bir ucuz işgücü bulunuyor. Egemenlerin hem basınıyla, medyasıyla, kimi "Sivil Toplum Örgütleri" ile bu konu üzerinde yoğunlaşarak, hem de "kredi", "katkı", "yardım" gibi projelerle kadını iş piyasasına çekme çabalarının nedeni elde edebilecekleri kârdır.

Bu projelerle kadın, ev işlerinden kurtuluyor mu?

Her ne kadar söylem farklı da olsa kadınlara verilen mikro kredi ya da emperyalistlerin finansmanını sağladığı diğer "istihdam", "eğitim", "teşvik" gibi projeler kadını ne ev işlerinden kurtarıyor ne de evin içinden.

Ev işlerinden kurtarmıyor. Çünkü kadın yaşamın hangi alanında çalışırsa çalışsın ev işleri, çocukların, hasta ve yaşlı-

tarmıyor. Tam tersine iş, evin içine getirilerek kadın tamamen eve hapsediliyor. Evin içinde gün boyu yaptığı ev işi hizmetine bir iş daha eklenmiş oluyor.

Ev eksikli çalışmaları, bir dizi meslek hastalığını da evin içine taşıyarak ciddi sağlık sorunlarını beraberinde getiriyor. Bu tür çalışmalar kayıt dışı olduğu için, çalışan kadınlar; örgütsüz, düşük ücretlerle, uzun çalışma sürelerinde, sosyal güvenceden de işsiz olduğundan yoksun bir şekilde sömürünün en ağırına mahkûm ediliyorlar. Bu durumda egemenler az masrafla daha çok kâr ve kazanç elde etmiş oluyor.

En önemlisi de hem artı değer sömürüsü artırılıyor, hem de işçi ve emekçilerin birleşip örgütlenmesini, sendikal faaliyetlerde bulunup hak aramasını engelleyen **parçalı esnek**

emek yoğunluğu gerektiren işlerde (tekstil, hazır giyim, dokuma, gıda üretimi ve tarım gibi) çalıştırılıyor. Teknik bilgi, donanım ve eğitime tabi tutuluyorlar. Bu durumda da kadınların büyük çoğunluğu sosyal güvenceden yoksun kalıyor. Düşük ücretlerle çalıştırılıyor, işten çıkarmada ilk kadınlardan başlanıyor. Erkek çalışanlara göre kadınların aldıkları ücret de çok daha az oluyor.

Yoksulluk bitirilmiyor, gerçekler manipüle ediliyor

Uygulanan neo-liberal politikalarla özelleştirmeler, işten çıkarmalar, sosyal hakların gasp edilmesi, emperyalizmin faturası halka kesilen yeni yeni krizleri sonucu işsizlik, açlık, yoksulluk hızla büyüyor. Bu da egemenler için sürekli artan ucuz işgücü anlamına geliyor. Örgütsüz, parçalı-esnek üretim ve taşeronlaştırma süratle yaşama geçiriliyor. Egemenlerin kârları büyürken dipten gelecek dalgayla karşı korkuları da artıyor. "Destek", "yardım" gibi programlarla ise artan yoksulluğun yeterince görülmemesi ve devamlılığı sağlanmıştır.

Egemenler, bunları yaşama geçirirken elbette ki gerçekleri manipüle edip, görünen yüzünü maykajlayarak sunuyorlar. "**Kadının sosyal konumunu güçlendirmek**", "yoksulluğu azaltmak", "**ekonomik ve toplumsal kalkınmayı alttan sağlamak**", "kadın girişimciliğini desteklemek" gibi söylemlerle yapıyorlar. Oysa bahsi geçen kredi ve "yardım"ların yapıldığı hiçbir ülkede yoksulluğun ortadan kalkmadığı, tam tersine daha da büyüdüğü görülüyor. Örneğin mikro kredi uygulamasının "babası" diye nitelendirilen Mu-

hammet Yunus'un ülkesi Bangladeş, dünyanın en yoksul ülkelerinden birisi durumunda.

Bu uygulama zaman zaman dile getirilen "insancıl kapitalizm" söylemine de benziyor. Tıpkı kapitalizmi şirin göstermek ve kabul edilebilir hale getirmek için başına "insancıl" kelimesinin eklenmesi gibi. Egemenler yaşama geçirdikleri tüm sömürü ve talan politikalarının aslında her daim "halkın yararına" olduğunu iddia ederler. Kadın istihdamı için yapılan kredi ve "yardım" uygulamalarında da durum farklı değil. Bildik senaryo tekrarlanıyor.

Sonuç olarak...

Gericin egemen sistem SSGSS saldırılarıyla, iş güvenliği adı altında "150'den fazla kadın çalıştıran işyerlerinde kreş açma zorunluluğu"nu ortadan kaldırıyor. Patrona, doğum yapan kadını işten çıkarma hakkını veriyor. Sigortasız, düşük ücretlerle çalışmaya dayatarak kadını ev içine doğru itiyor. Devletin kendi kurum olan TÜİK'in "Küresel Cinsiyet Eşitliği" araştırması da bunu kanıtıyor. Araştırmada 2007 istatistiklerine göre bir yılda 237 bin kadın, işgücü piyasasının dışına çıkarılmış durumda!

Bu örneklerin her biri egemenlerin ikiye bölünmelerinin de kanıtı durumunda. Ne kadar çığırkanlık da yapsalar, 'yardımsever' de kesilseler kadını ev köleliğinden kurtarmazlar. Çünkü bu onların sınıf çıkarına aykındır.

Kadının kurtuluşu yolu evin köreltilmesi dört duvarını parçalayıp toplumsal mücadelenin içine girmesinden geçiyor. Emek cephesine saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte kadınlar fabrikalardan, tarlalardan, hapsedildiği evin içinden çıkıp seslerini alanlarda buluşturdukları emperyalist patenti bu saldırılar da boş çıkarılacaktır.

ların bakımı vs. kadının görevi olarak görülüyor. Kadınların evde ücretsiz olarak yaptığı bu işler piyasada lokanta, çamaşırhane, kreş, huzurevi, hasta-ne gibi işyerlerinde ücretli yapılıyor. Bunlar kadını evin içinden de kur-

retim ve taşeronlaştırma yaşama geçiriliyor.

Evin dışında çalışan kadın durumunu farklı mı?

Tarımda, sanayide, ev eksikli tüm çalışmalarda, kadınlar genel olarak

1 Mayıs kavga günüdür, kavga devam ediyor!

Bu yıl 1 Mayıs kutlamaları işçi ve emekçilere dönük çok yönlü ve kapsamlı saldırıların gündemde olduğu bir döneme denk geldi. **Dolayısıyla 1 Mayıs kutlamaları bu kapsamlı saldırılara karşı bir yanıt niteliği de taşıyordu.** Son süreçte işçi ve emekçiler cephesinde Türk hakim sınıflarının emperyalist efendilerinin direktiflerine uygun olarak çıkardıkları yeni yasalara, uyguladıkları hak gasplarına karşı ortaya konulan kitlesel tepkilerin 1 Mayıs'ta daha ileri bir boyut kazanacağını egemen sınıflar da biliyordu. 1 Mayıs kutlamaları için simge haline gelen Taksim alanında yapılacak kitlesel kutlama, yasaklara, saldırılara yanıt olacak ve bir süredir emekçiler üzerinde var olan olumlu havanın büyümesine hizmet edecekti. Bundan dolayı egemen sınıf sözcüleri baştan itibaren sorunu bir irade savasına dönüştürdüler ve gerçek niyetlerini gizleyerek kamuoyunu aldatmak için "**provokasyon duyumu aldık**" yalanına başvurdular. "Provokasyon" yapılar olarak da, devrimcileri hedef gösterdiler. Oysa dönüp geriye baktığımızda az çok tarihi hafızası olan herkes çok iyi bilir ki, emekçilerin, ezilenlerin mücadelelerini provoke etme onursuzluğu her zaman egemen sınıflara ait olmuştur. TC tarihine bakıldığında da bu onursuz saygıların hiç de az olmadığı görülecektir.

Türban ve kendi partisine yönelik kapatma davası konusunda "demokrasi" nutukları atan Başbakan'ın nasıl devlet terörü şampiyonluğu yaptığını, bazı bakanların işçi ve emekçilerin haklı ve meşru eylemleri karşısında nasıl kin kustuğunu artık görmeyen gözler de görmüştü. Daha açıkçası pratığın, gerçekleri görmeye hizmet eden tarihsel eylemi, AKP şahsında Kürt halkına dönük yürütülen inkar ve imha siyasetiyle, yıkım yollarının çıkarılmasıyla ve bu olarak 1 Mayıs'ta estirilen devlet terörüyle yine oynaması gereken misyonunu oynadı. **Altını çizmeliyiz ki, bu saldırganlık aynı zamanda bir korkunun da ifadesidir.** Elbette ki, emeğin düşmanları olarak korkmak tüm hainlerin hakkıdır. Bu korkularını daha da büyütmek ise, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin, bizlerin görevidir.

Değerlendirmelerimize bilinç hanemize katkı sağlayalım

Geride bıraktığımız bu süreç, aynı zamanda devrimci ve komünist hareketin işçi sınıfı ve geniş emekçi kesimler arasındaki çalışmaya algılaya ve yaşama geçirme anlamında oldukça önemli gelişmeleri ve yaklaşımları da içinde barındırır. Bir kez daha özellikle de işçi sınıfı içinde devrimci ve komünistlerin çalışma kapasiteleri ve etki güçleri ve de konfederasyonların konuşmuş düzenleri açığa çıktı. Elde edilen bu deneyimler, bilinç hanemize ve sınıf mücadelesine katkı sağlaması gereken önemli öğeler olarak ele alınmalı, tartışılmalı ve kavranmalıdır. Bu anlayışa hizmet amacıyla ele alacağımız 2008 1 Mayıs'ı ile ilgili bir değerlendirme yapmadan önce, kuşkusuz ki içinden geçmekte olduğumuz sürecin genel özelliklerinin ana hatları ile özetlenmesi yararlı olacaktır.

Dalga dalga saldırı...

Emperyalist-kapitalist sistem, yarı-sömürge ülkelere "**yeniden yapılanma**" adı altında dayattığı politikaları "**reform, istihdam ve dönüşüm paketleri**" gibi isimler altında hayata geçirmeye çalışmaktadır. Bu gibi yöntemlerle

yapılmak istenen en özül ifadeyle, yarı-sömürge ülkelerin pazarlarını kendi çıkarı ekseninde yeniden yapılandırmaktır. Bu konuda en büyük destekçileri ve iş yapıcıları da, kuşkusuz ki yerli işbirlikçi ve uşaklarıdır.

AKP de, ikinci kez hükümet olduğu günden bugüne efendilerinin bahsi geçen politikalarını hayata geçirmek için elindeki tüm olanakları seferber etmiştir. Özellikle son süreçte oluşturulan bir takım birlikteliklerin yaptıkları eylemler ile kamuoyunun gündemine oturan "**Sağlıkta Dönüşüm**" ve "**Kentsel Dönüşüm**" projeleri vb. hepsi bütünün birer parçasından ibarettir.

Uzun süreli saldırı yasası; SGGSS!

Geniş emekçi yığınlar dönük kapsamlı bir saldırı ifade eden SGGSS

Istanbul

(**Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası**) yasası, hatırlanacağı gibi geçtiğimiz yıl Meclis'te kabul edilmiş, ancak Anayasa Mahkemesi'nce verilen yürütmeyi iptal kararı nedeniyle, ertelenmişti. Yasa geçtiğimiz hafta onaylandı.

SSGSS her şeyden önce, IMF, DB ve DTÖ gibi emperyalist kuruluşların, sosyal güvenliğin özel kuruluşlara terk etmeyi öngördüğü, ciddi bir sosyal yıkım saldırısıdır. Öyle ki, yasa ile sosyal güvenlik kurumları birer ticari işletmeye dönüştürülmek istenmekte, sosyal güvenlik harcamaları bütçenin "kara deliği" olarak tanımlanmakta ve egemenler tarafından sirtlarından atılması gereken kambar olarak ele alınmaktadır. Yasa açık bir ifade ile, can bedeli kazanılmış bir dizi hakkın gasp edilmesinin önemli bir adımı olduğu gibi, yeni hak kazanımları için mücadele edilmesinin önünü kesmenin de önemli bir adımı olarak, uzun süreli hedefleri içermektedir.

Önümüzdeki günlerde gündeme gelecek olan kıdem tazminatlarının gasp edilmesi meselesinde de asıl sorun egemenlerin kâr hirsidir. Mevcut haliyle bile zaten birçok eksik ve geri uygulamayı barındırmasına rağmen kıdem tazminatının kaldırılması, saldırıların önemli bir ayağını oluşturmaktadır.

Emekçilerin tahammülü kalmadı!

Tüm bu saldırılarla birlikte yoksulluk daha da derinleşmiş, sefaletle ilişkin gerçek tablolar iyice ortaya çıkmıştır. Aşağı ürettir, bu yıl Türk-İş'in de rızası ile açık sınırının oldukça altında bir rakam olarak yüzde 4'lük artışla belirlenmiştir. Temel gıda ve tüketim maddelerindeki yıllık enflasyon oranının yüzde 25'in üzerinde olduğu açıklanırken; AKP'nin ikinci sezonu ile birlikte beraber elektrik, doğalgaz, ulaşım vb. her şeye yönelik zam furiasının başlatıldığı koşullarda, İstanbul başta olmak üzere çeşitli illerde oluşturulan SGGSS karşıtı platformların örgütlediği eylemler sürecin ha-

reketlenmesinde önemli bir noktada durmaktadır. Sağlık hizmetlerinin paralı hale getiren, yağmaya açan, emeklilik ücretini düşüren ve mezarda emekliliği dayatan, yıpranma payını ortadan kaldıran, kısacası her yönüyle sağlık ve sosyal güvenlik hakkını ortadan kaldıran SGGSS yasa tasarısının iptali için örgütlenen bu eylemlerde, yaşanan kimi geri tutumlara ve yaklaşımlara, engelleme çabalarına rağmen, süreci, kitle hareketindeki yükselme ve bu yükselmeye etki düzeyimizle birlikte ele almak gerekmektedir.

Hava-İş greviyle startı verilen, Telekom direnişiyle devam eden süreç, SGGSS'ye yönelik eylemlerle önemli bir dalgalanma yaratmıştır. Elbette ki bu dalgalanma, hareketin niteliği ve en önemlisi de önderliği ile birlikte değerlendirilmeli ve önümüzdeki süreçte ışık tutar haliyle getirilmelidir. Çünkü halen devam

eden Arçelik, Yörsan, Tega, TEKEK, Ak-yıl, Şahin Motor vd. direnişler de göstermektedir ki, dalgalanma yayılarak devam etme eğilimini oldukça taşımaktadır.

Sözünü ettiğimiz yıkım yasalarına karşı örgütlenen süreci değerlendiren kitlelerin mevcut sürece müdahalesinde ki canlılığı, sendikaların tepesine çöreklenmiş yapıya rağmen özellikle Türk-İş'e bağlı **Belediye-İş, Deri-İş, Petrol-İş, Hava-İş** gibi sendika şubelerinin içinde bulunduğu Şubeler Platformu'nun süreçte oynadığı özel role değinmek gerekmektedir. Zaten burada asıl olarak değerlendirilmesi gereken, konfederasyonların defalarca kez ortaya çıkan ikiyüzlü niteliklerinden çok, bu süreçte rağmen istenilen kitleselle ve genişlikte olmasa da ortaya konulan iradedir. Ki, bu irade **13-14 Mart** ve **6 Nisan** eylemlerini örgütlemeyi başarmıştır. Bu eylemler tüm eksik ve hatalı yanlarına rağmen **1 Mayıs'ın provası** niteliğini taşımaları, kitlesellikleri, talepleri vb. konularında oldukça önemlidir.

Şurası bir gerçek ki, Telekom grevi ile başlayan ve SGGSS vb. yıkım yasalarına karşı işçi ve emekçiler cephesinde yaşanan pratik hareketlilik, sarı sendika yönetimlerini telaşlandırmıştır. **Bu yönetimlerdeki satılmış anlayış sahiplerine işçi sınıfının mücadelesini ve gücünü hatırlatmıştır.** Türk-İş, DISK ve KESK'in son süreçteki pratik tutumlarını, alttan gelen bu basınçtan bağımsız olarak ele almak bizi yanlış sonuçlara götürür.

Sokak sokak direniş, sokak sokak Taksim!

1 Mayıs 2008 ülkemizde bu koşullar altında çeşitli illerde oldukça yaygın, kitlesel ve militan bir şekilde kutlandı. Başta İstanbul Taksim'deki kutlamalar olmak üzere birçok ilde emekçiler alanlarına çıkarak sosyal yıkım saldırılarına, yasaklara, dayatmalara olan öfkelerini dile getirdiler.

Kuşkusuz bu yıl, birçok ilde yapılan kutlamaların yanı sıra 1 Mayıs'a damgasını vuran **Taksim iradesi** oldu. Hepimizin hatırlayacağı gibi Taksim, 1977 yılında devletin 1 Mayıs kutlamalarını kana bulamaya çalıştığı illerde da bu alanda kutlamaların yapılması için çeşitli girişimlerde bulunulmuştur. Ancak egemenlerin polis yürüyüşlerinden yılbaşı konserlerine kadar

tüm etkinliklere açtığı meydan, işçi ve emekçilere kapatılmış, bunun gerekçesi de "**güvenlik**" olarak açıklanmıştır. Geçtiğimiz yıl da yine bu yönde yapılan girişimlere rağmen devlet, son ana kadar tehditler savurmaya devam etmiş ve 1 Mayıs günü alanlara çıkmaya çalışan işçilere, emekçilere, devrimcilere saldırmış, İstanbul'u adeta bir hapishaneye çevirerek Taksim Meydanı'nı halkımızdan korumuştur! Bu yıl da devletin bu görevini "layıkıyla" yerine getirdiğini söylemek abartı olmaz.

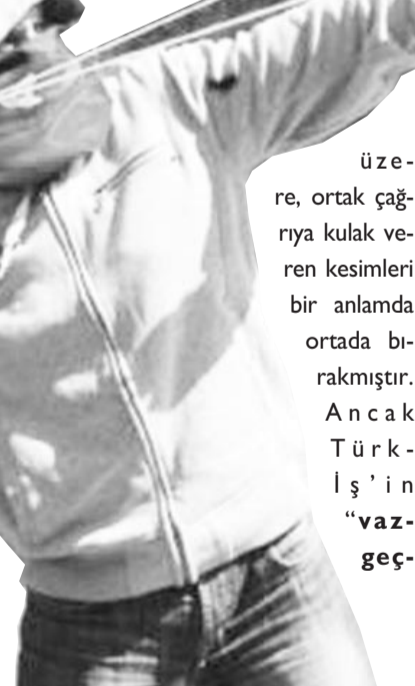
Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun dört ana taleple birlikte deklare ettiği "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" kararının almasının ardından DISK, KESK ve Türk-İş'in aldığı ve kamuoyuna açıkladığı Taksim kararı ve çeşitli kurumların ardına bu yöndeki açıklamalarıyla birlikte gardını alan devlet, neredeyse 1 ay boyunca yaptığı açıklama-

Ankara

larla tüm işçi ve emekçileri tehdit etmiş, "**provokatör**", "**marjinal grup**" ilan etmiş ve en sonunda 1 Mayıs'ta alanlara çıkanları "**Anayasal düzene başkaldırma**" suçundan cezalandıracağı açıklamasında dahi bulunmuştur.

İlk olarak belirtmek gerekir ki, geçtiğimiz yıllarda yaşanan parçalı duruş göz önüne alındığında konfederasyonların bu yıl alan tartışmasına girmeden ortaklaşmış olması kendi içinde önemli bir olumluluktur. Ancak yaşanan süreç, bize bu olumluluğun sürdürülemediğini de göstermektedir. Zira Türk-İş, 1 Mayıs'a satatlar kala Taksim kararından vazgeçtiğini açıklayarak, başından beri bu yönde çalışmalarını sürdüren sendika şubeleri başta ol-

Üzere, ortak çağrıya kulak veren kesimleri bir anlamda ortada bırakmıştır. Ankara'nın "vazgeç-

tik" açıklamasını yapmasına rağmen bu konfederasyona bağlı Deri-İş, Belediye-İş 2 Nolu Şube, Hava-İş, Petrol-İş gibi bazı sendikaların Taksim'den yana ortaya koydukları ısrarcı tutum -ki aynı farklı tutumu son aylarda yaşanan eylemlilik süreçlerinde ortaya konulan kitlesel katılım ve ileri duruşta da görmek mümkündür- sadece pratik tavır farklılığı olarak algılanmamalıdır. **Aynı zamanda faşist devletin koltuk değneği ve işçilerin öfkelerini ve tepkisini ekonomik krizlerle yok eden bu işbirlikçi sendikal anlayışa karşı, ileri ve devrimci bir çekim merkezi yaratmak anlamında da oldukça anlamlıdır bu tavır.**

Şurası açık ki, düzene yedeklenmiş bir sendikal anlayışla işçi sınıfının mücadelesi büyütülemez. Bu bakış açısına uygun olarak yaratılacak kararlı pratik bir duruş, işçi sınıfı mücadelesine mutlaka bir ivme kazandıracaktır. Bu pratik aynı zamanda sarı sendikal ve bürokrat-reformist sendikal anlayış da teşhir ederek yalnızlaştıracağı da.

Devrimci 1 Mayıs Platformu...

1 Mayıs öncesinde İstanbul'da yapılan tartışmalarda ve gelişmelerde **Devrimci 1 Mayıs Platformu**'na da değinmek gerekmektedir. 9 kurumdan oluşan Platform (**Halk Kültür Merkezleri**, Demokratik Haklar Platformu, **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**, Çağrı dergisi, **Odak dergisi**, Kaldıraç dergisi, **Proleter Devrimci Duruş**, TUDEF ve **Partizan**) 1 Mayıs'ı ilişkin yaptığı ilk açıklamada 2008 1 Mayıs'ının genel çerçevesini çizmiş, alan tartışmasına boşluktan kutlamaların adresini işaret etmiş, taleplerini belirlemiş ve iradesini ortaya koymuştur. (**77 katliamcılarının yargılanması, Taksim alanındaki yasağın kaldırılması, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi**)

ve SGGSS yasasının geri çekilmesi.) Geniş kurumlara toplantı çağrıları yapmış, ikili görüşmelerde bulunmuş ve 60'ın üzerinde kurumla örgütlenen 1 Mayıs toplantılarında da taleplerini ve önerilerini sıralamıştır. 1 Mayıs öncesi çalışmalarında da 1 Mayıs günü de hem kitlesel olarak hem de Taksim iradesinin önemli bileşenlerinden biri olarak da kendini var etmiştir.

Ortak kararlar 1 Mayıs günü yok edildi

1 Mayıs'ın örgütlenmesi için yapılan yaklaşık 60 kurumun katıldığı toplantılarda alınan ortak kararlar ve 1 Mayıs günü sergilenen pratikler DISK ve KESK'in **sınıf mücadelesi içindeki duruşlarını, niteliklerini** bir kez daha açık eder niteliktedir. En sade haliyle yürüyüşün her koşulda zorlanması, hiçbir koşul altında bulunmadığımız yerde bir basın açıklaması yapıp dağılılmaması, yürüyüş imkânının ortadan kalktığı durumda ortaklaşın bir saatte Taksim'e buluşulması kararlarının altında 1 Mayıs'a katılan bütün kurumların (DISK ve KESK de dahil) imzası olmasına rağmen, bu kararlar rahatlıkla çiğnenmiş, DISK önünde gece geç saatlerden itibaren toplanmaya başlayan kitle yürüyüş hazırlıkları içindeyken birden eylemin bitirilmesi kararı açıklanmıştır. Bu açıklamaya rağmen kitlenin Taksim ısrarından vazgeçmemesi, kararı yürütüşüne devam etmesi aynı zamanda alınan ortak kararların hayata geçirilmesi anlamında da değerlidir.

Elbette bahsini ettiğimiz konfederasyonların bu tutumları bizler açısından yeni ya da sürpriz gelişmeler değildir. Çok geriye gitmeye gerek yok. SGGSS eylemleri sürecinde adı geçen kurumların sergilediği tutumlar ortadadır ve hepimizin hatırladığıdır.

Yaşananlar bir kez daha ülkemizde mücadelenin yöntemleri üzerine ve

önümüzdeki çetin günlerde yürünmesi gereken yolun özelliklerinin ortaya serilmesi anlamında yol göstericidir. Kitlelere, emekçilere, kendine, örgütüne güvenmeyen; buralardan değil de devlette yapılan pazarlıklardan güç alan, işçi ve emekçilere gitmeyen, onları örgütlemeyen, altı boş sendikacılık anlayışı; hakların verilen tavizlerle kazanılacağı uman sendikal anlayış fena halde yanılmıştır.

Ancak küçümsenmeyecek sayıda bir kitle konfederasyonların ihanetine ve devlet terörüne rağmen Taksim'e girebileceği bütün ara sokakları zorlayarak devrimci bir irade ortaya koymuştur. **2008 1 Mayıs'ını anlamlı kılan da bu iradedir.**

Bizler açısından bu 1 Mayıs'ı önemli kılan bir diğer nokta da sadece İstanbul değil, ülkenin birçok yerinde Partizan pankartı altında küçümsenmeyecek bir kitlenin toparlanması, işçi sınıfı ve geniş emekçilerin taleplerini dilendirmesidir. Ankara'dan Bursa'ya, İzmir'den Muğla'ya, Dersim'den Tarsus'a, Sivas'a, Trabzon'a kadar bir dizi yerde yapılan mitinglerde yer almak sürece yanıt olma anlamında olumludur, ancak asıl olarak büyütülmesi gereken bir duruştur bu.

Saldırıları direnişle yanıtlamalıyız

Taksim'de yaşananlar faşizmin işçi ve emekçilere karşı gerçek tutumunu anlamak bakımından oldukça eğitici ve öğreticidir. Bu dersten en çok öğrenmesi gerekenler, var olan hükümetten demokratik açılımlar bekleyenlerdir.

1 Mayıs sabahı yaşananlar TC devletinin gerçek niteliğini açıkça göstermektedir. Bu devlet kendi huzuru ve güvenliği için halkın huzuru ve güvenliğini hiçe saymakta, bunun için de dağlarına bombalar yağdırmakta, linç kültürünü geliştirmekte, kendisi gibi düşünen inşanların bulunduğu kurumlara gasp bombaları atmaktadır. Çünkü, güvenlikleri bunu gerektirmektedir. Emniyet müdüründen valisine, "**tatil olursa çok masraflı olur**" diyen bakanına kadar hepsinin polis saldırgan tutumunu sahiplenip desteklemesi sınıfsal karakterlerine ve çıkarlarına uygundur.

Dünyanın farklı ülkelerinde de emekçiler ve ezilenler sokaklarda zulme ve sömürüye karşı haykırıyorlar. Bedel ödüyorlar ve ödetiyorlar. Dolayısıyla tarih bize sokaklardaki sesleri birleştirme, yükselen her sese kulak verme, kayıtsız kalmama sorumluluğunu dayatıyor.

Kavganın daha ileri düzeye taşınması, sınıf bilinci ve örgütlülük düzeyinden bağımsız değildir. 1 Mayıs örneğinde olduğu gibi dünyanın farklı coğrafyalarında benzer talepler doğrultusunda alanlara çıkan geniş yığınlar, eylemlerini sıradan bir protestodan çıkararak örgütlü ve sınıf bilinci ekseninde iktidar mücadelesi perspektifine oturturlarsa kendi geleceklerini belirlemeleri kaçınılmaz olur. Bu yönde gelişmelerin işaretlerini bugünden görmek mümkündür. Bu anlayışla yaşanan tüm kuşatmalara, dayatılan örgütsüzlüğe, emekçilerin birliğine vurulan darbelerle rağmen, emperyalist-kapitalist sistemin krizi önlenemiyor, yığınların dipten gelen öfkesine çare bulunamıyor. Tüm dezavantajlara rağmen, küçük derelerdeki bu akıntıların birleşerek büyük bir sele dönüşebileceğine inanmalıyız. Yalnız inanmak yetmez, bu süreci daha da hızlandırmak için iradi bir çaba içine girmeliyiz. Kitleleri somut sorunları üzerinden örgütleyerek çözüme dönük pratiklere yöneltmeliyiz.

Izmir

Mersin

Ç.N. Saibaba röportajı*

Hindistan Maoist hareketin stratejisine bir bakış

- Eger birisi size, Maoist hareketin az nüfuslu, geri kalmış bölgelerde faaliyet yürüten sınırlı bir hareket olduğunu söyleseydi ne cevap verirdiniz?

- Hindistan'da Maoist hareket, geri kalmış bölgelerle sınırlı değildir. "Gelişmiş bölgeleri" de içine alan çok büyük bir harekettir. Maoist hareket hem kırsalda hem de şehirlerde faaliyet yürütmekte. Hükümet, Maoistlerin 29 eyaletin 15'inde faaliyet yürüttüğünü açıklamakta. Ve bu eyaletler en büyük eyaletlerdir. İçişleri Bakanlığı, ülkedeki 600 bölgenin 167'sinde Maoistlerin etkili olduğunu ifade etmekte. Bu da ülkenin üçte biri anlamına gelmektedir.

Hindistanlı Maoistler, Çin'de Mao önderliğinde başarıyla uygulanan Demokratik Devrim'in devrimci yolunu takip etmektedirler. Bu yol devletin zayıf olduğu bölgelere öncelik verilmesini ortaya koymaktadır. Maoistler, yerli gerici iktidarını yıkmak ve yerine halk iktidarını kurmak için geri kalmış bölgelerde faaliyet yürütmektedirler. Geri kalmış bölgelerde devrimci üs alanları oluşturmaktalar. Bu şehirlerde çalışmadıkları anlamına gelmez. Gerçekte, HKP(M) (Hindistan Komünist Partisi-Maoist)'in Ocak-Şubat 2007 yılında yaptığı kongresinde, şehirlerde faaliyetin yoğunlaştırılması kararı alınmıştır. (...)

Ülkenin geri kalmış bölgeleri tam anlamıyla yarı-feodaldır ve ciddi bir kapitalist kalkınma yoktur. Maoist Parti, bu bölgeleri gerilla savaşı alanları olarak seçti. Silahlı mücadele, mücadelenin esas biçimi olarak değerlendirilmekte. Mücadelenin esas biçiminin gelişmesi için, Maoistler geri kalmış bölgeleri eylem alanı olarak seçmiştir. Şehirlerdeki mücadele ikincildir ve tamamlayıcıdır. Partinin şehirlerde işçi sınıfı içindeki faaliyetleri, geri kalmış bölgelerdeki mücadelenin proletarya önderliğinde gelişmesine yardımcı olmaktadır. Aynı zamanda Maoistler, şehirlerde aydınlar, öğrenciler, kadınlar ve orta sınıf için de büyük bir hareketin gelişmesine de katılmaktadırlar. Şehirlerde faaliyet yürüten Maoist kadrolar, gözetimine alınmakta, tutuklanmakta ve işkence görmektedirler.

Maoistler kömür madenlerinde de çalışmalar yapmaktadırlar. Hindistan'ın pek çok yerinde büyük kömür madenleri bulunmaktadır. Mücadelenin ana alanının kırsalda olmasına rağmen, Maoistlerin pek çok sanayi bölgesinde faaliyet yürüttüğünü görebilirsiniz. HKP(M) ülkenin tek ve en büyük hareketine önderlik etmektedir. (...)

- **Dogmatik oldukları ve 20. yy. sosyalizminin yenilgilerinden öğrenmek istemedikleri yönlü suçlamalara Maoistler ne yanıt vermekteler?**

- Maoistler, Marksist ilkeleri Hindistan somut koşullarına yaratıcı ve saf bir biçimde uygulamaktalar. Çin'i ya da Rusya'yı kör bir biçimde taklit etmemektedirler. Aynı zamanda, Çin ve Rusya'daki sosyalizm deneyimlerinin kapitalist yolcular tarafından yeniliğe uğratıldığını da bilincindedirler. Marksizm-Leninizm-Maoizm'i gerçekçi bir biçimde uygulamaktadırlar. Her kim ki, silahlı mücadeleyi dogma olarak görüyorsa, Hindistan gibi yoksul bir ülkede sınıf mücadelesinden kaçıyor demektir. Köylü gerilla savaşı temel mücadeledir. çünkü kitlelerin % 70'i kırsalda yaşamakta ve toprağa ve toprağa bağlı üretim ilişkilerine bağlıdır. Bu koşullarda, eğer kitlelerin ortak sosyal bir alanları yoksa faşist burjuva sınıflarına karşı silahlı mücadele edemezler. Fakat silahlı mücadele, yaratıcı ve pratik bir biçimde uygulanmakta. Silahlı mücadele sınıf düşmanlarının tamamen yok edilmesi

anlamına gelmemekte. Silahlı mücadele, ezilen sınıfların komprador kapitalistlerden ve feodalardan iktidarı almak için uyguladıkları sınıfsal mücadeleden bir biçimidir. Maoistlerin önderliğindeki silahlı mücadele, yeryüzü ezilenlerinin yaşam hakkını egemen ve güçlü sınıflardan geri almaları anlamına gelmektedir. Alternatif halk iktidarı kurumlarının da inşası demektir. Böylece silahlı mücadele yeniden tanımlanmakta ve "tüm iktidar Sovyetlere" Bolşevik ruhuyla pratiğe geçmektedir. Hindistan gibi ülkelerde, silahlı mücadele olmaksızın, ne direnişler yaratılabilir ne de önceden yaratılan direnişler yaşatılabilir. (...)

- **Yetkililer ve Maoistler arasında barış görüşmeleri oldu mu?**

- Barış görüşmeleri 2004 yılında oldu. Andra Pradesh hükümeti, Maoistleri barış görüşmelerine çağırdı. Maoistler halkın mücadelesi ile ilgili konularda karşıtlarıyla müzakerelere hiçbir zaman hayır demezler, ancak stratejiyle ilgili genel politik çizgiyi müzakere etmeleri söz konusu değildir. Haydarabad'da bir ay süren bir görüşme turu yapıldı. Bu süreç bölgedeki aydınlar tarafından desteklendi ve kolaylaştırıldı. Maoistler görüşmelerde hükümete, çözümleri için 35 yıldır mücadeleden edilen sorunları çözmede ısradeli ise değişimi memnuniyetle karşılayacaklarını ifade ettiler. Görüşmelerde halkın temel sorunları tartışıldı. Siyasi müzakereler başlamadan önce iki taraf da ateşkes ilan etti. Hükümet, müzakerelerin ilk aşamasını kapatmayı ve anlaşma maddelerini hayata geçireceklerini ifade etmişti. Ve müzakerelere katılan Maoistler yeniden illegale geçtiler. Anlaşmanın uygulanmasını bekletiler. Hükümet ise anlaşmayı bozarak, Maoistlere karşı saldırılara ve aralarında kadroların da olduğu Maoistleri katletmeye başladı. Bu süreç, halkın gözünde, gerici güçlerin halkın sorunlarını çözemeyeceklerini ortaya çıkardı.

(...)

- **Merkezi ve yerel hükümetlerin Andra Pradesh bölgesinde bulunan Maoist üslere saldırılarını artırdıkları ve pek çok bölgenin Maoistlerden temizlendiği söylenmektedir. Bu burjuva sınıfların askeri olarak Maoistlerin istedikleri zaman yenileceklerini kanıtlamıyor ve düşman açısından sadece taktik bir sorun olarak durmakta. Peki ne zaman Maoistleri yok etmeye karar verecekler?**

- Son on yılda, Andra Pradesh'te 2000'den fazla Maoist üye ve kadro barbarca katledilmiştir. Özellikle görüşmelerden sonra merkezi bir saldırı gerçekleştirildi. Maoistler, kayıplarının çok olduğunu anladıklarında, buralardaki güçlerini çekerek farklı bölgelere yoğunlaştılar. Andra Pradesh'in bazı bölgelerinde Maoist hareketin gerilemesi oldu, ancak artık yeniden toparlanma çabaları verilmekte. Merkezi ve yerel hükümetler Maoist direnişin dağıtılmasında akıllıca kitle düzeyinde kimi grupları kullandı ve Andra Pradesh'te bazı alanlarda da etkili oldular. Hareket sadece askeri güçlerine sadece askeri olarak değil esasta politik olarak karşı dur-

maktalar, bunun için de büyük bir kitle zeminine sahiptirler. Hükümet, ciddi kitlesele desteğinden dolayı Maoist hareketi dağıtamamakta. Devrimci harekette gerilemeler alışılmadık şeyler değildir. Olgun devrimci hareketler bu tür süreçlerden hızlı bir şekilde çıkabilirler.

- **Hindistan büyük bir ülke. Kimi bölgelerinde iç çatışmalar varken, kimi bölgelerinde ise herhangi bir kaynama bulunmamakta. Pek çok parti ulusal değil de yerel düzeyde çalışmakta. Devrimci örgütler Hindistan'ın bütün eyaletlerinde var mı?**

- Kaynamalar her yerde olmaktadır. Mntigia Pradesh ve Racastan'ı alın örneğin. Bu iki bölge açıkla kamçılanmaktadır. Burada bir devrimci parti bulunmamakta. Bu bölgelerdeki kabarmalar farklı biçimler almaktadır. Bazen kitlesele bir şekilde ayaklanma hareketleri olmaktadır. Ancak en önemli sorun devrimci güçlerin burada faaliyet yürütmemeleridir. İki büyük eyalet bulunmakta ve buralarda devrimci-komünist gelenek bulunmamakta, bunun yerine STK'lar faaliyet yürütmekte. Fakat nesnel durum, devrimci mücadele için fazlasıyla olgunlaşmıştır. Sorun, devrimci güçlerin buralara da yayılmasıdır.

- **Ne kadar insan şehirlerde yaşamakta ve ne kadar çalışmaktadır?**

- Hint nüfusunun % 30'u şehirlerde, % 70'i ise kırsalda yaşamakta. Yaklaşık halkın % 77'i ortalama gündüz 20 Rupî yani 0.50 Cent'le yaşamaktadır. İşsizlik ülkenin her köşesinde kontrol edilemez düzeydedir.

- **İstihdam alanları artıyor mu?**

- İstihdam alanları artmamakta, bunun tersine iş alanları birçok nedenden dolayı azalmakta. Ekonomik araştırmalar bizlere göstermektedir ki, son yıllarda bir milyon küçük endüstri işletmesinin kapanmasından dolayı pek çok iş alanı kaybolmuştur. Köylülerin elinden alınan topraklar da işsizliğin diğer bir nedenidir. Yoksul ve topraksız köylülerde işini kaybetme oranı çok yüksektir. Sadece bilgisayar teknolojileri ve kimi hizmet sektörü alanlarında gelişme var. Ancak bu sektörlerde çok az insan istihdam edilmekte. Bağımsız aydınlar, kalkınma ve işsizlik ile ilgili farklı rakamlardan bahsetmektedir. Resmi istihdam rakamlarına karşı genel bir karşı duruş bulunmaktadır. Sonuçta, genel olarak istihdamda

ve maaşlarda bir düşüş yaşanmaktadır.

- **Büyük şehirlerde, legal ve illegal mücadelenin gelişmesini ve buna bağlı parlamento organlarına katılımı olanaksız mı görüyorsunuz?**

- Maoistler gerçeklikte, büyük şehirlerde emekçi kesimler ve orta sınıf içinde faaliyet yürütmektedirler. Bu söyledikleriniz, genel strateji içinde ikincil öneme sahiptir. Silahlı mücadelenin işçi sınıfının proleter ideolojisi ile birlikte, köylülerde esas güç köylülerle birlikte geliştirilmesi öncelikli öneme sahiptir. Bu sadece işçileri değil, proleter ideolojiye sahip ve mülkleri olmayanları da kapsamakta. Maoistler, legal ve illegal mücadeleyi faaliyet alanı ne kadar genişler ve mücadelenin bu alanı ne kadar genişlettiğini anladıkları ölçüde birleştirirler. Ancak burjuva sınıflar yasal ve demokratik alanların kullanılmasına izin vermezler. Seçimlere katılım, şehirlerde legal mücadele vermenin tek yolu değildir. Dahası, boykot siyaseti de mevcut Hindistan demokrasinin bir aracıdır. Her şeyden önce Maoistler, halk içinde güçlenmeye ve devrimci ve demokratik kurumların inşasına yoğunlaşmaktadırlar. Eğer bunu büyük bölgelerde başarsalardı, büyük şehirlerde de o kadar çok etkin olurlar.

- **Hindistan'daki sınıf mücadelesi 20 yıl öncesine göre çok daha keskin midir?**

- Hindistan'da açlık düzeyi artmıştır. 1947 yılında köylüler intihar

etmiyorlardı. '90 yılından sonra köylülerdeki intihar olayları fazlasıyla artmıştır. Peki, neden '90'dan sonra başladı? Acaba nüfusun büyük bölümünün geçimini sağladığı tarım alanları azalmış mıdır? Yoksul köylüler, değerlerin sömürüldüğü bu sistemde yaşamamaktadır. Son on yılda yaklaşık 150.000 köylü intihar etmiştir. İnsanlar yabancı yemekte ve bile bile tarıma elverişli olmayan alanlarda yaşamaktadır. Bugün Hindistan'ın pek çok bölgesi Afri-

- **Filipinler'de Halk Savaşı verilmekte ve aynı zamanda parti seçimlere katılan halk partilerini desteklemekte. Nepal'de Maoistler '93 yılında seçimlere katıldılar ve sonra boykot ederek Halk Savaşı'nı başlattılar, şimdi ise Meclis'teler. Bu kadar büyük ve farklılıkları olan Hindistan'da Halk Savaşı ve seçimler bileşkesinin uygulanmasını olanaksız mı buluyorsunuz?**

- Son kırk yıllık Hindistan komünist hareketi tarihi, Halk Savaşı stratejisini seçmeyen devrimci ve komünist örgütlerin bunun yerine Halk Savaşı başlatmadan halk direnişini başlatmayı ve ya halk savaşı ile seçimleri birleştirmeyi deneyenlerin ya sağa kaydıklarını ya da modern revizyonizmin yolunu tuttuklarını göstermiştir. Halk Savaşı esas stratejidir, seçimler ise taktiksel bir meseledir. Maoistler, seçimlere baştan karşı gelmezler fakat Halk Savaşı stratejisini destekleyici olmalıdır. Maoistler, seçimlere katılım sorununu taktiksel bir sorun olarak görmekteler. Bundan dolayı, direkt seçimlere katılabilecek bir olanak görmemektedirler. Parlamenter kurumlar Hindistan halkının gözünde çok fazla teşhir olmuş durumda. Halkın önemli bir bölümünde, kim seçimlere katılıyorsa gelip kendisini soyacağı kanısı hakimdir. Maoistler seçimleri boykot etmekte ve bunun yerine halk iktidarlarının ve kurumlarının inşasına yoğunlaşmaktadırlar.

ka ülkelerindeki şartlarla aynı düzeydedir. Bütün bunlar, emperyalist küreselleşmenin Hindistan'daki saldırılarından sonra başladı. İşçi sınıfı en geri kalmış sınıftır. Haklarını kaybetmiştir. Köylük bölgelerin gelen ve işçi sınıfına dahil olanlar, işçi aristokrasisiyle birleşmemektedir. Örgütlülere oranla örgütlülük oranı çok azdır ve toplu sözleşme yapılan alanların sayısı giderek azalmaktadır. Fakat, insanlar diğer bölgelerde gelişen mücadelelerden haberdardır. Sınıfsal ilişkiler giderek keskinleşmekte çünkü, 1990'dan sonra başlayan küreselleşme süreciyle gelirin büyük bölümü küçük azınlıkların elinde daha fazla toplanmaktadır. Hint burjuva sınıfı '60 ve '70'li yıllarda kimi reformlar yaptı fakat bugün hükümet her şeyi kontrol eden emperyalist güçlere ve onların yerli uşaklarına bırakmış durumdadır. Ve bu mücadeleleri de beraberinde geliştirmektedir.

- **Hindistan'da sürgünlerin en**

önemli sorun olduğunu iddia ediyorsunuz. Farklı sürgün yöntemlerinden bahsediyorsunuz. Özel Ekonomik Alanlar, maden ocakları, yeni endüstri alanları, barajlar, şehir alanlarındaki arazilerin kamulaştırılması ve alt yapı işleri vb. Sürgünlerin, toprağın % 12'sinin kamulaştırılması ile sonuçlandığını söylüyorsunuz. Söyler misiniz, neden sürgün edilmeler en önemli sorun?

- Halkın % 70'i direkt veya dolaylı olarak toprağa veya tarımsal üretime bağlıdır. İstihdam alanlarının büyük bölümü tarımda bulunmaktadır. Bu topraklar, bu tür işleri yapmak için insanların elinden alındığında, insanların gelirleri de kesilmekte. Bundan dolayı işsizliğin en önemli nedeni topraktan sürülmelelerdir. Bu özel mülkleri ve toprakları da kapsamaktadır. Hükümetin açıkladığı, toprağını kaybeden insanların mağduriyetlerinin giderilmesi programları hiçbir zaman işlemedi. Sonuçta, açlık, yoksulluk ve işsizlik halkın, toprağından edilmesine dayanmaktadır.

- **Toprağından sürülen köylüler neden çağdaş ekonomide iş bulamamakta?**

- Toprağından sürülenler, eğitim alma olanakları olmayan toplumun bir parçasını oluşturmaktalar. Sanayide iş bulabilecek yetenekleri yoktur. Dahası yeterliliklere sahip olan küçük bir kesim dahi yüksek teknolojiyle donatılan sanayilerde çok insan işe alınmasından dolayı iş bulamamaktadır. Makineler emperyalist ülkelerden gelmekte. Bundan dolayı, geliştiği söylenen sanayide insanlar iş bulamamakta. İnsanlar az bir olasılıkla, teknoloji veya hizmet sektöründe iş bulmaktayken, endüstri alanında hiç iş bulamamakta. Zaten büyük şehirlerde yeterince yetişmiş insan gücü bulunmakta. Toprağından sürülenlere ise şans kalmamaktadır.

- **Hindistanlı Maoistler, komünist partisi ile kitleler arasındaki sorunları ilişkin, geçen yüzyıldaki sosyalizm yeniliğinden hangi temel dersleri çıkardı?**

- Hindistanlı Maoistler, Rusya ve Çin'de yaşananların daha derinden analiz edilmesini inanmaktalar. Gelecekte, dünyadaki komünist devrimcilerin başarısızlıklarını daha somut olarak araştırmalarını gereğine inanıyorlar. Başarısızlıkların en önemli nedeni, komünist partilerin burjuva sınıf tarafından yaratılan aşınmayı kontrol edecek uygun mekanizmaları oluşturamamalarıdır. Elbette Çin'de Mao önderliğinde Kültür Devrimi bu aşınmayı önlemek için yapıldı. Ancak bu çaba geçiş döneminde kaldı. Ideolojik, politik pek çok farklı yöntem devrimci komünist partiler içinde geliştirilmelidir. Dünyanın tüm ülkelerinde gerçek devrimci partiler oluşturulmalıdır.

Maalesef pek çok Avrupa ülkesinde ve kimi üçüncü dünya ülkelerinde, yabancı sınıf ideolojileri, "21. yy. demokrasisi", "liberal örgüt ilişkileri" ve bir biçimde "çok partili sistem" anlayışları hakim olmuştur. Komünist partilerin politikalarının Bolşevikleşmesi zorunluluktur.

*C. N. Saibaba, Devrimci Halk Örgütleri Federasyonu'na bağlı, Devrimci Demokratik Cephe Sekreter Yardımcısı'dır. Hindistan'ın Andra Pradesh eyaletinde yaşamakta. Bu röportaj, Norveçli "Kızıl Parti" tarafından yapılmış ve www.firemtn.blogspot.com adresinde yayımlanmıştır. Türkçe'ye çevirisi YKP(M-L)'nin internet sitesinden alınıp kısaltılarak yapılmıştır.

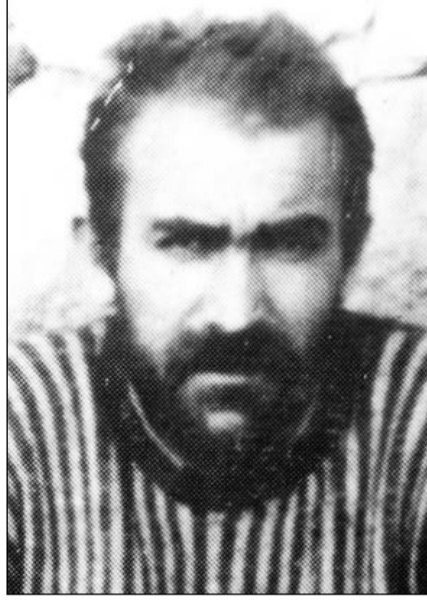
Sınıf mücadelesinin bugüne kadar yaşanmış bütün deneyimleri göstermiştir ki sağlam bir önderlik olmaksızın zaferin kazanılması imkânsızdır. Çünkü devrime önderlik edecek güç olan Komünist Partisinin, kendisine önderlik edecek bir güç olmadan bu görevini yerine getirmesi mümkün değildir. Sağlam bir önderlikten yoksun bir Komünist Partisi'nin gidişatı şoförü deneyimsiz bir araçla yolculuk yapmaya benzer. En ufak bir olumsuzlukta kaza riski çok yüksektir. Bu anlamda bir Komünist Partisinin bu kaza riskini en az seviyeye indirebilmesi için, O'nun öncelikle bilimsel bir ideolojiye sahip olması ve bu ideolojiyle donanmış kadroların önderliğinde savaşması gerekir. Rusya'da, Çin'de, bugün Nepal'de, gelişmekte olan Hindistan devrimci mücadelesinde kazanılan başarıların altında yatan bu gerçekliğin payı inkâr edilemez boyuttadır.

Kuruluşundan bu yana hepsi savaşın içerisinde olmak üzere 4 Genel Sekreterini şehit veren Proletarya Partisi'nin önemli kadrolarının arasında **Kazım Çelik** adı da sayılmaktadır. O, yaşamını Proletarya Partisi'ne ve devrime adanmış örnek bir komünisttir. Yoldaşlarının anlatımlarıyla "O'nun Proletarya Partisi saflarında örgütlenmesinden şehit düştüğü tarihe kadar olan en önemli özelliği istikrarlı bir çizgi izlemesi ve Partiye bağlılığının bir an bile za-

fiyete uğramaması" olarak vurgulanmıştır. O, bir önderde olması gereken kişiliğin yaratılmasında yaşamıyla mütevası bir örnek oluşturmuştur. Her şeyden önce mücadele yaşamı boyunca partisinin çıkarlarını her şeyin önünde tutarak, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsemiştir. Birçok insanın 1980 AFC'si sonrası gemiyi terk etmesine rağmen, O kendisini dağlara sürükleyen bir faaliyetin içerisinde gemisine sahip çıkınlardı. Bunda etkili faktör onda şekillenen devrimci yaşam olmuştur. **O'nun yaşamında koşulların zorluğu yerine, yapacağı işin ne denli başarılı olacağı önemlidir.** Partiyi en zor koşullarda bir önder olarak sahiplenip onu geliştirip, güçlendirme çabası bu yönüne sade bir örnektir. O, kariyer-mevki düşkünü insanlar gibi iş ve konum ayrımı yapmadan bütün gücünü ve enerjisini partisine sunmuş örnek bir önderdir. O, Kaypakaya yoldaştan aldığı "**ser verip sır vermeme**" geleniğinin sürdürücüsü olan bir önderdir.

2. Konferans sürecinde sahte bir kimlikle yakalanmasına rağmen gerçek kimliğini bile gizleyerek bir komünistin işkencehanelerinde göstermesi gereken tavı bir kez daha yaşama geçiren bir önderdir. O, kimliğini gizlediği ve en ufak bir sır vermediği için serbest bırakıldıktan sonra düşmanın elinden kaçtığı ki-

Örnek bir önder; Kazım Çelik

şinin Kazım Çelik olduğunu öğrendiğinde düşmanı acze düşüren bir önderdir.

Kaypakaya yoldaşın olanaksızlıklar ve zorluklarla beraber 24 Nisan 1972'de Proletarya Partisi'ni yaratmasıyla beraber onu yaşatmak için yaşamlarını ortaya koyan TKP/ML'nin şehit düşen üç genel sekreterinin de öne çıkan ortak özellikleri süreçler farklı olsa da en zorlu koşullarda partiyi sahiplenmeleridir. **Süleyman Cihan**, 12 Eylül AFC'si sonrası Proletarya

Özellikle bu gün tasfiyeciliğin-kavga kaçkınılığının kol gezdiği bir süreçte Kazım yoldaşın kavga kaçkınılarıyla olan mücadelesini doğru kavrayıp, bu saldırılara O'nun gibi tavır koyabilme cüretini gösterebilmelidir.

Partisi'ni toplama görevini üstlenmiştir. **Mehmet Demirdağ** sol oportünizmin Proletarya Partisi'ne yönelik darbe girişimine aktif tavır koyarak onu ayakları üzerinde yeniden doğrultmuştur. Kazım Çelik de Proletarya Partisi'ni sağ bir hatta çekmek isteyenlerle mücadele ederek "**TIKKO savaşında inşa edilecektir!**" anlayışıyla yanıt vermiştir.

"Gerçek devrimci, muzaffer ayaklanma döneminde yığıtça savaşan kişi değil, tersine, devrimin mu-

zaffer saldırısında iyi savaşmasını bilen, ama aynı zamanda devrimin geri çekilme döneminde, proletaryanın yenilgi döneminde de yığıt olan, şaşkına dönmeyen ve devrim darbeler aldığında, düşman başarı kazandığında işi yarı yolda bırakmayan, devrimin geri çekilme döneminde paniğe kapılmayan ve umutsuzluğa düşmeyen kişidir" (**Stalin**) belirlemesinin yaşam bulduğu kişilerden biridir Kazım Çelik.

1981 yılı Şubat ayında yapılan 2. Konferans'ta Merkez Komitesi'ne seçilen Kazım Çelik, bu süreçte alınan kayıpların ardından Siyasi Büro ve hemen ardından da Askeri Komisyon Sekreterliği'ne getirilir. '83'teki kayıplardan sonra ise Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenir. Bu süreçte Proletarya Partisi'ne hakim olmaya çalışan **sağ oportünist çizgiye** ve bunların tüm parti kadrolarının **yurtdışında** konumlandırılması anlayışına karşı aktif tavır alarak mücadeleyi savaşın en kızgın alanı olan **gerilla bölgesinde** sürdürme dirayetini göstererek kavga kaçkınılarına büyük cevabı vermiştir. Çünkü O, önderliğin özellikle en zor koşullarda Proletarya Partisi'nin başında olması gerektiğinin bilincindedir. Çünkü O, Parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içerisinde korunabileceği, onun içinde geliştirilebileceği ısrar ediyordu. Bu anlamda

genel sekreterlik görevini üstlendiği süreçten 1987 20 Mayıs'ında Elazığ'ın Palu ilçesinde bir ihbarcını verdiği bilgiler doğrultusunda düşman tarafından kuşatılarak, **Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre** ve **Ali Kayadoğan** ile birlikte ölümsüzlüğe ana kadar Proletarya Partisi'nin Genel Sekreteri olarak silah elde mücadele etmiştir.

Her sıkıntılı süreç, kendi kadrosunu kendi önderliğini mutlaka yaratmıştır. Bugün de içerisinde geçtiğimiz süreçte Proletarya Partisi'nin Kazım yoldaşa şekillenen en zorlu süreçlerde Partiyi sahiplenen ve O'na sıkı sıkıya bağlanan kadrolara ihtiyacı vardır. Çünkü ancak doğru MLM bilimiyle donanmış kadroların olduğu bir komünist partisi zaferi kazanma becerisini gösterebilir. Bugün kendiliğinden gelişmekte olan kitle hareketlerinin kalıcı başarıları kazanmasının yegâne yolu yine ona önderlik edebilecek bir parti ile mümkündür, bunu sağlayacak olan da ona önderlik edebilen kadrolardır. Bu noktada Kazım yoldaş ve sınıf savaşımında yitirdiğimiz tüm kadroların yaşamlarını doğru ele alıp onların boşluğu yine onlar gibi doldurulmalıdır. Özellikle bu gün tasfiyeciliğin-kavga kaçkınılığının kol gezdiği bir süreçte Kazım yoldaşın kavga kaçkınılarıyla olan mücadelesini doğru kavrayıp, bu saldırılara O'nun gibi tavır koyabilme cüretini gösterebilmelidir.

Proletarya Partisi'nin gençlik örgütü olan TMLGB'nin geliştirilip güçlendirilmesi sürecinin önder kişiliklerinden birisidir İsmail Oral.

İyi ve güzel olan şeyler için yaşıyorsan, ölüm de o kadar güzeldir. (Mehmet Demirdağ)

Adı İsmail Oral... Düşman karşısında tek korkusu silahsız yakalanmak!

1988 yılında Tuzla Katliamı ile başlayan devletin yargısız infazları 1991 yılında bu kez de İstanbul Hasanpaşa'da yaşama geçiriliyordu. Özellikle o süreçte kamuoyunda "Anti-terör yasası" olarak lanse edilen, özünde ise devlet terörünün yasallaşması olan faşizmin bu yasayı yürürlüğe girdikten sonra birçok komünist ve devrimci yargısız infazlarla katledildiler. İşte bu infazlardan bir tanesi de Hasanpaşa'da Proletarya Partisi'nin Önder kadrolarından **İsmail Oral** ile Proletarya Partisi'nin taraftarı olan **Hatice Dilek**'in kaldıkları evde yaşandı. Olayın en yakın görgü ta-

niği olan Hatice Dilek'in oğlu **Özgür Cihan**'ın anlatımlarında ortaya çıkan yargısız infaz gerçeğine rağmen devlet onlar için "**çatışmada ölü ele geçirildiler**" yalanını söylemekten geri kalmadı. Amaç katliamı meşrulaştırmaktı. Evet, ellerinde silah olsaydı, sahip oldukları meşru komünist değerleri korumak için çatışlardı. Bunu İsmail Oral'ın en büyük korkusu olan "**düşmana silahsız yakalanmak**" korkusundan anlayabiliyoruz. Ancak onlar silahsızdı ve yargısız infazla katledildiler.

1961 İzmiz doğumlu olan İsmail Oral, lise son sınıftayken Prole-

tarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. 12 Eylül AFC'sine kadar Proletarya Partisi'nin bir taraftarı, bir militanı olarak çaba harcar. Ancak 12 Eylül'e beraber ilişkisi kopar. Bu süreçte tutsak düşen İsmail Oral, 5 yıl kaldığı zindanları kendi deyimleriyle devrimin tam bir okulu olarak görür. Tahliye olduktan sonra partinin gençlik çalışması içerisinde yer alarak TMLGB'nin gelişmesi ve inşası için yoğun çaba harcar. O, 3. Konferans sürecinde gösterdiği yoğun çaba ve emek sonucu parti üyesi ve Proletarya Partisi'nin artık bir kadrosudur. Proletarya Partisi'nin gençlik örgütü

olan TMLGB'nin geliştirilip güçlendirilmesi sürecinin önder kişiliklerinden birisidir İsmail Oral. Yoldaşlarıyla birlikte yaptığı disiplinli çalışmaları sonucunda Proletarya Partisi 1990 1 Mayıs Harbiye Direnişi'ne damgasını vurur. 19 Mayıs 1991 yılında Hasanpaşa'da Hatice Dilek ile aynı evde düşman tarafından kuşatıldıklarında, O en büyük korkusunu yaşıyordu. Ancak bu korku ölüm korkusu değil, düşmana silahsız yakalanmak korkusuydu. Ve öyle oldu. Düşman onları kuşattığında silahsızdı. Ancak faşizm onları katletmekten yine de geri durmadı.

Pusula

Tarihi tecrübelerden öğrenelim!

Sınıf mücadelesinin, bilimsel yasalarını kavramaktan yoksun olanlar ya da yeteri kadar kavrayamayanlar, yaşanan yenilgi süreçlerinde emperyalist burjuvazinin içinde ve dışta ideolojik uzantılarının yoğun ideolojik saldırılarının da etkisiyle safları terk ederek çözülmü devrimde arama yerine, sistem içi ufak çaplı ameliyatlara teslim olabildiler. Reform-devrim ikileminde reformdan yana tercih yapabilirler. Yalnız tercih yapmakla kalmazlar; aynı zamanda MLM'in temel ilkelerine saldırmayı da elden bırakmazlar. Tüm reformistlerin, tasfiyecilerin, revizyonistlerin ortak noktası, MLM'nin heralandaki temel teorik görüşlerine saldırmaktır.

Bu saldırı sürecinde, her tarihsel dönemde "**koşullar**" teorisinin arkasına sığınarak farklı argümanlar kullanılmıştır. Yine kimi dönemler, MLM adına MLM'ye dolaylı saldırılar yapılırken, kimi dönemler bu saldırılar daha direkt ve açıktan yapılmıştır. Özellikle 1990 yılında sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörüklerin yıkılmasıyla birlikte, tüm hain takımı demokratik devrim ve sosyalizme karşı olan kinlerini kustular.

Artık Marks'tan, Engels'ten, Lenin'den, Stalin'den, Mao'dan söz etmek, onların fikirlerine atıfta bulunmak "çağın gerisinde kalmaktır". "Çağdaş olmak", "çağın yalın" için "yeni dünya düzeninin" "kiralık kaleşörlerine, tarihin sonunu ilan eden tarih çarpıcılarına, emperyalist kapitalist sistem içinde "demokratik uygarlık projelerini" sunanlara başvurmak gerekliyordu.

Aslında tüm bunlar, bu tezler bile ideolojik planda, iki sınıf, iki yol arasında süren çatışmaların ta kendisiydi. Elbette ki yaşanan "tarihin sonu" değil, sosyalist maskeli bürokrat burjuvaların sonuydu. Ve düşen maskeler sınıf mücadelesinin bittiğini değil, MLM'nin yillarca ifade ettiği gibi, bu hainlerin sosyalist olmadığı, diğer hainlerin kardeşi ve ezilen dünya proletaryasının ve ezilen halkların düşmanı olduğu gerçeğinin açığa çıkmasıydı. Ve ne yazık ki, sol içinde bu gerçeği kabul etmeye direnenler, niyetleri ne olursa olsun objektif olarak burjuvaların yalanlarına destek sundular.

18. yüzyılın ortasında İngiltere'de mutlak monarşi feodal sosyalizmle ortadan kalktı.

Ama aradan 20 yıl geçtikten sonra, yeniden eski sınıf temsilcileri iş başına geldi. Aynı durum Fransa'da da yaşandı. Burada ortaya çıkarılması gereken somut sonuç, **burjuvazinin ortaçağ rejimine ve feodalizme karşı kazandığı zaferin hiç de kolay olmadığı** gerçeğidir. Burjuvazinin yenilgi ve zafer diyalektiği içinde iktidara yürüdüğü olgusudur. Burjuvazinin bu birkaç yüzyıllık mücadele deneyiminden öğrenemeliyiz. Zira tarihi tecrübelerle sınıftan dönmenler, sosyalizmin bu kısa mücadele deneyiminden ortaya bilimsel sonuçlar çıkaramazlar. Nitekim ortaya çıkardıkları sonuç "Demokratik Kapitalizm" oldu. Diğer bir ifadeyle, sosyalizmin kaçınılmazlığı tezi yerine, tarihin ilerleyişini "demokratik", "güler yüzlü kapitalizm" limanında demirlediler. Elbetteki tarih, bu geçici yol arkadaşlarının zirva teorilerini delemle bugün arasında henüz kısa bir zaman dilimi geçmesine rağmen bazı tezler sosyal pratik karşısında yerle bir oldu. Ekim Devrimi, Çin Devrimi ve yine emperyalizm ve proleter devrimler çağındaki diğer tüm devrimlerin iktidarı yürüyüşlerinde de benzer özellikleri görmek mümkündür.

Düşen devrim dalgası, yenilginin yarattığı yıkım sonucu, yüzlerce insanın devrim saflarını terk et-

tiği, kitle desteğinin zayıfladığı ve parti içi sorunların hem derinleştiği hem de saflaşma sürecine hızlandırdı. Bolşevikler bu süreçte yakınıp yıkılmadılar, tam aksine yenilginin nedenleri üzerinde yoğunlaştılar. Başta Menşevikler olmak üzere tüm anti-Marksist akımların burjuva kimlikleri açığa çıkarılarak, tecrit edilmedikçe devrimin zaferle taçlandırmanın zor olduğu gerçeğini gördüler. İşte ve dışta yürüttükleri kararlı ve ilkel savaşım sonucunda, yenilgilerini zafere dönüştürmeyi başardılar. **Ekim Devrimi** bu kararlı yürüyüşün ürünüdür.

Keza Çin Devrimi de benzer süreçleri yaşamıştır. On binleri aşan Kızıl Ordu birkaç binlerle ifade edilecek duruma gelmiştir. **Ama Başkan Mao'nun önderliğindeki ÇKP yenilgilerine yenilmemiştir.** Bilakis yenilgilerinden öğrenerek, zafere yürümeyi başarmıştır. Yenilgi süreçlerinde burjuva ve küçük burjuva anlayışların nasıl filizlendiği, elveda devrim söylemlerinin çeşitli kılıflar altında nasıl yaşam bulduğu her dönem tarihi tecrübelerle karşımızda duruyor.

Ama karşımızda duran diğer bir gerçek ise her şeyin karşıtıyla birlikte var olduğudur. Beyaz bayrak sallayanlara karşı, kızıl bayrağın sallandığı sınıf savaşı yerine sınıf işbirliğini öğütleyen teorilere karşı

bilimsel sosyalizmin temel evrensel ilkelerinde nasıl ısrar edildiğine de tarih tanıklıktır. Bugün de yaşanan tüm ihanetlere, ilerçilik adına kutlanan burjuva sistemleri, yine burjuva sistemlerine giydirilmeye çalışılan "demokrasi-özgürlük" gömleklerine rağmen, hala **gerçeklerde ısrar edenler** vardır. Hala devrim ve sosyalizmin kaçınılmazlığına inanırlar ve bu uğurda bedel ödemekten kaçınmayanlar vardır. İşte tarihin geleceğine bunlar ışık tutacaktır. Çünkü; bu güce temel teşkil eden MLM ilkeleridir. Temel değerlere, yani ilkelere bağlı kalmak, en zor koşullarda dahi bir çıkış yolu bulabilme öngörüsüne ve cesaretime sahip olmakla eş anlamdadır. Unutmamak gerekir ki; yenilgi ve başarısızlık süreçlerinde en çok saldırmaya uğrayan bu temel değerlerimizdir. İlkelerin sulandırılmaya çalışıldığı, sahip olunan temel teorik görüşlerin hedef tahtasına en çok oturtulduğu da böylesi dönemlerdir.

Lenin yoldaşın şu saptamalarına kulak vermeliyiz: "...Geçici yenilgiler aldığımız, ya da tarihi ve düşman tarafından geri püskürtüldüğümüz dönemlerde yolu şaşır-mamak için görüşümce eski temel programımızı bir kenara bırakmamak önemli ve teorik açıdan doğru şeydir."

Evet, bugün sınıf mücadelesinde yolu şaşır-mamak için MLM ilkelerden, bu ilkelere yön verdiği

devrimci programdan sapmamak temel ve kilit bir sorundur. Bu perspektiften uzaklaşanlar, "yenilik", "değişim" adı altında bilimsel sosyalizmin temel teorik görüşlerine sırtını dönenlerin gidecekleri yer emperyalist-kapitalist sistemin çöplüğüdür. En büyük ikramiyeleri de edinecekleri ufak tefek kırınıtlardır.

Her şeyden önce Lenin yoldaşın burada altını çizdiği program, devrim ve iktidar perspektifini içeren programdır. Gelişme ve değişim adına iktidar perspektifini kaybeden, yönünü sistem içine çeviren hiçbir program, devrimci bir program olmaz. Bu demektir ki, MLM'nin temel teorik görüşlerini burjuvazinin çok yönlü ve kapsamlı saldırılarına atunda olduğu bir dönemde sahiplenmek, savunmak dogmatizm değil **tutarlı bir çizgiye sahip olmanın ta kendisidir. Çizgisizler, esen rüzgara göre yön değiştirenler, her şeyi görebilirler ama iktidarı asla göremezler.**

Evrensel ilkelere bağlılık, kesinlikle yaşanan değişimlere ve gelişmelere gözünü kapamak değildir. Bilakis bu değişimleri bilimsel bir bakış açısıyla değerlendirip ona göre yön saptamak olması gereken doğal bir gerevdir. Burada temel sorun her şeyi MLM evrensel ilkeleri doğrultusunda **yaratıcı bir tarzda** uygulama sorunudur.

Kadınların mücadelesinin tarihinden...

17 Mayıs 1987: 1980 AFC sonrası ilk kadın yürüyüşü

Dayağa karşı çıkan yaklaşık 2 bin kadının düzenlediği "Dayağa Karşı Dayanışma" yürüyüşü İstanbul'da yapıldı. Çeşitli sloganların atıldığı yürüyüşte bir konuşma yapan Doç. Dr. Şirin Tekeli, "Bir yanda Anneler Günü'nü kutlamanın öte yanda yılın 364 günü kadınların dayak yemesini kabul etmenin iki yüz-lülük olacağını" söyledi.

Kadının mücadele tarihinde önemli bir yıldırma 17 Mayıs. 21 yıl önce, erkek şiddetinin en yaygın yöntemi olan dayak ve bu şiddetin en çok, fakat en "görünmez" yaşandığı yer olan "kutsal yuva" hedef alınmıştı. 1987 yılı, "Bağır Herkes Duysun, Erkek Şiddeti Son Bulsun" sloganıyla kadınların, ilk kez erkek şiddetine karşı sokaklara çıktıkları yılı. Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda kadınların, dayağa karşı ilk sokak

ylemini yaptıkları ve kampanyalarını başlattıkları parkta. Taşdıkları pankartlarda "Annenizi seviyor, karınızı dövüyor musunuz?" arka-da ise "Bağır herkes duysun, erkek şiddeti son bulsun" idi.

Bu yürüyüşe neden olan olay Şubat ayında Çankırı'da hakimlik yapan Mustafa Durmuş'un "Kadının kar-

ından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyeceksin" sözünü övgüyle kullanması ve benzer bir gerekçeyle bir kadının açtığı boşanma davasını reddetmesiydi. Bu olayın ardından gelişen kimi tepkilerin en ileri boyutta olanı ise 17 Mayıs günü feminist kadın örgütleri ve çevrelerinin düzenledikleri yürüyüş oldu.

Tecavüz ve cinayetin resmi kabulü ve bir kurban daha: Pippa Bacca

Asıl adı Pasquolina Di Maringo, bilinen adıyla "Pippa Bacca", önce tecavüze uğradı sonra da öldürüldü. O'nu, sokakta, otobüste, çevremizde görebileceğimiz, evlenmiş, çocuk sahibi olmuş çoğunluk gibi yaşayan sıradan birisi öldürdü. Bu faile şimdi katil, sapıklık üzerinden lanetler okumanın, "içimizden"/çoğunluktan çıkmış sıradan birisi olduğunu kabullenmenin iç rahatlatıcı bir işlevi olduğu kabul edilmeli. "Sapıklık", "katille" ortak paydalar ne kadar azaltılıp, O'nun insan kılığında bir canavar, "katil doğanlar" filminden çıkagelmiş bir yaratık olduğuna ne kadar inanılırsa, vicdanlar o kadar temiz çıkarılacaktır!... Pippa Bacca olayı üzerine manşet üzerine manşet atıp, en çok sızlanı görün, en çok küfür basıp gürültü çıkarılan; sayfalarından, TV ekranlarından boy boy çıplak kadın fotoğraflarını eksik etmeyen, her gün hangi mankenin, ünlü kadının "frikik vereceğinin" peşinden koşan salyaly medyaacılar olmasının anlamı biraz da bunda gizli. Suça yataklık, suçluyla ortaklığın verdiği telaştan olsa gerek; yapmacık, abartılı bir infiale tanık oluyoruz. Ama her şey bununla sınırlı değil maalesef.

"Medyanın toplumsal etkileri" üzerine yapılan bir araştırmada, gazete ve televizyonlar aracılığıyla parçalanmış, kurşunlanmış kanlı cesetlerin, tecavüz ve her türlü sapkınlığın, mağduriyetin, çaresizliğin, aile dramlarının tüm çığılı ve çıplaklığıyla ortaya serilmesinin "izleyenler" açısından iki türlü etkisinden bahsediyor: "Görünürde insanlar korkar, dehşete kapılır ve şimdi kendi başına gelmediğine sevinerek rahatlar. Zamanla bu 'korku toplumundan' uzak durarak ailesine, kendi içine kapanır, siner. Daha arka planda ise ortaya serilmiş olan bu toplumsal çürüme halleri olağanlaşarak meşruiyet kazanır. Bir süre sonra bu tür olaylara tepkisizlik başlar..." denilmektedir özetle. Egemen ideolojinin davranış kalıplarının yaratılmasının ve topluma kültürel sızmanın bu kanaldan etkili biçimde işlediği görülüyor.

Kirli işlerin rejimi limanlar:

Pippa Bacca olayını olağan adli bir vaka ol-

maktan çıkartıp "milli bir ayıba" dönüştürülmesi TC rejiminin başka bir çarpıklığına daha işaret ediyor; ülkede yaşanan en ufak kıpırtının bile milliyetçi/ırkçı kaygılardan azade karşılanmadığını, her kıpırtının rejimin bu asli kimliğinde yankı bulduğunu... M. Kemal heykelindeki atın cinsel uzunun uzunluğu-kısalığı bile milli hassasiyetlerle ölçüye vurulduğu, resmi tartışma konusu yapıldığı, bu gülünç olaydan bile "milli hamasetler" üretildiği topraklarda buna şaşmamak gerekiyor elbette.

Pippa Bacca'nın başına gelenler de "büyük misafirperver millet", "hoşgörülü cenneti", "gelenek görenekleriyle temiz Türk toplumu" söyleminde açılan kara bir delikti. Öyle ki; failin kendisi bile katillik/tecavüzçülüğünün peşi sıra gittiği kahvehane "ulan Avrupa'ya rezil olduk" diyebilecek kadar rejim diline sarılıyordu. Kimbilir yaptığı işe uygun bir slogan icat edebilseydi; Pippa Bacca'yı "böbücü, anarşist, terörist, ülke düşmanı, misyoner" ilan edip kendisini milli bir davanın kahramanı haline getirebilseydi katillik/tecavüzçülüğünün onulmaz zırhından kurtulup toplumsal kabul görebilecekti. Haksız da sayılmazdı hani!

Nice çeteçiliğin, kara para aklamanın, kumarın, yolsuzluğun, uyuşturucu ve fuhuşun faili olarak adliye koridorlarına düşenin, kendisini görüntülemek isteyen gazeteci ve televizyonculara ağır dolusu küfürler ederken "ne çekiyorsunuz be, terörist miyiz biz?" demesinin, birkaç ırkçı slogan atmasının ya da eline geçirdiği Türk bayrağını öpüp alına götürmesinin, toplumsal bir kabul görme ve resmi bir özür dileme şekli olduğunu bilmeyenimiz yok. Artık iyice biliyoruz ki şovenist ve ırkçı söylemler/referanslara dayanan her iş meşrudur Kemalist rejim sularında.

Kadın bedeni üzerinde yürüten savaşlar...

Kadın bedeni üzerinden yürüten taciz ve tecavüz saldırganlığının elbette daha "ulvi amaç-

"Kadın cinsinin aşağılanması aynı zamanda hem uygarlık hem de barbarlığın özsel bir özelliği..." olduğu için, "uygar düzen, barbarlığın yalın biçimde uyguladığı kusurlardan her birini, çift yönlü, belirsiz ve ikiye bölümlü, bileşik bir varoluş biçimine yükselttiği" için ve "aslında olmadı" için kadını özgürleştirecek mücadele, toplumu özgürleştirecek devrimci mücadeleyle iç içe ve birbirinin parçasıdır. Bu yüzden "kadınlar olmadan devrim olmaz, kadınlar kurtulmadan toplum kurtulmaz" şiarı hala yükseklerde yerini korumaya devam ediyor.

larla" ülke siyasetleriyle ilişkilenebilmesine, büyük muharebenin bir parçası olarak yürütülmesine ilk defa tanık olmuyor insanlık. Bir gruba, bir topluma-ulusu aşağılamanın, "öç almanın, teslimiyete zorlamanın, soyunu 'melezleştirilmenin' sistemli saldırılarının hedefi olmuştur çoğu kez kadın bedeni. Düşman topraklarında bayrağın ilk dikileceği yer "ülkenin namus" simgesi olarak kadın bedenidir ve talanın, yağmanın ve "gerekteğinde" işkencenin her türüne açık hedefdir. Kadının üretim sürecinden düşürülmesi ve toplumsal emeğinin değersizleştirilmesiyle başlayan bir "yazgı"nın şimdi kimlikler, yeni topraklar ve sınıf çıkarları adına kitlesel halde savaş meydana sürülmesinin hikayesidir bu.

Osmanlı ve TC egemenleri en vahşi yöntemlerle Ermeni halkını soykırıma uğrattırırken, jandarma ve itihatçı çetelerce oyun çağındaki çocuktan elleri ayakları tutmaz ninelere kadar işlendi Ermeni kadın neredeyse kalmamıştır.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürerken fırsat bu fırsat denilerek zorunlu çalışma seferberliğiyle Zonguldak maden ocaklarında çalışmaya zorlanan maden işçilerinden direnenlerin, kaçıranları evleri yıkılırken; "ibreti alem için jandarmalara tecavüz edilen gelinlerin acı dolu hikayeleri" yörede hala anlatılır.

Devletin resmi-sivil faşist çetelerince düzenlenen Maraş katliamında çirkinlik soyulup sokak sokak gezdirilip tecavüz edilerek öldürülen Alevi kız çocukları halen hafızalarda capcanlı durmaktadır.

Kürt ulusal hareketinin yükselişine karşı göç zorlanan, köyleri yakılan Kürt kadınının, resmi tecavüz ordularınca nasıl saldırıya uğradığı artık bir sır değil.

Gözetiminde, işkencede, sokak ortasında ilerici, aydın, devrimci, komünist kadınların yine devletin üniformalı eşkiyalarının uğradığı tecavüzlerin haddi hesabı bile yoktur.

Tüm bu resmi tecavüzçüler sürüsünün, "vatana, millete hayırlı bir Türk evladı" olarak korunması, mükafatlandırılması da artık

devletin yargısız bir rutini iken kadına tacizin, tecavüzün milli hassasiyetlerle tartılmasından daha doğal bir şey olamaz. Kendi hesabına tecavüz edip, kadın boğazlayan vatandaşın da milli koruma talep etmesi ayıp kaçmaz! Bu onun doğal rejim hakkıdır!...

Öncü ve özne olmak kadının zorunluluğudur

Öyleyse söz yine en başta kadınların olacaktır.

Sınıfsal, cinsiyetçi ve ulusal sarmalla kuşatılmış kadınlarımızın kendi kurtuluşu için ayağa kalkması, ezilmişliğin/sömürünün, tacizin, tecavüzün düğümüne kılıcını vurması zorunludur.

Kadınlar hapsedildikleri kulede kurtulmayı bekleyen Rapunzel'ler değildir. Ancak bir kölenin kendisidir yine kendi zincirini parçalamaya ihtiyacının ölümüne hissedene ve parçalayacak olan. Bu yanı sıra kadının en başta doğrudan kendi cinsiyetle ilişkili, acil/gündelik demokratik talepleri için mücadelesinde öncü olma, özne olma zorunluluğu da vardır. Bu demokratik mücadele zemininde sorunları sahiplenilen ulusalci, feminist vb. her türden oluşuma ortaklaşma çabası verilmelidir. Dahası bu mücadele salt onlara emanet edilemeyecek denli önemli, hayati bir içeriğe sahiptir.

Bunun yanı sıra bir o kadar da zorunlu olan şey, kadının kendisini kötürümleştiren, ezen, metalaştıran, ekonomiyi sosyalalli besleyen rejim damarlarının gözden kaçırılmayacak okun sivrî ucunun hakim burjuva-feodal toplumsal düzene çevrilmesidir. Bu noktada her türlü burjuva, liberal, küçük burjuva anlayışlara tavrimiz nettir: Kadının kurtuluşuna dair, öngörülen toplumsal düzene, yükseltile taleplere dair birçok şeyi "tartışmak" mümkün olabilir. Ancak kadının burjuva, burjuva-feodal düzenin hiçbir kıyısında, köşesinde özgür bir yaşam hakkına sahip olamayacağı, bu sistemleri kırarak törpüleyerek kadının yazgısının değişme imkanına

Yorumsuz...

30 Nisan 2008: Nejla Pıçak, kısa süre önce annesini kaybetti, babası tekrar evlenmek için berdel usulüyle Pıçak'ı yaşlı bir adamla evlendirmek istedi. Amcasının oğlu kız kaçırınca, yaşlı bir adamla evlenmektense, berdel usulü 16 yaşındaki teyzesinin oğlu ile evlenmeyi kabul etti. Babası kız karşılığında aldığı 25 bin YTL ile başka bir kadınla evlenirken, sevdiği gençle evlendirilmeyen Nejla Pıçak 18 yaşında kafasına dayadığı av tüfeğiyle hayatını sona erdirdi. Bu ölümün adı da diğer kadın katliamları gibi kayıtlara intihar olarak geçti.

6 Mayıs 2008: Gaziantep'te T.T. (27) isimli şahıs, bir süre önce ayrıldığı eski eşi Feride T.'ye (28) üzerinde taşıdığı ruhsatsız tabanca ile ateş etti. Ağır yaralanan Feride T. kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirirken, T.T. ise kayıplara karıştı. Feride T. hastanede yapılan müdahaleye rağmen kurtarılamadı.

7 Mayıs 2008: 7 çocuk annesi Nuriye Aksoy, cinnet geçiren eşi tarafından pompalı silahla öldürüldü. İstanbul Küçükçekmece'de yaşayan ve uzun dönemden beri psikolojik tedavi gören Hosrof Aksoy, 7 yaşındaki oğlu Eyüp Aksoy'u da ayağına silah sıkarak yaraladı.

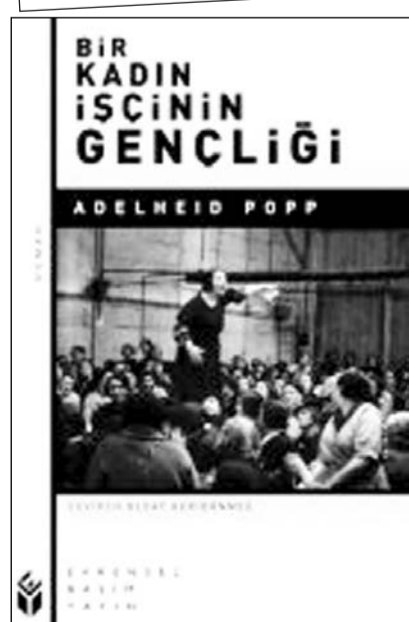
8 Mayıs 2008: Nikahsız yaşadığı eşinden ayrılmak istediği için ölümlü tehdit edilen B.Y adlı kadın İHD İzmir Şubesi'ne başvurdu. Yaşamının tehdit altında olduğunu belirtti B.Y. İHD'nin girişimleri ile İzmir Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü tarafından koruma altına alındı.

şahip olmadığı tartışma götürmez bir gerçektir. Kadınlar bu gerçeği deneyimleyecek kadar çok bedel ödedi ve ödemeye de devam edeceği bilinmez değil.

Öte yandan "Kadın cinsinin aşağılanması aynı zamanda hem uygarlık hem de barbarlığın özsel bir özelliği..." olduğu için, "uygar düzen, barbarlığın yalın biçimde uyguladığı kusurlardan her birini, çift yönlü, belirsiz ve ikiye bölümlü, bileşik bir varoluş biçimine yükselttiği" için ve "aslında olmadı" için kadını özgürleştirecek mücadele, toplumu özgürleştirecek devrimci mücadeleyle iç içe ve birbirinin parçasıdır. Bu yüzden "kadınlar olmadan devrim olmaz, kadınlar kurtulmadan toplum kurtulmaz" şiarı hala yükseklerde yerini korumaya devam ediyor.

(*) Kutsal Aile ya da Eleştiril Eleştirinin Eleştirisi, K. Marks, F. Engels'ten aktaran S. Özbudun

Ne okuyalım?

Adelheid Popp, 1869'da Avusturya'da proleter bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Çocukluğu ve ilk gençlik yılları açlık, yoksulluk ve hastalıklarla geçti. Yoksulluktan dolayı aileye "yük" değil gelir getiren olması için "daha fazlası gereksiz" denilerek üçüncü sınıftan sonra okuldan alındı. Böylece fabrika ve atölyelerdeki işçiliği henüz 10 yaşındayken başlamış oldu. Çocuk yaşta çok ağır koşullarda çalıştı. Fakat her şeye rağmen okuma tutkusundan vazgeçmedi. Sadece okumakla da kalmayıp bunları çevresindekilerle de paylaşıyor, onlara anlatıyordu. Okuma aşkı, sonunda, onun hayatına yepyeni bir anlam katı ve bundan sonraki hayatını adanacağı sosyalizmin işlendiği sosyalist yayınlara ulaşmasını da sağladı. Sosyalist düşüncelerle tanışınca tüm emek, enerji ve çabasıyla kendini tamamen sosyalizme adadı. Yokluk, yoksulluk,

ağır-uzun ve yorucu iş saatleri onun çalışmalarını engelleyemiyordu. Polis ve patronların baskısı, evliliği, çocukları da... Adelheid her şart altında çalışmalarına devam ediyor. Çalıştığı iş yerinde sosyalist gazetesinin dağıtımını yapıyor,

Bir Kadın İşçinin Gençliği...

grevler örgütüyor. 1 Mayıs çalışmalarını yürütüyor. Üstelik tüm bunları kendi inisiyatifleriyle yapıyor.

Kitabın birinci bölümü yazarın çocukluk ve gençlik dönemi anlatıyor. Burada yazarın o dönemle birlikte birlikte aslında dönemin Avusturya'daki hatta Avrupa'daki işçi sınıfının ve bununla beraber proleter kadınların yaşam ve çalışma koşullarını görüyoruz. Ve tüm bu koşullara rağmen proleter genç bir kadının

kendi yazgısını eline almasına, devrimci proleter bir kadın önder oluş sürecine tanıklık ediyoruz.

Kitabın ikinci bölümü ise yine yazarın kimi anılarından ve çalışan ka-

dınlar, çocuk eğitimi, ev işleri, alkolizm, evlilik, aile gibi kadınların çeşitli sorunlarını işleyen makalelerinden oluşuyor. Gerek anılar, gerek makaleler oldukça sade ve açık bir dille yazılmış. Kitabın August Bebel ve Georgi Dimitrov da birer önsöz yazmış. Bulgaristan'da Komünist Parti'nin eğitim yayınları arasında da eklenmiş kitap.

İçinden geçtiğimiz süreçten biz kadınlara da büyük sorumluluklar yüklediği günümüzde bunları daha güçlü adımlarla yapabilmemiz için kendi ka-

buğumuzu kırmalıyız. Hepimiz, bulunduğumuz her alanda doğal birer önder olabilmeliyiz. Tüm bunlardan dolayı A. Popp'un yaşamından öğreneceğimiz, örnek alacağımız birçok nokta var. Eğer biz izin vermezsek hiçbir engelin bizi köstekleyemeyeceğini, içi dinamikler açığa çıkarıldığında nelerin başarılacağını göreceğiz **Bir Kadın İşçinin Gençliği**'nde. Tüm kadınlarımız kendilerinden çokça parçalar bulacak bu kitapta. "Ben yapamam", "İmkansız", "ev işleri-eş-çocuk politikayla ilgilenmeme engel oluyorum", "ben anlamam-bilmem" gibi ifadeleri çokça kullanan kadınlarımızın kendilerine ne kadar haksızlık ettiklerini ve tüm bunlara rağmen yapılacak/yapılabilecek çok şey olduğunu görmek bir yaşam hikâyesiyle bir kez daha görmüş olacağız. Değişim dönüşümde bir örnek, adım atma cesaretine bir katkı olacak. Zaten yazar

da bu kitabı yazmadaki amacını şöyle ifade ediyor birinci bölümün sonunda:

"İrak gelecekte neyi mi bekleriz? Okula gitsin çocuklarımız.

Ve dilenmesin ihtiyarlarımız. (G. Herwegh)

Herwegh'in sözlerinin gerçekleşmesine içtenlikle katkıda bulunmak isteyen biri, hiçbir güçlü karşısında yılmamalıdır. Bu hedef öyle güzel ki, öyle umut vaat ediyor ki, hiçbir şey ona ulaşmayı başaracak gücü bulmayı engelleyecek kadar zor olamaz. Mütevazı çalışmanın bu anlamda bir etkisi olursa hedefime ulaşmış olacağım."

Adelheid Popp'un 1909'da yazdığı **Bir Kadın İşçinin Gençliği** kısa sürede birçok dile çevrilmiş olmasına rağmen Türkçe'ye çok geç kazandırılmış bir kitap. Evrensel Basım Yayın tarafından basılan kitap anı tarzında ve 192 sayfadan oluşuyor.

Proletarya Partisi 36. yaşında...

27 Nisan 2008 tarihinde Stuttgart'ta yapılan bir etkinlikle Proletarya Partisi'nin kuruluş yıl dönümü selamlandı. Etkinlik, kitlenin selamlanması ve saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Proletarya Partisi adına bir konuşmacı; ülkedeki güncel gelişmelere, dünyadaki duruma, emperyalistlerle Türk devletinin ilişkilerine ve Proletarya Partisi'nin tarihine ilişkin bir konuşma yaptı.

Sunumundan sonra, MLKP adına bir kişi Proletarya Partisi'nin kuruluşunu selamladı. Etkinliğe katılan bir MKP taraftarı da etkinliği selamladığını belirtti. Etkinlik soru cevap bölümü ile devam etti. Ardından "Umudun Ateş Topları 3" isimli sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminden sonra, topluca söylenen Parti Marşı ve mücadele çağrısı ile etkinlik sona erdirildi. (Stuttgart İK okurları)

Ermeni soykırımının yıldönümünde panel...

Ermeni Soykırımının yıldönümü ve silesiyle Stuttgart'ta bir panel düzenlendi. Stuttgart Eğitim Kültür Merkezi'nde (Tohum Kültür Derneği, Gik-Der, İBS) 4 Mayıs tarihinde düzenlenen panelde Ermeni Soykırımının sosyal, kültürel, ekonomik ve askeri boyutları işlendi. Panelde araştırmacı yazar Osman Tiftikçi ve Emrah Cilasun katıldı. Dernek yönetiminden bir kişi de paneli yönetti.

Panel saygı duruşuyla başladı. Ardından ilk sözü alan Tiftikçi konuşmasında o dönemin ekonomik ilişkilerine değindi. Osmanlı'nın yarı-sömürge bir ülke olduğunu, iç ticaretin azınlıkların (Ermeni ve Rumlar) elinde olduğunu belirterek Ermeni Soykırımının salt 1915'te olup biten bir olay olmadığını, ekonomik, kültürel vb. ayrıntıları olduğunu ekledi.

Emrah Cilasun da konuşmasında azınlık milliyetler noktasında yaşanan ideolojik kırılmalara örnekler verdi ve bu konuda en doğru tutumu İbrahim Kaypakka'yın getirdiğine dikkat çekti.

Panel daha sonra soru cevap bölümü ile sona erdi. (Stuttgart İK okurları)

Gärtner&Klinger'de işten atmalara karşı eylem

Ludwigsburg'un Asperg semtinde bulunan 110 kişinin çalıştığı Gärtner&Klinger işçileri 24 Nisan 2008 tarihinde saat 13.00'te, işten atılan on arkadaşlarının geri alınması için protesto gösterisi yaptılar.

Eylem başladığı saatlerde trafiki denetlemek için iki polis otosu ve yaklaşık 20 tane de özel güvenlik

görevlisi oradaydı. Firmanın sahibinin, eylem başlamadan önce özellikle kiralamış olduğu güvenlik görevlilerini, firmanın önünde eyleme geçen işçilerin etrafına ve fabrika giriş çıkışlarına yerleştirdiği görüldü.

Yürüyüş esnasında en önde IGM (IG Metal) imzalı "Çıkışlar durdurulsun!" "Eşit işe, eşit ücret!" pankartı vardı. İşçilerin protesto gösterisine ILPS bayrakları taşıyan bir kitle de destek verdi.

Emekçiler, eylem yapacakları yere vardıklarında, firmanın karşısında, pankartlarını ve dövizlerini açarak beklediler. İşçilerin sözcülüğünü yapan bir kişi, ortak taleplerini elindeki megafonla kısaca şu şekilde dile getirdi.

"Bizler Gärtner&Klinger çalışanları olarak, firmamızın işlerini büyütmesine rağmen, patronun işten çıkardığı on arkadaşımızın tekrar işe alınmasını istiyoruz. Arkadaşlarımız işe alınana kadar da yer yer böyle protesto gösterileriyle, patronun bu davranışını kınamaya devam edeceğiz. Ayrıca yasal olarak bir işyeri bir işçiyi işten çıkarmadan en az bir ay önce bildirmesi gerekirken, firmanın sahibi herhangi bir uyarı yapmadan ve gerekçe göstermeden arkadaşlarımızı işten çıkarmıştır. Bir taraftan firmanın büyümesine rağmen işlerin kötüye doğru gittiğini bahane eden firmamızın sahibi, diğer taraftan da kiralık firmadan habire işçi talep et-

mektedir. Şu an firmamızda kiralık firma üzerinden elli işçi çalışmaktadır. Bizler kiralık firmadan gelen işçi arkadaşlarımızın da bizlerle aynı ücreti almasını talep ediyoruz. Bu anlamda da 'Eşit işe eşit ücret' talebinde bulunuyoruz. Kiralık firmaların kapatılmasını ve bütün herkesin eşit koşullarda çalışmasını istiyoruz."

Yapılan konuşma esnasında firma sahibinin eyleme katılan işçilerin isimlerini tespit etmeye çalıştığı da gözden kaçmadı. Buna karşılık, işçiler hemen tepkilerini göstererek patronu oradan kovdular. Çünkü patron isim tespitinden sonra, orada bulunan işçilere çıkış verme gerekçesiyle gözdağı vermek istiyordu. Eylem devam ettiği esnada bütün işçilerin ve destek verenlerin coşkulu halay çekişleri de eyleme farklı bir renk kattı. (Bir İK okuru)

Fırtına yine yoksulları vurdu

Myanmar'da kısa süre önce meydana gelen "Nargis" adlı fırtınada yaşamını yitirenlerin sayısı 100 bini geçerken, on binlerce kişi de kayıp. Fırtınanın bugüne kadar meydana gelenlerin en büyüğü olduğu bildiriliyor. Fırtınanın vurduğu bölge ülkenin en yoksul bölgelerinden biri.

Böylece bir doğal afet daha, egemen sınıfların, daha yüksek kâr ve sömürü hırsıyla, gerekli önlemleri almaması nedeniyle, bir kez daha yoksulları vurdu.

Fırtınanın verdiği hasarın boyutla-

rı ise günler sonra, o da belli bir bölümü, ancak ortaya çıktı. Hızı saatte 240 km.'yi bulan fırtına binlerce ağacı söktü, elektrik direklerini devirdi ve binlerce evi oturulamaz hale getirdi. Yapılan açıklamalara göre yüz binler-

askeri cuntasının ise, uzunca süre izin vermediği uluslararası yardımları, halka dağıtmak yerine, bunlara el koyduğu bildiriliyor. Faşist cunta ayrıca halka gıda vb. yardımlar yerine, kendilerine para verilmesini istiyor.

Myanmar aylar önce rahiplerin isyanları ile gündeme gelmiş ve bu isyanlarda binlerce kişi, faşist askeri rejim tarafından vahşice katledilmişti. Faşist cuntanın tutumu nedeniyle, ölü sayısının 500 bini aşmasından korkulan Myanmar'da, fırtına sırasında bir hapishanede bulunan ve boğulmak üzere olan mahkumların, kurtarılmak yerine, askerler tarafından kurşunlandığı söyleniyor.

Köylü isyanları

Arjantinli sığır üreticisi köylüler haftalardır Kirchner hükümetinin tarım ürünleri üzerindeki vergi artışını protesto ederek, Buenos Aires'in et ihtiyacını karşılamak için sığır göndermiyorlar. Köylülerin bu eylemi nedeniyle et sıkıntısı ortaya çıktı ve diğer gıda maddelerindeki artışa ek olarak, et fiyatları da birkaç hafta içinde % 40 oranında arttı.

Arjantin Devrimci Komünist Partisi ise köylü eylemleri ile ilgili bir açıklama yaparak, şu an gündeme gelen köylü ve tarım işçisi eylemlerinin Arjantin'deki tarım sektöründe uzunca zamandır yaşanan gelişmelerin sonucu olduğunu belirtti. Söz konusu gelişmelerin başında ise, uluslararası tarım ve ticaret tekellerinin devasa miktarlarda tarım arazisini soya ekimi için kullanmayı zorlaması geliyor. Bu durum ülkedeki hayvancılığa da büyük darbe vuruyor. Soya ise Arjantin'de tüketilmeyip, % 95'i ihrac ediliyor. Arjantin'deki soya ekiminde büyük bir tekelleşme yaşanmakta.

Filistin'de ablukaya karşı kitlesel protestolar

Gazze'de yaşayan Filistinliler Siyonist ablukaya protesto etmek için kitlesel bir protesto gösterisi gerçekleştirdiler. Gazze Şeridi'nde 700 binden fazla Filistinlinin yaşam koşulları giderek kötüleşiyor, ekonomik ambargo nedeniyle özellikle de gıda maddesi sıkıntısı yaşanıyor.

Protesto gösterisi Hamas'ın çağrısıyla, Rafah ve Beyt Hanun sınırlarında gerçekleşti. Filistinliler eyleme 10 aydır süren kuşatmayı protesto ettiler. Diğer taraf-

tan ise sınır kapılarını kapattığı için Gazze'de mahsur kalan Mısırlılar ülkelerine dönmelerine izin verilmemesi halinde açlık grevine gideceklerini duyurdular ve Mısır hükümetinin sorunlarına duyarlı kaldığını da belirterek, sorunlarına çözüm istediler.

Geçtiğimiz aylarda Gazze-Mısır sınır kapısı abluka altındaki Filistinliler tarafından yıkılmış ve binlerce Filistinli Mısır'a geçerek ihtiyaçlarını karşılamıştı. Ancak kapı yeniden

örülünce, kapının yıkılmasını fırsat bilerek Filistin'e geçen Mısırlılar Gazze'de mahsur kalmış, geri dönmelerine izin verilmemişti.

Diğer taraftan, ablukaya karşı eylemler sürenken, Siyonistlerin saldırıları da sürüyor. Son birkaç günde gerçekleşen saldırılarda çoğunluğu çocuk olmak üzere, onlarca Filistinli yaşamını yitirdi. Sadece 10 aylık abluka süresince yaşamını yitiren Filistinlilerin sayısı 150'yi geçti.

Genel grevden, iç savaşın eşğine

Lübnan Hükümeti'nin, Genel İşçi Sendikaları Federasyonu'nun çağrısıyla gerçekleşen genel greve dönük gerçekleştirdiği kanlı saldırıda çok sayıda işçi ölüyor, sonraki günlerde yaşanan çatışmalarla ülke adeta iç savaşın eşğine gelmiş bulunuyor. Hizbullah'ın, Beyrut'un büyük bölümünün denetimini ele geçirdiği çatışmalar olanca şiddetle sürüyor. Genel grev kararı ise, asgari ücret-

ten artırılması ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat artışının durdurulması talepleriyle başlamıştı. Uzunca zaman devam eden siyasi kriz nedeniyle, geçtiğimiz Kasım ayından beri Cumhurbaşkanı bile seçilemeyen ülkenin iç savaşa doğru sürüldüğü söyleniyor.

Emperyalist güdümlü Signora hükümeti olaylardan bir süre önce Hizbullah'ın haberleşme sistemini kaldırma kararı almıştı. Hizbullah ise Si-

yonistlere karşı verilen mücadelede büyük önem taşıdığını söylediği sistemle ilgili kararın kaldırılmasını talep ediyor. Ayrıca hükümetin bu kararını "savaş ilanı" olarak gören Hizbullah'ın, Lübnan Ordusu'nun da devreye girdiği çatışmalar sırasında, hükümete ait çok sayıda medya kuruluşuna da baskınlar düzenlediği, çok sayıda milletvekilinin evlerini de ele geçirdiği bildiriliyor.

Evrensel Bakış

Tsunami derinden, sessizce yükseliyor

Dünya çapındaki ekonomik-siyasal krize paralel olarak ortaya çıkan gıda krizi büyürken, çok sayıda uluslararası medya kuruluşu da şu sıralar, profesyonel spekülöörlerin ve de "Hedge Fonları"nın mevcut krizdeki rolüne dikkat çekiyor.

"Hedge Fon", genellikle kısa vadeli hareket eden ve yüksek kâr amacıyla piyasada dolaşan fonlara verilen ad. Bu fonlar yüksek kâr gördüğü yerlere hızla girip, kârlar düşünce hızla çıkarıyorlar. Pek çok ekonomist, bu fonların küresel ekonomideki krizin en önemli etmenlerin arasında görüyor. Adı Hedge fonları ile anılan en bildik isim ise, "para şihirbazı" olarak da anılan, George Soros ve şirketleri.

Gıda krizinin bu kadar kısa sürede tüm dünyayı içine alacak kadar büyümesi ise, Hedge Fonları ile anılan, bu vd. emperyalist tekelere ait şirketlerin, em-

lak krizi olarak bilinen krizin ortaya çıkmasıyla birlikte, yatırımlarını hisse senedi, emlak vb. yatırımlardan çekmeleri ve gıdaya ve ham maddeye yönelmelerine bağlanıyor.

Ancak bu yönelim, bugünden yarıya ortaya çıkmış değil. Dikkatle incelendiğinde, gıda fiyatlarının 2000'lerin başından itibaren düzenli bir artışa geçtiği görülecektir.

Mali piyasaların danışmanları uzunca süredir Hedge Fonları gibi büyük yatırımlarda en yüksek kârın, ham madde ve gıdaya olduğunu tavsiye ediyorlar. Böylece temel ihtiyaç malları ve gıda maddelerinin hisseleri, zaman geldiğinde piyasaya sürülmek üzere, "İleriye dönük" yatırım kapsamında, bu fonlar tarafından satın alınıyor. Bu süre içinde gerçekleşen fiyat artışı ise yatırımcıya büyük kârlar getiriyor. Mevcut gıda krizine bakıldığında ise, yatırımcıların bek-

lediklerinin de çok üstünde kârlar elde edecekleri söylenebilir.

Kısa süre önce Avustralya'da yaşanan ve gıda üretimine darbe vuran türden büyük doğal afetler ise, köylülere iflasa, milyonlarca insanı açlığa ve yoksulluğa sürüklerken, yatırımcılar açısından "iyi haber" olarak değerlendiriliyor. Çünkü böylelikle temel gıda ve ihtiyaç maddelerindeki artış, daha da üst boyutlara çıkıyor.

Gıda krizine bağlı bir diğer kriz de içme suyu krizi. Afrika, Asya başta olmak üzere, dünyanın birçok bölgesinde ve bu bölgelerdeki yoksul ülkelerde baş gösteren içme suyu krizi de, yine aynı spekülöörlerin, dünyadaki içme suyu kaynakları üzerinde gerçekleştirdikleri spekülatif girişimlerine bağlanıyor. Bilindiği gibi neo-liberal politikalar kapsamında çok sayıda ülkede suyun özelleştirilmesi söz konusu. Önümüzdeki yılların, tarihin bir kesitinde olduğu gibi, su savaşlarına sahne olabileceği varsayımında bulunanların sayısı ise oldukça fazla.

Mevcut krizle bağlantılı olan bir diğer yatırım alanı ise biyo-yakıt maddesi

ve bugünkü krizdeki yapının oldukça büyük olduğu düşünülüyor. Biyo-yakıt, sözde iklim değişikliklerine çözüm arayışları kapsamında değerlendirilecektir. Ancak biyo-yakıt bu süre zarfında oldukça kârlı bir sanayiye dönüşü.

Son yıllarda dünya ölçeğinde, gıda ekimi için kullanılan devasa büyüklükte alanlar, biyo-etanol üretimi için kullanılmakta. ABD'de sadece geçtiğimiz yıl etanol elde etmek için ekilen mısır 114 milyon tona ulaştı -ki bu miktar dünyadaki toplam mısır ekiminin dörtte üçüne denk düşmekte. ABD hükümeti Amerikan çiftçilerine mısır ekiminin % 30'unu etanol üretimine ayırmaları zorunluluğu getirdi.

Ancak bugün artık büyük kârlar getiren biyo-yakıtla ilişkili yatırımlar sadece ABD açısından geçerli değil. AB, Hindistan, Brezilya ve Çin'de de tarımsal yakıt maddesine ilişkin büyük hedefler konulmakta. Örneğin AB emperyalistleri 2010 yılına kadar tüm benzinin en az % 5.75'lik bölümünün tarımsal yakıtın oluşmasını öngörüyor.

Yakıtın varili fiyatının 100 Doları aşmaya başlamasıyla birlikte, tarımsal ya-

krıt sektörü, giderek daha yüksek bir kâr alanı olarak görülmekte. Kısaca özetlemek gerekirse, bugün dünyayı sarsan gıda krizinin ardında da yine, emperyalistlerin ve onların tekelinin öldürücü kâr hırsı yatmakta.

Tüm dünya, gıda krizine bağlı ayaklanmalar ve krizin nedenleri üzerinde yaşanan tartışmalarla sarsılırken, emperyalist tekelinin ve onların temsilcilerinin, daha büyük kârlar elde etmeye dönük çabaları da hız kesmeden sürüyor. Bu çabaların odağında ise yine Ortadoğu'nun olduğu görülüyor.

Emperyalizmin işgal saldırılarının baş mimarlarından Rice, son aylarda sıkça yaptığı gibi, geçtiğimiz günlerde Ortadoğu'yu ziyaret etti. Ve bu ziyarette yine son süreçte gerçekleşenler gibi "Filistin-İsrail sorununa barışçıl çözüm arayışı" olarak lanse edildi.

Gerçekte ise, bu ziyarete öncekiler gibi, işbirlikçi Abbas yönetiminin, emperyalist-Siyonist çıkarlara hizmet eden tutumunu pekiştirmeyi, Gazze'deki ablukayı daha da büyütme hedefliyordu.

Rice bu Ortadoğu turunda da yine bir dizi ülkeye gitti ve bunların işbirlik-

RUSYA

Rusya'da demiryollarında çalışan işçiler daha yüksek ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle greve gittiler. Lokomotif şefleri şu an iki vardiyalı çalışmada, 1000 Euro olan ücretlerinin, 1650 Euro'ya çıkarılmasını talep ederken, demiryolu idaresi grevi yasa dışı ilan etti.

İNGİLTERE

İngiltere'nin tek petrol rafinerisi olan Grangemouth'da çalışan yüzlerce işçi 48 saatlik bir grev gerçekleştirdi. İngiltere'nin en büyük petrol şirketi BP ise, grev nedeniyle ana boru hattını kapatmak zorunda kaldı. BP Kuzey Denizi'nden sağladığı petrolün % 40'ını bu hattın taşımakta. Söz konusu boru hattı, 1200 işçinin greve gittiği petrol rafinerisine günde 700 bin varil petrol taşımakta. Grevin şirkete günlük zararı ise 100 milyon Dolar.

ENDONEZYA

Ev aletleri üreticisi Maspion firmasında çalışan binlerce işçi taşeron işçiliğe ve düşük ücretlere karşı eylem yaptı. Polis ise işçilerin eylemine tazyikli su sıkarak saldırdı. Aynı işyerinde, 2006 yılında da 18 bin işçi ücret artışı talebiyle başarılı bir grev gerçekleştirmişti.

VENEZÜELA

Venezüela hükümetinin kamulaştıracağını açıkladığı Sidor fabrikası, hak gaspına uğrayacaklarını söyleyen işçilerin tarafından işgal edildi. Adı "kamulaştırma" olmasına karşın, bir Arjantin şirketi olan Techint'le ortaklık söz konusu. Technit'in ardında ise Arjantin Devlet Başkanı Christina Fernandez'in desteği olduğu söylenmekte. Çok sayıda sendika ve demokratik kurum ise hükümetin bu "kamulaştırma" girişimine karşı çıkan açıklamalar yapıyor.

PERU

Perulu işçi-emekçilerin, ülkenin güney And bölgesinde bulunan Pruno kentinde gerçekleştirdiği genel grev yaşamı felç etti. Grevde giderek tırmanan fiyat artışları ve hükümetin neo-liberal politikaları protesto edildi. Emekçiler ayrıca, enerji ve sudan alınan vergilerin azaltılmasını, çiftçilerin giderek kötüleşen durumuna karşı acil önlemler alınmasını talep ettiler.

Kitlesel bir eylem örgütleyen emekçiler, polislin dört eylemciyi gözaltına almasını ve grev kırıcı grupların eyleme sızmasına karşı, yollara barikatlar kurdular.

çi-kukla rejimleriyle görüştü. Özellikle de, Bağdat'taki kukla rejime desteklerini artırmaları, buradaki elçiliklerini yeniden açmaları ve Irak'ın borçlarını silme talebinde bulundu.

Ancak tüm bu gelişmeler yaşanırken, Irak direnişi hem emperyalistlere hem de onların kukla rejimine "zor anlar" yaşıyor, diğer taraftan yüz binlerce Filistinli ablukayı protesto ediyor, silahlı direniş Siyonist hedefleri vuruyordu.

Şu artık çok açık ki, üzerlerindeki zulüm arttıkça, dünya haklarının direnişi de büyüyor.

Hindistan'da, Filipinler'de ve Asya'nın daha birçok ülkesinde, Maoistlerin önderliğinde verilen Halk Savaşları, emperyalistlerin ve işbirlikçi-üşakların uyularını kaçırıyor; açlığa-yoksulluğa mahkûm edilen milyonlar ayağa dikiliyor, işçi-emekçi yığınlar genel grevlerle hayati felç ediyor. Evet, derinlerden, sessizce yükselen bir tsunami, krizleri derinleştirip yeni saldırı planlarına başlayan zalim sömürücü sınıfları, bir daha çekemeyecekleri biçimde içine hapsetecek yükselişini sürdürüyor.

Bir devlet politikası olarak: Kaybetme

Eskimiş, köhneleşmiş sömürü düzenine karşı dururken, demokratik haklar, özgürlükler için mücadele ederken birçok kayıp verdi insanlık. İşçiler, kitle önderleri, devrimciler bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yürütürken aslında failleri belli olan "karanlık güçler" tarafından kaybedildiler.

Bir gece insanların evine gidiliyor, ellerinde telsiz, silah, o kişiyi evinden alıyorlar ve sonra kişi kayboluyor ve bir daha haber alınmıyor. Ya da bir süre sonra elleri bağlı, işkence yapılmış bir halde bir yol kenarında ölü olarak bulunuyor. Güpegündüz yolda kaçırılıyor ve kayıpların adına çoğu zaman gözüktü kayıtlarında dahi rastlanmıyor.

Özellikle son 35 yıldır düzene muhalif olan işçi, sendikacı, gazeteci, aydın, insan hakları savunucusu bu yöntemle katledildiler. Öyle ki bu kayıplar sadece birkaç ülkeyle de sınırlı değildir: Afrika ülkelerinde, Filistin, Irak, Filipinler, Guatemala, Şili, Uruguay, Paraguay, Peru, Arjantin, Kolombiya, Brezilya, Honduras, Haiti, El Salvador, Ekvator ve Meksika gibi ülkelerde egemenlerin kaybetme politikası sistematik bir hal almış ve kayıplar toplumda yüz bine ulaşmıştır. Her muhalif sesi sindiremeyeceklerini anlayarak başvurmuşlardır kaybetme yöntemine.

Devletin insanları planlı şekilde kaybetmesinin ilk örneğini 7 Aralık 1941'de Nazi Generali Wilhelm Keitel'in emriyle binlerce direnişçi-

nin, partizanın gece yarısı gerçekleştirilen toplu katliamları oluşturmaktadır. 60'lı yıllarda Guatemala ve Brezilya'da, '73 darbesinden sonra Şili'de Pinochet yönetimi altında, '76 Cuntası'yla Arjantin'de kaybetme politikasının yoğunluk kazandığını görmekteyiz. Ülkemizde de özellikle '80 Cuntası'nın ardından bu politikaya hız verilmiş, '80'lerde, '90'larda ve günümüzde de devam etmektedir.

20 Temmuz 1992'de kaçırılarak kaybedilen **Hasan Gülünay** yoldaşın ardından konunun ülke gündemine taşınmasıyla kayıpların sesleri yükseltildi başka bedenlerden. 1995'de **Hasan Ocak**'ın gözaltına alınıp kaybedilmesinden sonra kayıplar için yeni bir kampanya düzenlendi. **Ayşenur Şimşek, Hasan Ocak ve Ridvan Karaçoç**'ün cesetlerine ulaşıldı. Ancak yapılan bu hukuksuzluk bir iki kişiyle sınırlı değildi ve her geçen gün sayıları artıyordu. Tüm bunlar yaşanan kayıpların anaları (daha sonra Cumartesi Anneleri adını alacaklar) her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde acılarını haykırdı.

Egemenlerin sözcükleri "**bine yakın operasyon yaptık**" diye akıl almaz açıklamalar yaparken bu operasyonlarda kaç kişinin katledildiği bilmezlikten geliyor, kayıplar için üç maymunu oynuyorlardı. Ancak analar tüm zorlamalara, engellere, yıldırma politikalarına rağmen pes etmeyip 4 yıl boyunca Galatasaray Lisesi'nin önünde buluşuyor-

du. Yaklaşık 200 haftayı içeren bu zaman içinde son 30 haftada birçok saldırı yaşandı, coplu, köpekli saldırılarla karşılandı, aşağılandı, dövüldü, gözaltına alındı. Ancak anaların seslerini boğamadılar, her yerde sürdürdüler haykırışlarını. Kayıplarının ardından acı çeken sevdiklerinin sesi dünyanın her yerinde yankılandı. Dünyanın her yerindeki ezilenlerin çığlıkları, talepleri benzerdi. İşte Lübnan'da kaybedilen bir siyasi faaliyetçi olan Halwani'nin eşi şu çağrıda bulunmaktadır: "**Aşkımı daima bekliyorum, eğer ölüyse onu gömmek istiyorum. Eğer yaşayorsa ona kavuşmak istiyorum.**"

Bunun yanında yaşanan bu acı olayların çözümü ulaştırılması ve bunun dünya genelinde gerici sistemlerin başvurduğu bir baskı aracı haline gelmesi nedeniyle 1996'da İstanbul'da I. Uluslararası Kayıplar Kurultayı (ICAD) örgütlendi ve ardından Kolombiya'da (1997), Filipinler'de (1999) ve Almanya'da (2002) uluslararası kurultaylar düzenledi.

Kurultay 5 kıtada, 22 ülkeyi kapsıyordu. Bu rakam, birlikte mücadele edenin önemini vurgularken yaşanan bu hukuksuzluğun sınırsızlığının göstergesidir de aynı zamanda.

1995'den bu yana **17-31 Mayıs** tarihleri arasındaki dönemi Kayıplar Haftası olarak anıyoruz. **Hem ülkemizde ve dünyanın diğer ülkelerinde kaybedilen yoldaş-**

larımızı, devrim şehitlerini anıyoruz hem de gözaltında kayıp sistematiği bir devlet politikası, bir işkence çeşidi olduğunu haykırıyoruz ve buna karşı mücadele yürütüyoruz. Devlet güçleri tarafından kaçırılan, özel işkencelere tabi tutulan ve büyük çoğunlukla öldürülen devrimcilerin, ilericilerin, sistem muhaliflerinin ölü bedenleri de genellikle yok edilerek ailelerinin, sevdiklerinin, yoldaşlarının da acı çekmesi ve sindirilmesi hedeflenmektedir. Gözaltına alındığı kabul etmeyen, kişi hakkında hiçbir bilgi vermeden resmi makamlar geride bir kanıt bırakmamak için de çaba harcamaktadır.

Bu politikanın münferit değil planlı bir devlet politikası olduğunu, devletin içinde "kontrol edilemeyen güçlerin" değil devletin en altından en üstüne kadar gerekli makamların bilgisi ve desteğinde gerçekleştiği açıktır. Bu, devlet için işkencenin yeni ve ağır biçimlerinden biridir. Gerek kaçırılan devrimciye yapılan işkence gerekse de ardından kalanlara bırakılan acı ile kendi özgünlüğüne sahiptir. Bunun için devletin kendi içinde özel bir örgütlenmeye gitmesi gerekmektedir.

Kaçırılmadan işkencelerin uygulanmasına, ölü bedeninin yok edilmesine ve yargı sürecinin şekillenmesine kadar kapsamlı bir politika hazırlanmaktadır. Bunun bir başka kanıtı da benzeri uygulamaların dünyanın çok farklı bölgelerinde, çeşitli ülkelerde de hayata geçmesidir.

Son yıllarda Filipinler'de ve Hindistan'da yükselen Halk Savaşları'nın ardından çok farklı bölgelerinde, çeşitli ülkelerde de hayata geçmesidir. Yalnızca devrimciler değil sendikacılar, aydınlar benzeri yöntemlerle katledilmekte, bu saldırılar her sene yüzlerce ifade edilmektedir.

Demokrasinin olmadığı, faşizmin hüküm sürdüğü, toplumsal muhalefetin ve direnişin yüksekte olduğu her yerde bu canice katledilmeler devamlatılır. **Toplumsal muhalefetin boynunu eğmeye uğraşan, hüküm sürmeye, sömürmeye daha da azılı bir şekilde devam etmeye çalışan hâkim ideolojiye karşıdır kayıplara karşı verdiğimiz mücadele.** Bunun için evrensel mücadeleyi büyütmeli, yaşamın her alanında soluk aldığımız için hareket geçmeliyiz.

Kültür sanat çalışmalarında "yeni demokrasi" mevzilerini güçlendirelim

Sınıf mücadelesi yaşamın her alanında sürüyor. Ekonomik, siyasal, askeri biçimlerle sürdürülen bu mücadelede hedef, var olan yarı-feodal, yarı-sömürge sistemi yıkarak yerine Demokratik Halk İktidarı'nı kurmaktır. Bunun için sistemin oluşturduğu kültürü de ortadan kaldırmak bir zorunluluktur.

Her kültür belli bir toplumun, sınıfın ideolojik yansıması olduğuna göre; ülkemizdeki kültürün alt yapısını da bu anlayışla ele almalıyız. Bu durumda karşıımız emperyalizmin köleleştirici kültürü ile burjuva-feodal sistemin gerici kültürü çıkar. Emperyalist kültürle, burjuva-feodal kültür yapışik kardeş gibidir ve bu ikisine karşı mücadeleyi birbirinden ayıramayız. Sistemin diğer tüm kurumlarında olduğu gibi bu alanda da gerici kültürü yok etmeden yerine yeni bir kültür inşa edemeyiz.

Çünkü sistem kitleleri sadece siyasal, ekonomik ve zor aygıtlarıyla değil, kültürel olarak da kuşatma altında tutarak kendisi için tehlikeli olmalarını engellemeye çalışıyor. Birçok pratiğimizden biliyoruz ki, bu kültürel kuşatmayı kırmak diğer kuşatmaları kırmaktan daha zor olabiliyor.

Burada kısaca ifade etmeye çalıştıklarımız bile kültür ve sanatın toplumdaki yerini, bu alanda yapmamız gerekenlerin önemini aşgari düzeyde de olsa anlamamıza yardımcı olmuştur. Kültür-sanat çalışmalarını kitlelerin sınıf mücadelesine kanallize edilmesinde kitlelerin egemen sınıfların etkisinden ve yönlendirilmesinden çıkarılmasında önemli bir mevzi niteliğindedir. Kitleler birçok haksızlığa uğradıklarını, egemenler tarafından acımasızca sömürüldükleri-

ni bildikleri halde sistemin çok yönlü kuşatma ve baskısı altına olduklarından kendi somut ekonomik demokratik taleplerini bile diletmekten, bunun mücadelesini vermekten uzak duruyorlar. Sistemin zor aygıtlarının bunda önemli bir yeri olsa da durumu tek başına bununla açıklamak yeterli olmaz. Bin yıllardır oluşturulan gerici ve köleci kültürün üzerindeki

ki etkisini göz ardı edemeyiz. Ve bunun değiştirilip dönüştürülmesi sistemin zor aygıtlarını yok etmektense daha zor ve daha uzun süreceği de aynı bir gerçek olarak karşıımızda duruyor.

Kültür sanat çalışmalarımızda kitlelerin sorunlarını işlemek, onlara yol göstermek gereklidir. Bunun için onların içinde olmak, yaşadıklarını bilimsel yöntemlerle analiz etmek, kitlelerden öğrendiklerimizi derleyip toparlamak onların anlayacağı şekilde sunmak önemlidir. Bu hem var olan kitlelerle bağımlıyı güçlendirir hem de yeni kitlelere bağ kurmamızı sağlar.

Bugün devrim mücadelesi içinde aktif olarak yer alanlar da olsun, devrim davasına gönül veren kitlelerde olsun sistemin bu konudaki etkilerinin farklı boyut-

larda varlığını sürdürüyor olması bu faaliyetin bir başka boyutunu ve önemini ortaya çıkarıyor.

Faaliyet yürüttüğümüz her alanda sistemin kendini korumak ve varlığını sürdürmek için kitleleri nasıl etkilediğini görüyoruz. Kitlelerin geçmişlerinden birçok deneyimle günümüze taşıdığı tüm ilericileri yansıtmaya çalışıyor. Kültür sanat alanında da tüm imkanlarını

mak da bir zorunluluktur.

Kitlelerin içinde bulunduğu bunca yoksulluğa, felakete rağmen bırakılm sınıf mücadelesine direkt katılmaya ortaya koymanın için mücadele etmekten çekinmelerinin önemli bir nedeni de bu kültürel kuşatılmışlık ve saldırıların olduğu gerçeğini görmemiz gerekiyor. Egemenlerin dini ve onun kültürel boyutunu da kitle-

Emperyalist kültürle, yarı-feodal kültür yapışik kardeştir ve bu ikisine karşı mücadeleyi birbirinden ayıramayız. Sistemin diğer tüm kurumlarında olduğu gibi bu alanda da gerici kültürü yok etmeden yerine yeni bir kültür inşa edemeyiz.

ri etkisizleştirmek için kullandığını da eklediğimizde tablo daha iyi anlaşılır. Tüm bunların üzerine gitmeden, proleter ideolojinin önder-

liğinde bugünkü aşamada anti-emperyalist, anti-feodal siyasal ve kültürel devrim perspektifiyle kitleleri örgütlemekten hedefe ulaşamıyoruz. Tek başına siyasal devrimin yeterli olmaması kültürel bir devrimin gerekliliği bu kitlelerin ayaklarına-bilinçlerine vurulan paslı zincirlerin kırılması mücadelesindeki yerini göstermesi açısından önemlidir.

Kültür sanat çalışmalarının önemi, kitlelerin sorunlarını anlamak, yorumlamak ve çözümlerini sanatsal ürünlerle ortaya koymanın gerekliliği ortada. Bunu doğru bir tarzda yaptığımızda kitlelerle daha çok ve sıkı ilişkiler kurmamızı sağlayacağı da bir gerçek. Yani kitleleşme sorununun önemli bir silah. Bununla birlikte kültür sanat çalışmalarını sadece kitleleşme noktasında bir araca dönüştürmek yanlış ve aynı zamanda bu çalışmaların niteliğini ve gerçek önemini kavramamaktır. Bu çalışmadaki ana hedef egemenlerin kültür ve sanat anlayışını yok etmek ve yerine kendi kültür sanat anlayışımızı inşa etmek olmalıdır.

Dağ kokulu ressamlar

Bizim arkadaşlarımızı onlar Adları Yıldızlı yaralarla geleceğe yazılı Türküleri Çekirge sesleriyle Boğulmak istenen Kelimeleri Uykü mecralarına sürülen Güzel kız Güzel erkek Güzel çocuk Esmer yürek

Bizim arkadaşlarımızı onlar Yüzleri zamanın kiblesi olan

Bizim arkadaşlarımızı onlar Yıldırım bakışlı uğur böcekleri Uçurtma şenliklerinin İffah olmaz renkleri Akreplerin ağır adımlarına Atlıdılar Mahpus damlarına kapatıldılar Herkes biliyor ki Ardlarında hileli bir tek gün bırakmadılar Ve göllerin mavisini çürütmekten Onlar kırtardılar Ve onlar Dağ kokulu irraktular

Bizim arkadaşlarımızı onlar Aynalara türkü çizen ressamlar

Bizim arkadaşlarımızı onlar Kahkahalarıyla kayalar parçalayan Mahçuptular Gözleri dolardı Uzak yerlerde Mutsuzken bir çocuk Ağlanacaksa ağlamları İçlerindeki çocuktan utanarak Bir de ölebilirlerdi ölünecekse Yapamadıklarına hayıflanarak

Bizim arkadaşlarımızı onlar Ormanlar sabahını yeleşinden yakalamış Eyleminin adı düş Yekiniş de Eski çağlardan gelmiş Yılları aşa aşa Yolları koşa koşa Dağları yıka yıka Ömrünü yaka yaka Aşk için tutuşa tutuşa Bilmeyen mi var gidişlerini Pusularda vuruşa vuruşa

Bizim arkadaşlarımızı onlar Ömürlerimizi değil-tokuş ettiğimiz Bize türküleriyse selam gönderiyorlar O uzak yerdeki çocuktan Analarımızın yaktıkları ağıttan Bir de mapushane mektuplarından Dağ kokuyordu Türküler gibi Mektupları da Okumak istemeydik onları Gidecek dağımız olmasaydı

Mircan Karaali

3. Buluşma gerçekleştirildi

Önder Babat Kültür Merkezi'nin **3. Büyük Buluşma** adı altında yapılan etkinliği **4 Mayıs 2008** tarihinde gerçekleştirildi. İstanbul Gösteri Merkezi'nde yapılan etkinlikte ilk olarak **Önder Babat Kültür Merkezi** bünyesindeki müzik topluluğu ve korolar sahne aldı.

Tiyatrocu Gül Göker'in sunuculuğunu yaptığı etkinlik saat 15.00'te başladı. Önder Babat Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren atölye çalışmalarının birer birer sahne aldığı gece, Önder Babat Politik Tiyatro Grubu'nun Nurdak, Erdal Eren ve İbrahim Kaypakkaya'nın hayatlarından/mücadelelerinden bir kesit sunması ile devam etti. Tiyatrocular kitleye coşkulu ve duygulu anlar yaşattı. İbrahim Kaypakkaya'nın vurulduğu sahnede İlkay Akkaya'nın "İbrahim yoldaş" türküsünü okuması coşkuyu artırırken temsilci olarak İbrahim Kaypakkaya'nın tabutu seyirciler arasında dolaştırıldı ve seyirciler bu gösteriyi ayakta alkışladı.

Etkinlik 2003 Irak işgali ve çeşitli savaş fotoğrafları ile yaşanan katliamların gözler önüne serildiği sinevizyon gösterimi ile devam etti. Ardından Cemal Karakuş, Karadeniz ezgileri ile Bizim Yaşar, türkülerle Erdal ve Mercan Erzincan, Serhad Raşa, Hilmi Yarayıcı, Hakan Yeşilyurt, Agire Jıyan sırası ile sahne aldı. Oluşturulan program son olarak Grup Kızılırmak'ın sahne almasının ardından 4. defa buluşma dileği ile sona erdi. Etkinlik boyunca sık sık "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Faşizme karşı omuz omuz", "**Yaşamın halkların kardeşliği**" sloganları atıldı. (İstanbul)

1 Mayıs'taki devlet terörüne protesto

“1 Mayıs'ta işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü Taksim'de kutlamak isteyen işçilerin bir araya gelmesi polisin gözü dönmüş saldırılarıyla engellenmiştir. Ancak bu terör bir Vali'nin ve Emniyet Müdürü'nün terörü değildir. Bu devlet terörüdür. Bu hükümetin terörüdür.”

İstanbul

* İşçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmasını engelleme adına gerçekleştirilen devlet terörü, çok sayıda yerde protesto edildi.

Protesto eylemlerinden ilki, 2 Mayıs günü Eğitim-Sen 5 Nolu Şube tarafından, Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklaması oldu. Eğitim-Sen'e bağlı emekçilerin yanı sıra, çok sayıda kurumun ve de Kartal halkının da katılarak destek verdiği açıklama saat 18.00'de başladı.

Basın açıklamasını Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Feyzullah Coşkun okudu.

* Yeni Demokrat Gençlik, 4 Mayıs 2008 tarihinde gerçekleştirildiği basın açıklaması ile “Söz, yetki, karar ve örgütlenme hakkımızı istiyoruz” dedi. Açıklama saat 14.00'de başladı.

“Tutuklamalar gözaltılar

baskılar bizi yıldıramaz” pankartının açıldığı ve Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde 2008 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmak isteyen emekçilerin kararlılığına vurgu yapılarak polisin estirdiği terör ve sıkıyönetimi aratmayan uygulamalar protesto edildi.

* Devlet terörünün yaşandığı 1 Mayıs günü, akşam saat 20.00'de 50'yi aşkın kişi, Gülsuyu'nda Dindar Sokak'ta toplandı. Partizan, ESP, PDD ve Köz tarafından organize edilen protesto eyleminde, üzerinde “Yaşasın 1 Mayıs” yazan bir pankart açıldı.

Heykel Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştiren kitle, burada bir basın açıklaması yaptı. Eyleme, çevrede bulunan halkın da yoğun bir ilgi gösterdiği gözlenirken, insanlar Heykel Meydanı çevresinde bulunan kahvelerden dışarı çıkarak, eyleme destek verdiler.

* 1 Mayıs akşamı saat 20:00'de mahallelerimizdeki yurtsever gençlerin başlattığı eyleme bizler de Partizan olarak destek verdik. Ancak devlet terörü mahallelerimizde devam etti. Ve polis yaklaşık 200 kişilik kitleye panzerler ve gaz bombalarıyla saldırdı. Ancak yine kitlenin kararlılığı ve direnişiyle karşılaştı. Polisin saldırısına karşı molo-tof kokteylleri ve taşlarla karşılık verildi. Saat 22.00'ye kadar süren eylem sloganlarla sonra erdi.

Eyleme ayrıca TKP/ML militanları da katılarak “Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB” şeklinde sloganlar atıldı.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

* 1 Mayıs'ta Taksim'deki polis terörünü kınamak için Esenler'de Partizan Odak ESP ortak bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüş sırasında

da “Vali istifa” vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş ajitasyon ve sloganlarla son buldu. (Esenler Partizan)

Bursa

1 Mayıs'ta İstanbul'da emekçilere yönelik yaşanan devlet terörü ve saldırıları protesto etmek için AKP İl Binası önüne siyah çelenk bırakıldı.

3 Mayıs günü biraraya gelen DISK ve KESK, AKP İl Binası önünde basın açıklaması yaparak buraya siyah çelenk bıraktı. DISK Marmara Bölge Temsilci Ayhan Ekinci tarafından yapılan açıklamada “Bu, terör bir Vali'nin ve Emniyet Müdürü'nün terörü değildir. Bu devlet terörüdür. Bu, hükümetin terörüdür” dedi.

Eyleme aralarında Partizan'ın da olduğu birçok devrimci ve demokrat kurum ve siyasi partiler de destek verdi.

Adana

Adana'da 1 Mayıs mitinginin bitmesiyle yaşanan saldırı 2 Mayıs günü gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto edildi. Saat 12.20'de Eğitim-Sen Adana Şube Binası önünde toplanmaya başlayan kitle “Yaşasın 1 Mayıs” pankartı açarak sloganlar eşliğinde İnönü Parkı'na yürüdü. Yol boyunca, saldırıları teşhir eden sloganlar atıldı. İnönü Parkı'na gelindiğinde kurumlar adına ortak açıklamayı Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa okudu. İstanbul ve Ankara'da da yaşanan saldırıların protesto edildiği konuşmanın ardından yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem sloganlarla bitirildi.

Gözaltına alınan 47 kişiden Eren Arslan ve Ulaş Aslanpatepe tutuklanarak Kürkçüler Hapishanesi'ne gönderildi. (Adana YDG)

İzlenim

2008 1 Mayıs'ı günler öncesinden devletin ve İstanbul Valisi'nin ortamı provoke eden açıklamalarıyla birlikte gergin başlamıştı. Bizler 2007 1 Mayıs'ında yaşananları değerlendirdikten sonra, mahallelerimizden gelebilecek geceden DISK binasına gitmeye karar verdik.

DISK'e geldiğimizde gördük ki, binlerce insan binanın içinde ve önünde çalınan marşlarla ve yarınlı yaşanacaklara dair yapılan yorumlarla bekleyiş içerisindeydi. Bizler Partizan olarak diğer semtlerden gelen yoldaşlarımızla birlikte çokkulu bir şekilde marşlar söyleyerek, halay çekmeye başladık.

Hava yeni aydınlanmaya başlıyordu. Bizler de uyuyan diğer yoldaşlarımızı saat 6'da kaldırdık ve dağıtılan yiyecekleri yedik. Devamında saat 6.30'da hiç beklemediğimiz bir şekilde (en azından bu saatte beklemediğimiz) çelik kuvvet ve panzerlerle bina ablukaya alındı.

Bizler de Partizan flamarımızı açarak sloganlarımızı ve Taksim kararlılığımızı haykırmaya başladık. Çok geçmeden polis panzerden ilacli su sıkarak ve gaz bombası atarak saldırmaya başladı. Bunun üzerine yoldaşlarımızdan bazıları binanın içerisinde kaldı. Biz ise yaklaşık 100 kişi diğer devrimci dostlarımız ve işçilerle birlikte dışarıda kaldık. Polisin bize dönük yoğun saldırısı yaklaşık 10 dakika daha sürdü. Sonra Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndaki diğer kurumlarla temasta bulduk ve aynı zamanda binanın içerisinde kalan yoldaşlarımızı aradık, oraya yeni saldırıların olduğunu doğru öğrendik. Saat 8.30 gibi tekrar DISK binasının bulunduğu noktaya doğru gitmeye çalıştık. Saat 9.00'da DISK'e giden ara sokaklardaydık ve çevreden slogan sesleri gelmeye başlamıştı. Slogan seslerini doğru yönelidik ve birkaç devrimci dostumuzu polisin gözaltına almaya çalışmasına karşı kurtardık ve ardından kelepçelerini kırdık. Saatler ilerledikçe slogan sesleri her sokaktan yükselmeye başlamış-

Yaşasın Taksim direnişimiz...

tı. Biz de yaklaşık 200 kişilik bir grupla birlikte pankartımız ve flamarımızla 3-4 defa daha DISK binasına yönelidik, ancak polisin saldırısıyla karşılaştık. Bu noktada biz de polise taşlarımızla ve kurduğumuz barikatlarla cevap verdik. Saat 10.00'da ise artık çatışmalar daha da şiddetlenmişti. Ve bizler DISK'e değil toplanma yerine çıkmaya çalış-

şuyorduk. Saatler ilerledikçe artık her yer 1 Mayıs alanı olmuştu. Artık her sokak biz Partizanlar, diğer devrimci dostlarımız ve işçiler-emekçiler ve 1 Mayıs'a katılmak için gelen demokrat insanların “1 Mayıs'ta Taksim'deyiz” sloganlarıyla inliyordu.

Çatışmalar Osmanbey, Pangaltı ve Dolapdere'deki tüm sokaklara yayılmış durumdaydı. Zaman zaman 2-3 kişi kalıyorduk. Defalarca flamarımızı ve pankartımızı açtık, ancak pankartı taşıyan yoldaşlarımızı ilerleyen saatlerde kaybetmiştik. Her sokakta yoldaşlarımızla karşılaşıyor ve tekrar buluşarak

caddeye doğru çıkmaya çalışıyorduk. Polisin saldırılarına karşı sloganlarımız, barikatlarımız ve taşlarımızla direniyorduk.

Çatışmalar her geçen dakika şiddetleniyordu, sloganlarımızı daha gür, taşlarımızı daha hızlı atmaya başlamıştık. Devamında caddenin üzerine çıktık. Ve Agos gazetesinin önünde toplanan kitlenin de Taksim'e doğru yönelip bizim yanımıza gelmesini birlikte, tekrar polis barikatlarını Taksim yönünde zorlamaya başladık. Daha şiddetlenen çatışma, burada 13.30 civarına kadar sürdü ve sonra bitirildi.

2008 1 Mayıs'ı bitmişti artık. Sabah 6.30'dan itibaren polisler çatışmış, Taksim'e ulaşmaya çalışmıştık. Faşizme karşı direnmiş, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamaya çalışmıştık. Ve devletin yoğun saldırılarına karşı işçilerin, emekçilerin ve devrimcilerin göstermiş olduğu bu kararlılık ve direnişten kaynaklı mahalleimize onurlu ve mutlu bir şekilde geri döndük.

(1 Mayıs Mahallesi'nden bir İK okuru)

Düzeltilme

Merhaba İşçi-köylü gazetesi çalışanları;

2-15 Mayıs 2008 tarihli 16. sayınızda Çernobil'le ilgili 26 Nisan 2008 tarihinde Kadıköy'de yapılan mitingle ilgili yapılan haberde “Munzur Özgür Akacak” pankartı TUDEF'in (Munzur Koruma Kurulu) tarafından açıldığı halde Munzur Çevre Derneği'nin pankartı olarak yazılmıştır. İkinci olarak TUDEF adına konuşan kişinin Munzur Çevre Derneği adına konuştuğu belirtilmiştir. Yapılan hatanın düzeltilmesini rica eder çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Not 1: Munzur Çevre Derneği mitingine “Nükleer Enerji Kullanılmatsa Mum İşliğine Razıyız”, “Operasyonlara Ormanların Yakılmasına, Barajlara ve Siyanürlü Altın İşletmeciliğine Karşı Mücadeleyi Yükseltelim” pankartlarıyla katılmıştır.

Not 2: Munzur Koruma Kurulu TUDEF'in resmi olmayan bir komisyondur.

Munzur Çevre Derneği

İzlenim

Her yer direniş alanıydı!..

Merhaba İşçi-köylü okurları; Bu yılki 1 Mayıs Taksim eyleminde ve eylem sırasında yaşadıklarımızı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle devletin günler öncesinden Taksim'e izin vermeyeceğini açıklamasının ardından bu yıl da Taksim eyleminin zorlu geçeceğini biliyorduk. Bu bilinçle sabahın erken saatlerinde Taksim hazırlıklarımızı yaparak miting alanına doğru aracımızla yola çıktık. Yol boyunca 1 Mayıs Marşı dilimizden hiç eksik olmadı. Ta ki Şişli'ye yaklaşına kadar. Bu ara kısa bir sessizlik oldu. Ancak bu fırtına öncesi sessizlikti. Çünkü hepimiz az sonra kopacak olan fırtınanın bilincindeydik. Şişli'ye vardığımızda işçiler gruplar halinde toplanmaya çalışıyordu, ama devletin kolluk güçleri sürekli gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırıyordu. Taksim'in işçi ve emekçiler için önemi ne kadar bü-

yukse devlet için de önemi o kadar büyüktü. Bunu, almış olduğumuz OHAL'i aratmayan önlemlerden anlayabiliyorduk. Ancak biz Taksim'i kazanmanın bazı bedeller ödemeyeceğimize inancımızla biliyorduk. Karşılaştığımız ilk polis barikatı karşısında dahil olduğumuz kalabalık kitleyle beraber sloganlarımızla karşı duruş sergiledik. Bu arada polis gaz bombası atarak bizi dağıtmaya çalıştı. Kısa bir dağılmanın ardından tekrar biraraya gelerek taşlarımızla polise karşılık verdik. Bu ara düşmanın ikinci bir saldırısı oldu. Kitle tekrar bir dağınıklık yaşadı. Bizler bir grupla beraber Agos gazetesinin orada ara sokakta toplanarak “Her yer Taksim, her yer direniş” sloganını atarak ellerimizde taşlar, polisin gelmesini bekledik. Tekrar toplanmaya başlayan kitleyle beraber bulduğumuz yerdeki sayı artmış oldu. Bu arada

bir panzer ve arkasında it sürülerini andıran kalabalık polis sürüsü görüldü. Artık taşlarımızı adresine yollamanın vakti gelmişti. Ellerimizdeki taşları yaklaşmakta olan polislere ve panzere doğru atarak karşılık verdik. Bu arada bulduğumuz bölgede bir de polis otosu vardı. Ellerimizdeki taşlardan bir miktarını onlara doğru attık. Aracın camları kırıldı. Polisin yoğun saldırılarına bizler de kısıtlı imkanlarımızla karşılık verdik. Bu çatışma anları gün boyunca defalarca yaşandı. Ve anlattıklarım sadece benim bulunduğum bölgede yaşanan çatışmalardan sadece kısa bir örnekti. Çünkü o gün Mecidiyeköy'den Dolapdere'ye her yer Taksim, her yer direniş alanıydı. Bitirirken; belki bu yıl Taksim'e giremedik ama ayaklarımızı bizi Taksim'e mutlaka götürmektedir diyorum.

(İkitteli'den bir İK okuru)

İLAN

Derviş Ünder

Doğum Tarihi: 01-07-1928
Ölüm Tarihi: 20-04-2008

Partizancılara dostu, haklı davamızın destekçisi, zor dönemlerde yoldaşlarımızı her dönem Partizancılara açık tutan Derviş amcamız yakalandığı hastalığa yenik düşerek aramızdan ayrıldı.

Ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

Partizan

İzlenim

Direnış sokak sokak sürüyor...

Merhaba;

Önceden açıkladığı üzere, 1 Mayıs Taksim'de yapılacaktı. Ben de akşamdan gittim DISK binasına. İşçiler-emekçiler oraya gelmişlerdi. Sohbet ettik işçi arkadaşlarla. Marşlar, türküler, halaylar eşliğinde sabahladık. Artık 1 Mayıs sabahıydı. Saat 6.00 sıralarında simitçiler, börekçiler gelmişti. Herkes ayaküstü kahvaltı yapıyordu. Ardından insanlar dışarı çıktı, hava da güzeldi. O sırada ufaktan bir hareketlilik oldu. Saat 10.00'da yürünecekti, işçiler-emekçiler bunu bekliyordu. Saat 06.30'a yaklaşıyordu ve polisler cadde üzerinde tüm sokakları tutmuştu. Biz ise bekliyor, ayaküstü sohbetler yapıyorduk. Tam o sırada polis saldırıya geçti. Tazyikli, kırmızı boyalı su sıkıyordu. Kapının önünde ve binanın girişlerindeki insanlar suyun etkisiyle kendilerini içeri çektiler, kimileri ise caddeye çıktı. Tam bu sırada yağmur gibi gaz bombaları yağmaya başladı. Tüm cadde Şişli Meydanı'na kadar sis altında kalmıştı. Ancak emekçiler dağılmamakta, Taksim'e çıkmakta kararlıydılar. Cadde ve sokaklarda toplanmaya devam ediyorlardı. Polis ise tüm ara sokakları tutmuş, geçit vermemeye çalışıyordu. O sırada işçi-emekçilerden oluşan kitle, bir araya geliyor ve DISK'in önüne doğru ilerliyordu. Bu toplanma karşısında polis bir kez daha gaz bombaları atıyor, insanlar nefes almakta zorlanıyordu. Herkes gaz soluyordu. Gazın etkisiyle ara sokaklara çekildik ve biraz nefes alabilmek için küçük bir çay ocağına girdik, gaz daha fazla içeri dolmasın diye, kapılarını kapattık. Burada bir süre bekledikten sonra tekrar dışarı çıktık ve yine DISK'in önüne gittik. Ortalık görece sakin gibiydi. İşte tam o sırada yine gaz bombaları yağmaya başladı. Daha önce atılan gazların etkisi de henüz gitmemişti ve bu son atılan gazlarla birlikte, binanın içindeki yüzlerce insan adeta boğulma noktasına gelmişti. DISK binası tam bir polis ablukası altında. O sırada aklıma Madımak geliyor. “Bunlar binayı ateşe verecekler” diye düşünüyorum ister istemez. Çünkü ön tarafta da bir itfaiyenin olması, beni bu düşünceye itiyor. Saat neredeyse 10 olmuştu. O esnada sendika başkanları, sanatçılar, milletvekilleri, avukatlar binanın önüne geldiler. Biz de dışarı çıktık. Sendika başkanı açıklama yapıyor, polis hala gaz bombası atmaya devam ediyor.

Açıklama sırasında “Ayaklar bir gün baş olacak!” sloganlarını haykıran emekçiler, açıklamanın ardından Taksim ısrarını sürdürüyor ve o saatten sonra her yer Taksim oluyor. Direniş sokak sokak sürüyor. Taksim zorlanıyor. Halkın desteği de artıyor. Çünkü devlet terörü artık çıplak gözle bile görülüyor. Zulme karşı halkın öfkesi büyüyor. ABD uşağı hükümete öfke çığ oluyor. Çünkü bu kavga, işçinin-emekçinin kavgası, ezilen halkın kavgası, dünya halklarının kavgası. (Bir İK okuru)

Gazi'de bildiri dağıtımı

Gazi'de bildiri dağıtımı

Elimize e-posta kanalıyla geçen bir habere göre 30 Nisan tarihinde akşam saatlerinde TKP/ML militanları Gazi Mahallesi'nde 8 Evler Mezarlık olarak bilinen bölgede 1 Mayıs'a çağrı yapmak için TKP/ML imzalı bildiri dağıtılmıştır. Yaygın bir şekilde yapılan bildiri dağıtım eyleminin emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı bölgede yapıldığı ve halkın yoğun ilgiyle karşılaştığı öğrenildi. Haberde geçen bir bilgi de eylemin ardın militanlar güvenli bir şekilde bölgeden ayrıldıklarına dair...

Çelik Aldığı Suyu Unutmadı, UNUTMAYACAK!

Program

Hilmi Yarıyıcı
Koma Çiya
Hasan Sağlam
Dursun Güngör
Cengiz Sağlam
Grup İsyen Ateşi
İmam Diler ve
Grup Kotan
Sinevizyon

Tarih:
24 Mayıs
Cumartesi
Saat: 19:00

Yer: Sultan Dügün Salonu
(Gazi Mahallesi Dörtöl)
İrtibat: (0212/ 521 34 30)

Katledilişinin 35. yılında

Devrime inancın, savaşta cüretin adıdır Kaypakkaya!

**O'nu bugün anmak; İlan ettiği savaş bayrağı-
nı daha kararlı, daha özverili ve daha fedakarca
elde tutmak ve dalgalandırmak demektir.**

**O'nu bugün anmak; Emperyalizmin ve her
türden uzantılarının halka karşı yürüttüğü
savaşa karşı halk savaşını geliştirmek demektir.**

**O'nu bugün anmak; Savaşta cüret, kavgada
militanlık demektir.**

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin 35. yılındayız. Önder yoldaşı andığımız bu süreçte gerek O'na gerekse de **Deniz Gezmiş, Mahir Çayan** gibi dönemin devrimci önderlerine dair birçok söz söylenmekte, değerlendirilmeler yapılmaktadır. Çeşitli liberal aydın, yazar, oyuncu, yönetmen vb.lerinden tutalım da devrimci ve demokrat çevrelere kadar birçok kesim, devrimci önderler şahsında ülkemiz sınıf mücadelesinin sıcak dönemlerine ve bu dönemlerin devrimci öznelere dair yığınlarca tespit ve değerlendirmelerde bulunmaktadır. Bunun özelliikle son süreçte film ve diziler üzerinden yapılması tahmin edilebilir ki, geniş kesimler üzerinde etkili olmakta, 1968-1970 ve 1980 dönemine ilişkin neredeyse hiçbir bilgisi olmayan birçok insan bu sayede "bilgi" sahibi olmaktadır. Bu film ve tartışmaların etkisiyle özellikle **Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan**'ın yaşamlarını anlatan kitapların satışında yaşanan patlama, dizi oyuncularının söyleşilerine gösterilen ilgi, yaratılan etkinin boyutunu göstermektedir. Bu etkiyi yaratanın burjuva liberal kesim olduğu açıktır. Dolayısıyla da tarihin burjuva liberal sınıfın gözüyle incelenip değerlendirilmeye tabi tutulması durumu söz konusudur. Olumlu ve olumsuz birçok propagandayı içeren bu yaklaşımların, üzerinde durulması gereken bir konu olduğu açıktır.

Biz şimdilik sadece tarihi, devrimci "**kahramanları**" anlatma furyasında **İbrahim Kaypakkaya**'nın ismiyle bile geçmemesine dikkat çekmekle yetinelim ve bu bilinen inkar ve yok sayma politikasının faşist devlet dışında burjuva liberal kesimlerde de devam ettirilmesine vurgu yapmış olalım. Ve önder yoldaşımızın katledilişinin 35. yıldönümünde O'nu bir kez daha tanıtmaya, anlamaya ve kavramaya çalışalım, nasıl bir mirasın taşıyıcısı olduğumuzu görelim.

Daima söyledik; "**O saklanmaya çalışılan bir meşaledir**", "**O'nun görüşleri hiçbir çuvala sığmayacak kadar keskin birer mızraktır**", "**O'nun tezleri herkesin eline alına cesaret edemeyeceği ateşten bir kordur**". Kaypakkaya incelendiğinde bu tespitlerin doğruluğu anlaşılacaktır.

'71 devrimci çıkışı olarak ifade edilen tarihsel kesit, Türkiye Devrimci Hareketi'nin doğumu olarak değerlendirilebilir. Bu çıkış ülkemizdeki sınıf mücadelesinin, gelişen toplumsal hareketin devrimci bir nitelik kazanmasının önünü de açmıştır. Kendiliğinden gelişen kitle hareketlerinin (**Kavel Direnişi**, Saraçhane Mitingi, **15-16 Haziran Direnişi**, köylülerin toprak işgalleri vb.) devrimci ve komünist bir önderlik olmaksızın egemenlere karşı bir kaza-

nım elde edemeyeceği düşüncesi git-tikçe berraklaşıyordu. '71 devrimci çıkışı gerçekleşiren öznelere, bu gerçekliği kavramış ve harekete geçmişlerdir. Bu yanıyla da ülkeye hakim olan reformist-revizyonist gelenekten keskin bir kopuş gerçekleştirilmiştir. Reformist-revizyonist çizgiye karşı sürdürülen mücadele sınıf mücadelesinin temel mücadele alanlarından biridir. Her ülkenin sınıf mücadelesi benzer süreçlerden geçmiştir. Bu arenada Marksist çizgiyle burjuva ideolojinin uzantısı olan reformist-revizyonist çizgi sürekli bir çatışma içerisinde olmuştur. Ülkemizdeki '71 devrimci çıkışı da bu çatışma ve kopuş sürecinin yaşandığı bir dönemdir. Bu döneme kadar sınıf mücadelesi sahasında yer alan, kitleleri örgütlemek ve iktidarı almak hedefiyle hareket eden devrimci veya komünist bir güç yoktur.

Mustafa Suphi, Ethem Nejat gibi komünistlerin önderliğinde 1921'de kurulan TKP, Marksist-Leninist çizgide örgütlenmiş bir partiydi. Parti emperyalizme karşı mücadele etmek ve demokratik devrimi gerçekleştirmek hedefiyle hazırlıklar yapmış, silahlı gruplar oluşturmuştur. Mustafa Suphi ve beraberindeki on dört yoldaşı Karadeniz üzerinden ülkeye bu amaçla giriş yapmak istemiştir. Ancak Karadeniz'de hunharca katledildikleri için TKP'nin yürüyüşü yarım kalmıştır. TKP henüz yolun başında ağır bir yenilgi almıştır. Devamında ise TKP'ye revizyonist çizgi hakim olmuştur.

1970'li yıllara gelene kadar ülkede devrim ve iktidar hedefiyle işçi ve köylü kitlelerini örgütlemeye çalışan bir parti yoktur. Bu yıllarda dünya genelindeki sınıf mücadelesinin çatışmalı atmosferi (Avrupa'daki gençlik hareketleri ve bunun işçi grevleriyle birleşmesi, Vietnam kurtuluş mücadelesi, Küba Devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin ve Rus Sosyal Emperyalizmi arasındaki ideolojik mücadele...) ülkemizi de sarıyor, toplumsal hareketlenmelerin gelişmesine paralel aydın ve öğrenci gençlik içerisinde devrimci fikirler yayılıyordu, Marksist-Leninist eserler incelenmeye başlıyor, Türkiye devriminin yolu, karakteri, devrimin güçleri ve ittifakları gibi temel konularda tartışmalar yürütülüyordu. Tartışmalar derinleştiği yol ayrımları başlıyor, çeşitli çizgilerde gruplar ortaya çıkıyordu. TIP o dönemde bütün devrimci ve demokrat kesimlerin tek partisi durumundayken sosyalist devrim-MDD (Milli Demokratik Devrim) tartışmalarıyla bölünmeye başlamıştır. Bir sü-

re sonra MDD tezini savunular arasında da farklılıklar baş göstermiştir.

Tartışma, bölünme, yeniden ayrışma biçiminde yaşanan süreç devrimci fikirlerin olgunlaşma sürecidir. İdeolojik-teorik-politik düzlemdeki diyalektik gelişim süreci doğaldır ki bu şekilde ilerler. Devrimci örgütler ve komünist bir parti çatışma ve kopuş sürecinin ürünüdür. '71 devrimci çıkışıyla Türkiye devriminin karakteri, izleyeceği yol ve devrimin güçleri konusunda esaslı açılımlar yapılmıştır. Bu yüzden '71'in **devrimci ruhunu kavramak** önemlidir. '71 çıkışı bu özellikleriyle reformist çizgiden bir kopuşu gerçekleştirmiştir. Fakat revizyonist çizgiden kopamamıştır. **İbrahim Kaypakkaya'yı farklı kılan tam da burasıdır**. İbrahim, reformist çizgiden kopmanın daha ötesine geçmiştir. Kemalizm-devlet tahlilini, ulusal sorun tahlilini, sosyo-ekonomik yapının analizi, devrimin yolu ve ittifakları ve parti örgütlenmesi konularında MLM ilkeleri benimsemiş ve

pratiğe sahiptir. O, fikirlerini, tezlerini kapalı kapılar ardında, kitap sayfaları arasında oluşturmadı. Sınıf mücadelesinin içerisinde görüşlerini şekillendirdi ve kalıba döktü. Toprak işgallerine katılarak köylülüğün talep ve sorunlarını inceledi. Ülkede toprak sorununun yakıcılığını gördü. İşçi sınıfının grev ve eylemlerine katıldı. 15-16 Haziran direnişinde yer alarak önemli dersler çıkardı. Kitlelerin gücünün belirleyici olduğuna vurgu yaptı. Kitlelerin gücüne önderlik edecek komünist bir parti olmadıkça süreçte bu hareketlenmelerin sonuç alıcı olmayacağını, kırılara dayanmaksızın şehirlerde girişilecek ayaklanmaların başarıya ulaşamayacağını ortaya koydu. Direnişin şiddetle bastırılması ve ardından gelen sıkıyönetimi Kemalizm-devletin faşist niteliğinin kanıtı olduğunu gösterdi.

ileri gelmektedir. Bu yüzden İbrahim yoldaş pratiğe de cesur ve ataktı.

Gerilla savaşını başlatmak için hızlı ve kapsamlı hazırlıklara girdi ve hedefini şu şekilde formüle etti: "**Bahara kadar iki şey hazır olmalıydı: küçük gruplar ve büyük cüretler.**" İşte böylesi bir inançla sarılmıştır devrim mücadelesine. Önder yoldaşı andığımız bugünlerde dikkatimizi O'nu anlamaya daha fazla odaklamalıyız. O nasıl araştırdı, nasıl inceledi, nasıl bir örgütlenme faaliyeti yürüttü, kitlelerle nasıl ilişki kurdu, nasıl savaş-tı ve direndi? İbrahim Kaypakkaya'yı bu soruların cevabını arayarak okumalıyız. Proletarya Partisi karşısındaki net duruşumuz kitleleri örgütlemeye noktasındaki ısrarımız, O'nun devrimci gerçekleştirecek güç olduğuna inancımız bu mirasın bilincimizde yer etmesiyle mümkün olacaktır.

saldırı yöntemiyle bu durumu geçiştirmeye, ertelemeye çalışıyor. Bu durum onların mevcut durumu bir süre daha idare etmelerini sağlasa da nihai sonlarını sadece ertelemeye yarayacaktır.

Kitlelerdeki mayalanmayı patlatmak, olası kalkışmalarda yerimizi almak bugünden başlayarak yarına sağlam ve kapsamlı adımlarla hazırlanmaktan geçmektedir. Proletarya Partisi'nin 8. Konferansında belirlediği dört ana yönelim doğrultusunda sınıf mücadelesine hükmetmek, adımlarımızı sınıf mücadelesinin gerekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda atmamızı zorundayız. Yine 8. Oturumunda dikkat çektiği gibi, bünyemizdeki mevcut erezyon ve bozulmanın giderilmesi, Proletarya Partisi'nin 36 yıllık birikiminin ve tecrübesinin yarattığı kalıba dökülmesi ancak ve ancak sınıf müca-

Emperyalizme uşaklık düzeyinde bağımlı olan Türk devleti; son yılların büyük ekonomik krizini yaşamaktadır. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları için düşükleri borç batağından çıkmak için, yoksul emekçi halkın çok düşük maaşına da göz dikerek, her gün her şey zam yaparak yoksulluğumuza yoksulluk katmıştır/katmaktadır.

Özcesi artık hiçbir şey eskisi gibi değil, yönetenler yani faşist devlet eskisi gibi emekçi halkı idare edememekte, yönetememektedir. Halk eskisi gibi ve daha da kötüleşen şartlarda yaşamak istememektedir, bu var olan devrimci durumun daha da boyutlandırılması ve yükseliş geçeceğini gösterir. Evet, yükselen devrimci durum karşısında devrimci sınıf savaşta daha da yükselmenin koşulu daha fazladır.

AKP hükümeti, bu durumda halkımızın haklı talebine karşılık saldırganlığı ve korkusunu ifade eden aşağılayıcı bir cümle kullanarak kudurmuşluğunu daha bir belirtmiştir. Neymiş "**bizler ayak takımıymız**", "**ayakların baş olduğu yerde kıyamet kopar**"mış. Evet biz ezilen, horlanan, aşağılanan, işçi ve köylü emekçileri faşist devletin tabii-

mızın, bir cümle emekçi halkımıza zulmeden faşist devlet halkımızın halkı direnişi sonucu yıkılacaktır ve yerine halk demokrasisi kurulacaktır.

Bu noktada rehberimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş olmalıdır. O'nun ideolojisi bizlere meşale olmalıdır. Çeşitli milletlerden Türkiye halkı ancak İbrahim Kaypakkaya düşüncesini yol göstericiliğiyle gerçek kurtuluşa kavuşacaktır. Yarı-feodal, yarı-sömürge faşist sisteme uygun tek mücadele biçimi Kaypakkaya yoldaşın Halk Savaşı yoludur.

Kaypakkaya yoldaşın ölüm-süzlüğe kavuştuğu 18 Mayıs gününü ve haftasını O'nun bilimsel düşünce yapısını inceleyerek, okuyarak tartışarak geçirelim. İbrahim yoldaşın Seçme Yazılarını okuyalım ve bu şekilde sınıf mücadelesini emin ve sağlam adımlarla yürütelim. Sömürücü iktidara ve her türden gerici saldırılara karşı Kaypakkaya ideolojisiyle bütünleşelim ve Halk Savaşı'na katılalım!

- Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdür!
(**Esener Partizan**)

1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a

ri ile ayaklar olarak baş olmaya adanmış ve o kıyamet sınıf mücadelesiyle kopacaktır. O kıyamet Halk Savaşı'nın yarı-feodal, yarı-sömürge sistemini ortadan kaldırmasıyla kalkacaktır. 1 Mayıs'ta halkımıza yaşattığı devlet terörü yükselen sınıf mücadelesini iktidara verdiği büyük korkunun faşist saldırganlığıdır. Elbet bir gün işkencelerden geçirilen, sokak ortalarında tekmelenen polislerce yere düşen genç kızlarımızın, suratına tekme atılan genç kızları-

delesinin içinde bu deneyimlerin incelenmesiyle olacaktır.

O'nu bugün anmak; Proletarya Partisi'nin kanla, bedel ödeyerek ve ödeterek yarattığı miras ve değerlere sahip çıkmak demektir.

O'nu bugün anmak; Yukanlara kaldırdığı savaş bayrağını daha kararlı, daha özverili ve daha fedakarca elde tutmak ve dalgalandırmak demektir.

O'nu bugün anmak; Emperyalizmin ve her türden uzantılarının halka karşı yürüttüğü savaşa karşı Halk Savaşı'nı geliştirmek demektir.

O'nu bugün anmak; Savaşta cüret, kavgada militanlık demektir.

Faaliyet yürüttüğü bölgelerde sosyo-ekonomik yapı tahlilini yaparak yarı-feodalizm gerçekliğini ortaya koydu.

T. Kürdistanı faaliyetinde Kürt Ulusal Sorunu'nun yakıcılığını gördü ve bu sorunu çözümlendi. Ve yine bu analiz içerisinde faşist devlet yapısının bir kez daha gözler önüne serdi. Bütün bu faaliyet sürecinin toplamında ortaya çıkan olgu, İbrahim Kaypakkaya'nın araştırma-inceleme noktasındaki bitmez tükenmez bir enerjili faaliyet yürütmesidir. Tezlerinin bilimselliği, MLM'yı kavrayışı ve somutu incelemiş olmasından

Katledilişinin 35. yılında anarken O'nu bugün ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmelerin gerçekliğiyle bir kez daha analiz etmek, ortaya koyduğu düşüncelerin doğruluğunu ve haklılığını bir kez daha kavramak için incelemeliyiz. Bu incelemeyi sadece okumak için değil, pratiğimize hükmetmesi, yönlendirmesi hedefiyle yapmalıyız.

Bugün dünyada ve ülkemizde egemenlerin yaşadığı ekonomik ve siyasi krizin derinliği, bu krizin yoksullarda ve ezilenlerde yarattığı öfke birikimi patlamak üzere bekliyor. Bunun farkında olan egemen sınıflar her türlü

O'nu anmak savaşta cüret, kavgada militanlıktır!

Önder yoldaş geliştirdiği tezler bakımından devrimci hareket içindeki MLM çizginin temsilcisi ve uygulayıcısı olmuştur. Mücadele süreci önemli deneyimlerle doludur. Bugün her devrimcinin ama özellikle ardılları olan bizlerin defalarca incelemesi, öğrenmesi gereken zenginlikte bir

